

Editorial Albamarç

EDITORIAL
ALBAMARC

ESCOLA D'ASSASSINS

[Escribir el subtítulo del documento] | JOAN FRANCESC LINO
MIQUEL

CITA: FINALISTA DEL RAMÓN LLULL 2007

ESCOLA D'ASSASSINS

Sinopsi

Les injustícies que un *cap* mesquí comet amb ell decideixen Jofre a assassinar-lo, i així inicia una activitat criminal que acabarà portant-lo a desmantellar una xarxa mafiosa. Un *Déu* idolatrat que arrossega a la classe treballadora en un espiral que se li acaba girant en contra.

Una novel·la on l'autor descobreix pinzellades reals del món de les màfies de l'est en el tràfic de persones i drogues i on s'hi descriu una Barcelona subterrània existent però desconeguda.

Escola d'assassins és una història plena d'intrigues i emocions que enganxen al lector i que el mantindrà en suspens fins al desenllaç final.

Joan Francesc Lino (Sant Pere de Riudebitlles, 1973), és membre del *CEDRO* i de l'*AELC*. Ha publicat *La Obra más deseada* (2003), *Un món d'ensomni* (2004), *Una vida como cualquier otra* (2006). Entre molts dels premis literaris aconseguits, cal destacar el fet d'arribar a ésser finalista del *Ramón Llull* (2007) amb la novel·la *Escola d'assassins*. Amant de la llengua catalana, estudia aquesta fins obtenir el màxim nivell expedit per el Centre de Normalització Lingüística de la Generalitat de Catalunya. Ha col·laborat en diaris i revistes i destaca que per damunt de tot, cal estimar la literatura i respectar-la.

CAPÍTOL 1

Recordant el perquè de la seva vida, el perquè de la seva situació.

Volia, però no podia. Era inevitable retornar als seus orígens. En certa manera, segurament, es trobava en aquell resultat tan erràtic degut a la mala resolució de la seva equació. L'equació de la seva vida. On estava el mal plantejament? Tenia que esbrinar-ho. Es tractava d'això, d'un mal plantejament. La seva infantesa no havia estat fàcil. El tercer de cinc germans, la indiferència completa. No era mai el primer a rebre els elogis, ni l'últim de gaudir de l'experiència. Sempre al mig, entre dues fronteres, la de la passió i la del cansament. Incertesa completa. A vegades, rebia per ser el gelós, el petit, i d'altres, per ser el gran, el mirall. Els seus pares havien viscut massa penúries en la seva joventut. La guerra civil espanyola els va marcar a cops de picapedrer amb un gravat impossible d'esborrar o eliminar. Per un costat, la inòpia, la misèria, la falta de recursos i la manca d'infantesa, i per l'altre, la desaparició sobtada i inesperada de la figura del progenitor natural, arrancat a la força de la llar per intervenir en un conflicte d'interessos que a la gran majoria ni els importava ni els defenia amb gaire entusiasme. En plena època de germinació varen tenir que afrontar un paper que no els pertocava, i aquest fet, encara que no es vulgui reconèixer, afebleix i empobreix. És un temps perdut i desconegut. Una dimensió que s'endevina, però que no es pot mirar des de la distància, i per aquest motiu, arrencar-los un somriure, un traç d'afecte, un cop d'aprovació, era veritablement, una proesa al·legòrica a una quimera. Raó suficient? No ho sé, ni en Jofre tampoc. Només era conscient d'una cosa: ell, i només ell, es

preocuparia per la seva persona. Tot i jugar amb un clar desavantatge, va ser l'únic dels cinc germans que va acabar els estudis de batxillerat. És cert, no va rebre moltes mostres de reconeixement, ni tan sols una petita recompensa afectiva, però per a ell, n'hi va haver prou amb la felicitació del director. Era jove, però molt madur. Pensava com una ment de trenta-cinc anys, com una flor que explota abans d'hora perquè confon un bon dia d'hivern amb el començament d'un estiu sorprenent, i gràcies al seu avançat estat psicològic i al seu decidit tarannà, no li va costar gens trobar feina a l'empresa més gran del poble com a ajudant de comptable. Aquest inici laboral li va permetre mirar-se la situació familiar des d'una certa distància. Era problemàtica, massa. Les discussions eren habituals, quasi monòtones, però a ell l'afectaven més del que hagués volgut, i veient la imminent separació i el futur conflicte que s'anava a obrir, va decidir anticipar-se als fets i va llogar una habitació en una de les pensions del centre del municipi. No era un ambient de luxe, i tampoc s'assemblava a una llar acollidora, però com a mínim, s'hi sentia com dins d'un mar pacífic amb les aigües totalment assegurades.

Amb petites passes ben fermes, va anar avançant amb els dos aspectes desitjats, el laboral i l'econòmic. El calaix dels cèntims anava creixent amb satisfacció, i el seu cap, el comptable de l'empresa, estava molt cofoi de la seva tasca. Per aquest motiu, amb cartes ben dirigides, va anar esquivant la càrrega tan feixugosa que llavors tenien que suportar tots els joves del país, el servei militar. El suport de l'empresa era vital, però desgraciadament, de cop i volta, aquella situació es va invertir de manera radical.

El senyor Rossells va caure greument malalt, era un càncer en la seva fase més avançada, i el seu substitut va encarnar la figura del Satanàs des d'un bon principi. No sabia el perquè ni el com, però el seu caràcter era fred, distant i aterrador. El primer comentari que va sortir de la seva boca ja el va deixar glaçat.

-He parlat amb el director. El volum de feina ha disminuït, i crec que és el moment d'aprofitar-ho. El pròxim cop que sol·licitin el teu ingrés al servei militar, accepta sense més demora. Quan tornis, ja en parlarem.

Un cop fort, inesperat, una allau impossible de prevenir i d'assimilar. Potser en una altra situació hagués replicat, però en aquell moment, li faltà experiència, decisió, empena.

Des de llavors tot va passar volant. Abans no s'adonà del què passava, ja estava damunt del tren camí a Madrid. Era el seu destí pel compliment del seu deure envers l'estat espanyol, i encara que la distància era força considerable, va valorar positivament l'allunyament del poble per una bona temporada.

Lògicament, al principi va tenir que suportar les típiques "novatades" dels veterans. Algunes, més pesades i més cruels que altres, però res comparat amb les llegendes que s'explicaven per les barres dels bars i els cercles de galls amb pit masculí.

Passats els primers mesos d'instrucció, va aconseguir entrar a les oficines del capità com a secretari personal, i amb pocs treballs ben presentats de manera puntual, es va guanyar la seva confiança i els primers permisos de llibertat.

Com que no volia malgastar el temps ni els diners, va desestimar la idea de baixar al poble, i junt amb altres companys de quinta, va visitar la capital amb l'única finalitat de passar-s'ho el millor possible.

Aquelles noies semblaven més llençades que les catalanes, i no li va costar gaire el fet de gaudir de la companyia de les més agosarades. Sí, d'acord, només eren relacions sexuals d'una nit, però quan menys pensava a mantenir un lligam seriós, va conèixer la Raquel. Era perfecte. Des de tots els sentits que es pot definir la paraula perfecte. Físic espectacular, amb unes corbes tancades que feien perdre l'equilibri. Cara d'àngel pintat, amb uns ulls foscos i profunds com un forat negre de l'espai on hom s'hi pot perdre en el seu infinit i enllaçats per un perfecte nas petit i arrodonit. Llavis carnosos de vermell viu com el foc temptador de l'infern, i cabells negres i ondulats com la mar esbravada per un fort vent xaloc amb onades que arribaven a prolongar-se fins a mitja esquena. Amb poques paraules, espatarrant. L'inici va ser titubejant, cautelós, però el temps de convivència i aquella sensació que tot era possible, amb franja horària i límits molt permissius, els va portar a un estat d'enamorament malaltís. Com si

flotessin en un món de núvols infinit. L'abisme era lluny, i pensar que allò havia d'acabar tan bon punt arribés la fi del servei militar obligatori, ni tant sols els preocupava en aquells moments.

Les sortides eren cada cop més esbojarrades, i els cèntims sortien de les butxaques com si una molla les empenyés amb tota la seva força. Aviat els seus fons reservats van tocar la corda fluixa, i els dotze mesos que li pertocaven complir havien transcorregut a una velocitat endimoniada.

La dita catalana "tiren més dues tetes que dues carretes" es va fer més evident que mai, i en Jofre va fer la greu errada de quedar-se a viure a Madrid pensant què tot li sortiria sobre rodes. És cert que no li va costar gaire trobar feina, però quina feina! De comercial!. Havia de vendre enciclopèdies a porta freda. Una quimera. El treball no era desagradable, ni brut, ni cansat, però els clients sí. Era una al·legoria del malestar permanent. Rebudes fredes. Contestacions carregades de grolleries. Cops de porta fregant el nas. Excuses sense sentit. Però, tot i així, se'n sortia força bé. Venia amb certa facilitat, més que molts dels anomenats experts, força fatxendes, però la jornada s'allargava de sol a sol. Durant els primers mesos, les ales de l'amor podien amb tota adversitat. Mitja hora d'estar amb ella, guanyava a les més de catorze hores aguantant algun que altre passarell. Els cap de setmana eren aprofitats al màxim, i la felicitat no s'hauria trencat si aquell dia no hagués mirat la desgràcia al caixer automàtic. Els càlculs de la nòmina segons les vendes s'havien quedat a la meitat. L'empresa li va donar com a explicació que alguns clients havien tirat enrere la compra. S'ho va creure durant més de mig any. Cansat d'aquella estranya i repetitiva circumstància, es quedà amb els telèfons dels particulars, i aquests, li van confirmar que allò era una estafa molt ben dissenyada. Negoci rodó. Més benefici, i menys cost. Que plegava un treballador? Era igual, la cua de l'atur era llarga.

Passat aquest mal tràngol (lògicament va plegar), no va tindre més remei que buscar ajuda. Va recórrer al pare. Era dur, però l'única sortida. Descartades les feines fàcils: comercials, venedors de botigues a comissió, etcètera, va optar per les estables, les segures,

les de tota la vida. Els primers dies mirava els anuncis de la premsa, però hi havia poca oferta, i l'espera llarga. Massa preàmbuls que no es podia permetre. Decidit a aprofitar el temps, ja que aquest jugava en la seva contra, anà porta per porta a totes les fàbriques de la contrada, però aquesta opció encara fou més dolorosa. La resposta era immediata. Un no sec i rotund. Sense esperança, sense vacil·lació. Motius? No tenia experiència, no tenia cap lligam amb el ram, no tenia contactes, no era de la zona, no el coneixia ningú, i ningú podia donar referències d'ell; per tant, missió impossible. No volia donar el braç a tòrcer, però el seu pare li va marcar un ultimàtum.

-Ja fa tres mesos que et traspasso diners, i aquí, els teus germans i nosaltres, tenim que continuar menjant. O tornes, o no en rebràs més.

-Però pare..., jo, la Raquel...

-No pot ser. Ja en trobaràs una altra de femella, i serà catalana. N'hi ha un munt de noies, i el temps ho cura tot. Però no la posis a ella per davant de nosaltres, perquè deixaràs de ser el nostre fill, t'ha quedat clar?

Aquella sentència el condemnava a la misèria, tant de dignitat com de sentiment. Va estar uns dies amb el morro fort, sense cedir ni un mil·límetre, però la corda estava tan tibada, que no es va veure en cor de trencar-la.

Es van acomiadar dins un llac de llàgrimes. Tots dos es van prometre amor etern, un lligam que perduraria i venceria el temps i la distància, però per dins, sabien perfectament que allò era una separació definitiva.

El seu retorn a l'Alt Penedès va ser angoixant. Va baixar del tren amb el cap cot i amb la mirada vençuda. L'esperava el seu pare. Una abraçada molt freda, però cap retret. Això el va salvar momentàniament. A casa, si fa no fa, igual. Els germans varen mostrar una mica més d'entusiasme, però poc més a destacar.

Els primers dies van ser molt pesats, com arrossegar una llosa de vint quilos per un desnivell de pujada del set per cent. Li costava arrancar pels matins, i encara més, arribar d'una sola peça, psicològicament parlant, als vespres. Res li sortia rodó. No trobava la feina que

buscava, i les trucades amb la Raquel cada cop eren més esmorteïdes i efímeres.

Finalment, va optar per l'opció que menys li agradava i va anar a visitar el seu antic lloc de treball. Tenia l'esperança de què el senyor Gibert no hi fos, però malauradament va passar tot el contrari. Havia aconseguit més poder. Primerament va intentar parlar amb l'amo i senyor de l'empresa, però aquest se'n va desentendre i el va remetre a ell. No sabia ben bé el càrrec que ostentava, però per la manera de tractar al personal, semblava ben bé el gerent, o fins i tot, un accionista.

-Ja has tornat de Madrid? Pel que m'han dit, no t'has sabut espavilar, veritat? No passa res home... No tothom serveix per obrir-se pas a la vida, i alguns, més que altres, necessiten un cop de mà. Està bé, jo te'l penso donar. Per desgràcia, les oficines les tinc completes, i crec que en molt de temps no hi haurà cap vacant, però si vols, pots entrar a la zona de producció. Necessiten una persona que netegi la tinta de la màquina cada cop que s'acaba un comanda, i mentre, també podries anar escombrant la nau. Què et sembla? Ja sé que potser no és el lloc que esperaves, però com a mínim començaràs a guanyar alguns calerons i deixaràs de ser una càrrega per a la teva família, no és cert?

En aquell moment en Jofre hauria volgut matar-lo. Sabia ben bé que amb aquelles paraules tan sols buscava fer-li mal. El que desconeixia era el perquè, però havia aconseguit l'objectiu. Mai s'havia sentit tan desvalorat com en aquell instant. El verí que sortí de la boca d'aquell individu el deixà paralitzat.

-Que se t'ha menjat la llengua el gat? M'has de respondre ara mateix, perquè sinó, tinc una altra persona que està esperant la meva trucada. Ara, tingues en compte, que al teu pare no li agradaria gaire saber que no has acceptat la proposta. Ja saps que no li escauen gens els ganduls.

Sempre, sens dubte, la seva contestació hauria d'haver estat **no**. Un **no** sense vacil·lació. Una negativa a ser manipulat, a ser humiliat. Però sense saber com, possiblement endut per les corrents de la

pressió, va deixar anar un sí d'embullada conformitat. Dos segons després, ja es penedia de la decisió, però aquell maquiavèl·lic personatge, no li va deixar temps per la contra.

Abans del que s'imaginava, ja estava amb la granota de color blau fosc escombrant amunt i avall sense cap sentit per la grandiosa nau de la fàbrica. Avorrit, monòton, cansat i gens agraït. Quan acabava d'un cantó, no passaven ni deu minuts que ja tornava a estar brut. De tant en tant, tenia que netejar la tinta de la màquina, i passats uns dies, li van confiar la tasca de posar-ne de nova. No era difícil, però havia de tenir en compte els colors i la diferent barreja d'aigua per trobar la intensitat correcta segons el client i les seves preferències. Només feia falta experiència i anar coneixent les marques de memòria.

El senyor Gibert baixava més sovint del què s'hagués pensat. Semblava esperar una errada. No pel fet d'estar damunt d'ell de forma contínua, sinó per la manera en què marxava al veure que tot rutllava perfectament. Quasi sempre, amb una cara de pomes agres que li arribava fins les soles de les sabates.

-Només està content quan veu causa justificada per esbrincar algú.-
va comentar-li el Salvador, el cap de torn.

Amb el temps, i a causa d'alguna baixa en la cadena de producció, el Salvador comptava amb ell per suplir-la. Mica a mica es va guanyar la seva confiança, i estava tan content amb el seu rendiment, que més d'una vegada pujava a dalt per demanar que el possessin d'ajudant seu. Després d'insistir i rebre un munt d'objeccions sense sentit, baixava amb el cap cot i sense entendre les raons d'aquelles estranyes negatives.

-Ho sento Jofre. Ho he provat, però el corcò del Gibert s'hi ha negat rotundament. Acostuma a ser un mal parit, però en el teu cas, es passa de taca d'oli. Li has fet alguna cosa personal?

-Que jo sàpiga no... Potser el va molestar que primer anés a veure l'amo.

-És clar! No tenies que haver-ho fet.

-És que quan vaig marxar simplement era el comptable, no sabia que la competència d'agafar el personal fos seva.

-Ui! Aquesta i moltes més. Gairebé tot passa per les seves mans. Durant molt de temps ha estat com un gos per a l'amo. S'ha arrossegat fins a un punt inimaginable, sacrificant la seva pròpia família per complir amb el seu deure. Està a la seva disposició les vint-i-quatre hores el dia els tres-cents seixanta cinc dies l'any, i és clar, lògicament s'ha guanyat la seva confiança. Però a quin preu! Per mi, que ha perdut tota la seva dignitat i no està content amb la seva existència. És d'aquelles persones que només és feliç veient les desgràcies dels altres. Per això, li agrada tant fer la vida impossible als demés. Si vols un consell, allunya-te'n tant com puguis, i si veus que no et treu l'ull de sobre, plega. És un element molt perillós.

-Però llavors s'emportarà la victòria i se sentirà més fort. El pobre que vingui darrere, encara passarà per un calvari més dur.

-Sí, ja ho sé... però t'adverteixo que si lluites contra ell, pots sortir-ne ferit per sempre, i mai ningú t'ho agrairà.

-Ja però...

-No pateixis, potser ara no s'emporti cap escarment, però jo sóc de l'opinió que la vida acaba passant factura a tothom, sense excepció.

El consell era savi, ple de raó, i en Jofre va decidir seguir-lo. I potser aquesta va ser la seva errada. Aquí, i no abans, estava el punt d'inflexió. Altres vegades ja havia abaixat el cap, però mai, davant d'un mur tan infranquejable. Les patacades es van anar succeint una darrera l'altra. L'espiava per tot arreu. Qualsevol moment de debilitat era idoni per atacar. Quan descansava, quan prenia cafè, quan es passava dos minuts de l'hora d'esmorzar, quan arribava uns segons tard... Tot era motiu de retret, i cada dos per tres, era cridat a l'oficina en presència de l'amo i el malvat senyor Gibert.

-Estem descontents amb la teva actitud. – deia l'amo amb severitat. – No tindrem altre remei que obrir-te un expedient.

El gos no obria boca, però dibuixava un malèfic somriure que evidenciava la font d'aquelles males i intencionades informacions.

L'únic que feia, era treure el paper sancionador perquè en Jofre el firmés.

Cada dia tenia una història semblant, una al·legoria a la perversitat, però la gota que va fer sobresortir el líquid del vas va ser la més escandalosa.

Aquella jornada va arribar una comanda molt important. Un gran tiratge de caixes; per tant, la col·locació de la tinta era un dels engranatges més importants. En Jofre la va posar a consciència, amb el to i la barreja adequades. Era impossible pensar en una errada. El Salvador ho sabia, i confiava amb la destresa del seu company. Per aquest motiu va posar la màquina a tota velocitat, no es podia perdre temps amb masses proves. Acabada la comanda, varen mirar el resultat definitiu, i l'esglai del Salvador va ser prou aclaridor.

-Quin desastre! El color de les lletres està tot equivocat!

Abans que en Jofre pogués obrir boca, ja tenien la figura del senyor Gibert a les seves esquenes.

-Això és intolerable! Jofre, puja a l'oficina.

No ho entenia. Com podia haver sortit blau, si recordava perfectament que hi havia posat el color verd? Mentre contava graons, anava donant voltes a l'assumpte. Res. Cap explicació raonable. Entrà al despatx més desconcertat que mai, i aquest fet, va impedir la seva reacció als esdeveniments.

-Estàs despatxat! Aquesta tarda, vine a buscar la liquidació del teu contracte.

Aquell revés el va deixar atordit. Si l'haguessin punxat, no hauria tret sang. Incoherència, injustícia, inexplicable. Hi podia afegir un munt d'adjectius per descriure aquella situació tan inversemblant i, potser, encara hauria quedat curt.

Quan ho va explicar a casa, ningú li va fer costat. Al contrari. Típiques reaccions de conformitat i de culpabilitat envers la seva persona. De seguida va fugir d'estudi i es va refugiar en la seva soledat. Almenys, a la pensió ningú el jutjaria.

Després de dinar més incòmodament que mai, va intentar fer una migdiada, però per molt que s'hi esforçà, no aconseguí tancar els ulls.

El seu cervell no parava de donar voltes arrossegat per aquelles tempestuoses corrents. Buscava l'error, el descuit, la confusió, però no la trobava. Remolinava una i altra vegada, però el resultat mai variava. Cansat de donar tombs i suar entre els llençols, decidí no esperar més i va dirigir-se a l'empresa amb la finalitat d'acabar la seva relació laboral definitivament. Com de costum, el guàrdia de la porta li aixecà la barrera, però passat aquest tub metàl·lic que dividia el terreny en dues fronteres, l'home va sortir del seu habitacle i el va fer aturar-se.

-Hola Jordi, no sé si saps el que m'ha passat aquest matí...

-Sí, sí, la fàbrica en va plena. De veritat que em sap molt de greu. Si no fos perquè estic lligat de peus i mans, jo mateix el denunciaria aquell cabró...

-Com? No t'entenc...

-Vine, vine, entra abans no vingui...

El guàrdia va parar el vídeo de seguretat i va remolinar la cinta que hi havia en el seu interior. Fins que no va trobar el punt desitjat, passava les imatges amb la doble velocitat, per la qual cosa, era difícil distingir de quina zona es tractava. Per fi, després de cinc minuts i amb els nervis activats davant l'amenaça de què no arribés cap persona conflictiva, va exclamar un crit d'eureka.

-Visca, ja està! Mira...

La càmera enfocava la màquina. Estava fixada al lloc de treball d'en Jofre. Al principi tot era normal. Es veia com barrejava la tinta, com la posava, i com se n'anava a netejar els estris. Però just en aquell instant de la seva absència, un dels treballadors que menys el podia veure, el Carles, va abocar al dipòsit més de tres pots de tinta blava. Eren moviments ràpids i controlats. Contínuament mirava si en Jofre tornava, i acabada la fase de sabotatge, va aixecar el dit mirant a la càmera en senyal d'aprovació.

-Serà mal parit! – exclamà en Jofre al veure aquelles escandaloses i increïbles imatges. – Com me l'ha jugat..., i l'altre, mirant l'operació tranquil.lament des del seu despatx. Em podries donar una còpia de la cinta?

-Jofre..., no em demanis això..., el senyor Gibert la vol tenir aquesta mateixa tarda damunt de la seva taula, i si arribés a saber que tan sols te l'he deixat mirar, em despatxaria abans que pogués obrir la boca.

-I jo?

-Tu ets jove, sense càrregues, i temps suficient per refer la teva vida. Jo ja tinc quaranta cinc anys i amb tres boques per alimentar. Fes-te'n càrrec.

-I, per què me l'has ensenyat?

-Perquè em pensava que et sentiries millor si sabessis que no havia estat cap errada teva.

-Doncs estaves equivocant. Em sento pitjor. No només per les males maneres del senyor Gibert, sinó per descobrir quins tipus de persones tenia per companys. Tots us veneu per diners o per por.

-Però..., jo...

-Deixa-ho estar. Res del que em puguis dir em farà canviar de pensament.

En Jofre va sortir com una exhalació de la caseta i va esperar l'arribada del diable a la recepció de les oficines per firmar la llibertat i pujar al cel.

La reunió va ser tensa, amb frases curtes i gairebé sense mirar-se. L'amo li demanà explicacions, però cada vegada que en Jofre es volia defensar, el gos bordava i tallava la seva conversa.

Quan tot semblava finalitzat, per a sorpresa de tothom, va entrar el guarda.

-¿Què vols? – va dir ràpidament el senyor Gibert amb un to groller i entenedor.

Dua la cinta a les mans. Per la seva mirada temerosa, es veia de lluny que venia a denunciar l'assumpte.

-A de veure aquest vídeo senyor. El Jofre no és culpable de la partida errònia.

-Com diu?

El guarda posà la cinta a l'aparell. Per la seva agilitat, es veia que no era el primer cop que ho havia fet en aquella oficina. El Jofre estava esperançat, i de reüll, havia mirat al diable per veure com i de quina

manera reaccionava, però incomprendiblement, deixava anar una certa rialleta que no sabia si interpretar-la com un gest de nerviosisme o com un as amagat a la mànega.

Arribat al punt conflictiu va veure que es tractava del segon cas. La imatge s'havia retocat, i el tros on es veia el sabotatge, havia estat tallat.

-No sé que pretenies... – va deixar anar amb autèntic verí el senyor Gibert. – No ens ha agradat gens l'actitud d'en Jofre, però la teva tampoc es gaire lloable. Protegir algú sense raó, i voler desacreditar-me, no diu gaire a favor teu. Pots marxar. Ja en parlarem més tard de tot aquest embolic.

En Jofre no va poder aguantar més i va marxar amb ell.

-Ho sento Jordi..., m'has volgut ajudar, i per culpa meva també en sortiràs escaldat.

-No ho entenc..., no ho entenc..., com ho ha pogut aconseguir?

Però abans de què poguessin respondre a la pregunta, va aparèixer altre cop la figura de Satanàs. Aquesta vegada els atacava per l'esquena.

-Vaja, vaja amb la parelleta. Així que volíeu derrotar-me. Il·lusos. En el meu propi territori. Us pregunteu com ho he fet? Ho controlo tot des de casa meva. Em va costar molt convèncer a l'amo, però finalment va optar per l'aprovació d'aquella mesura de vigilància. Puc fer i desfer al meu gust, hi he vist la vostra jugada des del principi. L'amo és un innocent. Es pensa que simplement ho vaig fer per precaució, però en realitat, això em dóna el poder. Dubtava de sí en Jordi t'ajudaria o no, però per si de cas, m'he curat en salut. I mira per on, ara mataré dos ocells d'un tir.

-L'acomiaràs?

-No ho dubtis.

El guarda quasi arrencà a plorar. El seu futur se li podia anar a norris, i el senyor Gibert se'n va fer un tip de riure. En Jofre va explotar, i com si una força immensa s'hagués apoderat d'ell, el va agafar pel coll i el va tirar contra la paret. El senyor Gibert, que ja no es veia tan valent, va cridar com una gallina per alertar al personal. En pocs segons van

baixar els comptables per socorre'l, i en Jordi, veient que la cosa es complicava massa, li va aconsellar que marxés.

-Te'n recordaràs d'aquesta, cabró! – va amenaçar-lo en Jofre alhora que marxava cames ajudeu-me.

Aquest era el moment clau. Per això es trobava en aquesta situació. Havia aguantat massa, havia cedit més del compte. Vivia una vida que no volia, i havia aparentat exageradament el que tots volien veure d'ell. Però ja n'estava tip. Estava tip del poble, de la pensió, de la miserable feina, i de les males persones. Sobretot del senyor Gibert.

CAPÍTOL 2

El seu primer assassinat.

Per aquest motiu havia pujat al cementiri. Des d'aquell cim, es veia el poble, el món, des d'una altra perspectiva. L'aire era més pur, més salvatge. La seva mà, extensa i invisible, acaronava els cabells d'en Jofre proporcionant-li una sensació de força i de llibertat que el deixava pensar millor, amb més claredat, i després d'haver analitzat el seu passat, per fi havia arribat a una conclusió; Prou!

Les opcions, poques. Quines? Tenia que buscar la més adequada. Objectius; venjar al Jordi, canviar d'aires, i no treballar per ningú, mai més. Sempre havia sentit que de diables com el senyor Gibert n'hi havia un a cada empresa, això, com a mínim. Us imagineu quanta gent amargada per culpa d'aquestes bestioles? En Jofre si que hi havia pensat, i només fer-ho, es crispava tot sol. Era com pensar amb l'època dels egipcis; els emperadors i el poble fustejat; o com els romans; el Cèsar i l'esclavitud. La història es repetia; gent amb poder, abusant del dèbil. Només que ara era pitjor, ja que es veia i es permetia amb tota normalitat. Això sí, el que s'exclamava, castigat. No a l'amfiteatre, o als clots trepitjant fang i palla a cops de fuet, sinó a l'atur. Per aprendre la lliçó i tornar al mercat amb el cap ben cot. És més civilitzat, és clar. Estem en democràcia. Tot es pot dir, però res es pot sentir. S'ha de seguir les normes, les pautes. Els diners? No! No són tan importants. Per aquest motiu, la riquesa, el bon viure, el dret a viure, només el tenen un terç de la població mundial, i curiosament, són els de la classe alta. El tercer món? Ja s'acabarà. Quan? Quan hagin mort tots. Algú que l'hagués sentit pensar en veu alta,

segurament hauria dit; estàs boig! Però ell creia amb el que deia, i estava decidit a posar fi a tanta injustícia. No hi tenia res a perdre, i molt a guanyar. Com? Exterminant al diable. Així ho va dictaminar, i res, res, ja el podia aturar.

Va comptar fins a deu i va pujar al cotxe. Amb una tranquil·litat esfereïdora, va baixar al poble i entrà a casa dels seus pares. Com de costum, a aquelles hores, no hi havia ningú. N'era conscient, i com sempre, la porta del garatge oberta. Sense mirar si algú el veia, va entrar i va anar directament a la caixa forta del seu pare. En sabia la combinació perquè mai se n'havien amagat. A dins hi havia un milió de pessetes. Suficient per tirar endavant una bona temporada. Després, es va fer una bossa amb la roba més necessària, i va escriure una nota donant quatre explicacions. Les justes. Res més.

Pares, us agafo aquests diners en condició de préstec. Us els tornaré. Ja sé que no hi tinc dret, però no em queda altre remei. Avui marxaré. Ben lluny, i possiblement, ja no tornaré mai més. Ja us faré arribar un xec, o una transferència. Per mi no patiu, estaré bé. Per primer cop, faré el que m'agrada, i seré feliç. Segur que sentireu coses de mi que no us agradaran gens. Digueu que ja no sóc el vostre fill, que m'he begut l'enteniment. Us ho aconsello. Petons i una abraçada. A tots.

Jofre (el desconegut)

La va col·locar damunt de la seva tauleta de nit, i marxà. En cap moment va girar el cap. Estava decidit a no mirar enrere. Ara, només havia d'esperar l'hora. Mentrestant, pensà el mètode més adient. No buscava una mort ràpida, ni un assassinat sense pistes. Això li era indiferent. De fet, tard o d'hora tot s'acaba descobrint, i potser no li desagradava del tot que tothom sabés que ell n'era el culpable. El que de veritat li feia el pes, era fer-lo patir. Veure el sofriment en el seu rostre. Comprovar que ja no se sentia tan poderós. Després d'estudiar diverses opcions, es va decantar per la darrera. Apallissar-lo amb les seves pròpies mans, portar-lo a l'hort del seu avi on hi havia una petita

caseta per les eines, lligar-lo en una cadira de peus i mans, i tallar-li els membres un per un mentre escrivia una carta demanant disculpes a totes les persones que havia perjudicat pel simple fet de ser una persona malèfica.

Decidit i planificat, es personificà a pocs metres del seu garatge i esperà amb paciència la seva arribada. Faltava poc per dos quarts de vuit de la tarda, i teòricament no havia de trigar gaire a plegar de la feina. Era un tret rutinari, i no tenia per què canviar aquell dia.

Els càlculs no li van fallar. Només van passar deu minuts.

En Jofre sortí del seu cotxe amb la motxilla i amb un ganivet de cuina. El senyor Gibert estava tan concentrat amb la porta automàtica del garatge que no el va veure apropar-se, i abans que pogués obrir la boca, ja el tenia al seient de l'acompanyant amb l'arma blanca amenaçant-li les costelles.

Estava un pèl tremolós, però no era moment de vacil·lar.

-Si intentes cridar l'atenció, et mato aquí mateix. No juguis amb mi, perquè en aquests moments no sé el que em faig.

-Però..., què tens? Què vols?

-Que callis! Escolta les meves indicacions o et deixo com un colador aquí mateix, m'has entès?

El silenci va ser prou evident, no feia falta cap resposta més.

-Tira enrere i surt del poble direcció Sant Sadurní d'Anoia. Quan arribis al trencall de Terrassola i la Vit, puja el cim de la creu. Allà, ja et donaré més instruccions.

No va fer l'ase, i va obeir les ordres al peu de la lletra. Quasi bé ni respirava. Potser era el desconcert, o potser l'efecte sorpresa, però durant aquells deu minuts de trajecte, no va dir cap frase, cap paraula. Un silenci absolut. Com una tarda freda d'hivern dins d'un immens cementiri.

Un cop arribat al punt senyalat, en Jofre li va donar noves directrius.

-D'aquí a uns vint metres, a mà esquerra, veuràs un camí de pedra. L'agafarem i seguirem la marxa fins que et digui prou.

No gosava ni mirar de reüll. Per primer cop des que el coneixia, el va veure realment fora del seu regne, lluny d'aquelles tenebres que tanta escalfor i seguretat li havien donat durant tants anys.

-Para!

Aturà la marxa i parà el motor.

-Baixa!

Intentà escapar. Durant uns metres va córrer sense girar el cap, però era patètic. El seu estil i la seva velocitat no eren gens atlètiques ni competitives per deixar enrere en Jofre. Només li van caldre deu segons per aturar-lo amb una traveta. L'embranchida i la manca de recursos el va fer caure de nassos i es va fer diverses ferides contra el terra sec i dur de la vinya.

-Què pretenies? No ho veus que ets una truja? Segurament, ni tan sols pots córrer un quilòmetre seguit. Només serveixes per enredar la gent. Desgraciat!

-Què vols? És pel que ha passat avui? No pateixis, ja ho arreglaré...

-Arreglar? Et penses que m'importa recuperar aquella miserable feina? Ets més babau del què em pensava. L'única cosa que vull és matar-te, res més. Així, no podràs despatxar en Jordi.

-No, no, si us plau. No ho faré. T'ho prometo.

-Em prens per imbècil? O potser encara et penses que la teva paraula té algun valor per a mi? Si és així, de veritat, t'havia sobrevalorat. Em penso que sí. Tan sols ets un gos que sap llepar el cul al seu amo, res més.

Mentre anava enraonant i se'l mirava amb un menyspreu malaltís, va treure una corda del maleter i va fer un llaç a la mida del seu coll. Com si es tractés d'una bèstia, li va posar i el va arrossegar fins a la cabana del seu avi. Amb un cop de peu va obrir la porta i el va fer entrar amb una esbotzada a l'esquena. Amb tota la tranquil.litat del món, el va lligar a una cadira i va començar a donar-li mastegots. Un darrera l'altre, sense parar.

Quan ja tenia cansada la mà, i un pèl adolorida, es va treure el ganivet de la butxaca i li va tallar una de les cordes que li subjectava el braç

dret. Seguidament, li donà un paper, un bolígraf, i una sèrie d'instruccions.

-Vull que escriguis una nota de perdó que vagi dirigida a totes les persones que has perjudicat expressament en la teva vida. Segurament deuen ser moltes, i això faria massa extensa la carta i ens retardaria la teva mort, per la qual cosa t'ordeno que ho facis de manera generalitzada. No expliquis el per què, només cal que diguis com i quin tipus de persona erets. Amb això ja s'entendrà.

-I si ho faig, em deixaràs viure?

-No. Només et trauré sofriment. Si no ho fas, la teva mort serà llarga, cruel, i molt, molt, agònica.

En aquell moment arrencà a plorar i a gemegar en veu baixa que no volia morir. Demanà clemència més de vint vegades seguides, fins que en Jofre tallà l'escena dramàtica amb una ganivetada al seu rostre.

-Calla gallina! O comences a escriure ara mateix o ja et pots anar acomiadant dels teus dits, un per un.

Aquesta amenaça el va fer treballar de valent. En Jofre s'ho mirava i de tant en tant el corregia.

-Sigues sincer. Què vol dir que ho feies inconscientment? Això no s'ho creurà ningú, i menys, els que han patit la teva arrogància. Aquesta carta no és per jutjar-te, la vida mateixa ja ho ha fet, aquestes ratlles són per demanar disculpes, o és que no m'has entès abans? Quantes vegades t'havia de dir les coses el teu amo? Espavila talòs, que el temps se t'acaba.

-Ja està... encara em vols matar?

-És clar. Però et confons. Ets aquí i en aquesta situació pels teus propis mèrits, jo només sóc un braç executor, res més. Tothom, més tard o més d'hora passa comptes, per molt poderós que es pensi que és, i avui, t'ha tocat a tu. El fet que hakis col·laborat, només et suposa menys patiment.

Altra vegada arrencà a plorar com una magdalena. En Jofre començava a estar tip de tanta debilitat, i li esbotzà un cop de puny que el tombà a terra. Ell i cadira.

-Tan valent i tan fort que semblaves darrere una taula, assegut en una butaca de pell dins el teu despatx, i mira't ara, covard com una hiena, que només s'aprofita dels altres quan ja no es poden ni moure. Moltes vegades he pensat per què una persona ha de ser així de rapinyaire. Si guanyaves prou diners amb el teu sou, per què et molestava que a algú altre li pugessin el sou? O per què vas convèncer l'amo per treure'ns una de les gratificacions extraordinàries de les tres que teníem a l'any? O per què no pujaves la categoria a la gent que li pertocava per llei? Només per penjar-te medalles? O perquè ets tan infeliç que ets incapaç de veure a un altre persona ser feliç? Respon inútil!

Res. Ni una paraula, només gemecs i llàgrimes.

-La sort és que no tens família directa. Bé, hi ha la teva dona, però em sembla que no trobarà a faltar els teus insults. Segurament, si em tornés a veure, cosa poc probable, fins i tot em donaria les gràcies. Per a ella, serà un gran descans. Quan li clavaves aquelles esbroncades, tant a l'oficina com al carrer, em feia pena. És una bona persona. Desconec què va veure amb tu, però coneixent-te, no em semblaria estrany que l'haguessis comprat al seu pare, o que ell t'hagués comprat a tu. De totes maneres, per fi podrà començar una nova vida, i amb l'herència que rebrà, segurament trobarà a la persona que es mereix. Com a mínim, els diners que has anat robant, serviran per alguna causa bona.

Cap contesta, cap rèplica. Plors i clemència en veu baixa.

-Està bé. Ets tan patètic que ho faré ràpid. M'has cansat, i això que no era la meva intenció. En fi...

Amb una tranquil·litat i una sang freda que fins i tot el va deixar glaçat a ell, es va posar darrere del diable i li va segar el coll amb el ganivet. Un xiscle, un raig de sang que li va tacar tota la màniga, i un mar roig espès que baixà lentament pel seu cos fins arribar a tocar terra. Prou. Res més.

Quan anava a sortir de la barraca, es girà i se'l mirà des de la distància. Anys, o pot ser mesos enrere, no hagués aguantat aquella imatge, però en aquell precís instant, li passà per la memòria el capítol

de l'afeblit Jordi, que segurament encara temia de perdre la feina, i es va sentir satisfet. Per això, tornà a entrar, i sota les ratlles que havia escrit la ja víctima, i firmà per confirmar i reivindicar de bon gust l'assassinat.

S'ha fet justícia.

Jofre (el desconegut)

Ara havia de ser ràpid. Una fugida el més lluny possible de l'escena, i amb un mitjà de transport públic que no deixés rastre. Finalment, i després d'analitzar bé les possibles i diverses alternatives, optà pel tren. El tenia a pocs quilòmetres de distància, i era fàcil pujar-hi sense que ningú ho sabés. Com? No comprant el bitllet. Ho havia fet molts cops quan tan sols era quitxalla, i no costaria més fer-ho ara.

L'únic inconvenient, anar a peu fins l'estació, però el motiu, s'ho valia.

Agafà la bossa, quincalla que hi havia a la guantera, i un parell de bolígrafs pensant en el servei que aquests li podien menester en un futur no gaire llunyà, i deixà el poble pels camins de muntanya que li permetien un camuflatge idoni.

El paisatge era meravellós. Havia viscut en aquells indrets durant tota la seva vida, i mai els havia valorat com ara. Les vinyes de raïm típiques del Penedès s'allargaven fins l'infinit com un mar de color verd virós, i els boscos atapeïts de pins de fulla perenne semblaven gegants en comunió ballant en rotllana i amagant un secret joiós i molt prenyat. Pot ser tot era a causa del seu imminent acomiadament, o pot ser per veure-ho a través d'una altra òptica més lliure, més pura, però el fet, es que va gaudir com mai d'aquell trajecte fins arribar a l'estació de Sant Sadurní d'Anoia.

Un cop allà, esperà el primer tren. Li era igual el trajecte i el destí final, l'únic objectiu, allunyar-se com més millor.

L'estada assentat es va fer llarga. No va calcular exactament el temps, però semblava que s'hagués aturat.

L'andana estava buida. Signe evident de què encara trigaria a marxar. Aprofità l'espera per anar al quiosc i comprar una llibreteta. La volia per anotar-hi pautes. Com un diari, però sense ser tan formal ni estricta.

Estic a punt de sortir, i em sento més lliure i més segur que mai. Em reafirmo amb el què he fet. He mort a una persona dolenta, i n'he salvat de bones. Em pensava que per no haver-ho fet mai, estaria tremolant i patint durant molts dies, però el cert, és que m'ha succeït tot el contrari. Arriba el tren. Continuaré.

Pujà com qui res, i sense mirar als costats, es va col·locar al davant de la porta de sortida i al costat del passadís que facilitava l'entrada als serveis d'una manera ràpida i poc sospitosa. Era l'amagatall que sempre havia utilitzat per escapolar-se del control del revisador de bitllets, i sempre, des de ben jovenet, no li havia fallat mai.

El viatge va ser tranquil. Les parades s'anaven succeïnt, una darrere l'altre. En algun d'aquells municipis va tenir la temptació de baixar, però la intenció de posar quilòmetres de distància el va fer ser més prudent i pausat.

Després d'una hora i escaig, el tren s'aturà. Havia arribat a la capital catalana, Barcelona. Era el lloc perfecte per passar inadvertit entre la multitud. Qui es fixaria en ell? Era el contrari que al poble. Allà ningú es coneix, ningú se saluda, i ningú és destacat o menyspreat. Inclús podria dormir al carrer i seria vist amb tota normalitat. A més, li facilitava moltíssim dur a terme la segona fase del seu pla; el canvi d'imatge.

No es tractava de retocs físics ni de canvis de pell, només de disfressar-se.

Barcelona, és com un zoo d'espècimens insòlits. Hi ha tot tipus de comerços, des del més comú, fins al més inesperat, i per aquest motiu, no li costà gens trobar les peces desitjades. Una perruca ben abundant i voluminosa, una barba llarga i molsuda, i unes ulleres ben fosques i antiquades. En conjunt, una tria que desmillorava de manera negativa el seu aspecte físic, ja que el convertia en un rostre més aviat lletjos, però que li permetia anar tranquil i no ser identificat.

A mig matí va decidir comprar un diari. El quiosc més proper estava força concorregut, i mentre esperava el seu torn, va poder observar tota la premsa en general. Era absurd triar-ne un en concret, ja que la portada i les primeres pàgines tenien el mateix contingut. Només canviaven els titulars i les fotografies. Tots parlaven d'ell i del seu assassinat.

UN COMPTABLE DE SANT PERE DE RIUDEBITLLES ÉS ASSASSINAT PER UN TREBALLADOR

UN TREBALLADOR ACOMIADAT ES PREN LA JUSTÍCIA PER LA SEVA MÀ

ASSASSINAT A SANT PERE DE RIUDEBITLLES PER MOTIUS LABORALS

L'ASSASSÍ DEIXA UNA NOTA I DIU QUE VA MATAR PER FER JUSTÍCIA

No li agradava cap, però finalment es quedà amb el que més s'apropà a la realitat, l'últim. Els altres els trobà poc treballats, massa fàcils. No havien anat al fons de la qüestió. Havia matat per motius laborals? No, ho havia fet per la seva mala fe. Havia assassinat a un comptable? No, havia mort el diable. S'havia pres la justícia per la seva mà? No. La mateixa vida li havia passat factura, tant podia haver estat ell, com un altre.

Per fullejar-lo, va triar un petit cafè bastant discret. Estava entaforat en un d'aquells carrers tan estrets del cas antic, i l'ambient era més aviat fosc. Va demanar un tallat curt de llet i un croissant torradet. Mentre més l'anava llegint, més reia. Quin munt de mentides i suposicions barates! Va pensar. Però el que li va cridar més l'atenció va ser les reaccions d'alguns veïns i companys de feina. Per exemple, un que treballava al seu torn, el David; *“s'ha tornat boig, pobre senyor Gibert, sempre tan correcte”*

Increïble, va pensar. Sempre havia mal parlat d'ell i ara, guaita, com si mai hagués trencat un plat. O el seu veí, el Josep, que tantes disputes havia tingut pel seu mal caràcter; *“era un bon veí, havíem tingut les nostres coses, però res fora del comú. Era una bona persona”*

Una bona persona, impressionant. Quantes vegades havia maleït la seva pell i l'havia comparat amb l'autèntic Satanàs.

Anà passant pàgines fins arribar a les declaracions dels seus pares. No les va voler llegir. Podia ser un càstig massa fort o un mal tràngol que no desitjava passar, i tancà el diari sense més ni més.

Curiosament, ara que feia un repàs mental, només havia vist una fotografia seva en tot l'exemplar i, a més, bastant antiga. En certa manera era un punt a favor. Seria molt difícil que algú el pogués reconèixer. Però per altra banda, aquell fet també li produïa una mica d'ensopiment. Era com si ningú l'hagués pres seriosament. Com si es tractés d'un follet sense enteniment que cauria pel seu propi pes. Ningú havia pensat ni per un moment, que aquell era un pla ben dissenyat, un començament important, per marcar una fita històrica. Es calmà. No volia aixecar sospites. Hagués esbotzat un cop de puny a la taula i hagués esmicolat el diari en mil bocins, però hagués cridat l'atenció sense guanyar-hi res més. S'acabà l'esmorzar i marxà deixant quinze pessetes de propina.

El dia era prou bonic. El sol s'escorria entre el fullam majestuós de la teulada verda que protegia l'ample i coneguda rambla de Barcelona i, dibuixava en el terra, unes gracioses ombres caracteritzades per un estil abstracte digne d'un gran pinzell reconegut. En Jofre se les mirava amb destresa i imaginació mentre baixava en direcció al port.

De tant en tant, es fixava en les estàtues humanes que piulaven esperant la mà fluixa d'algun turista estranger i, decidit a calcular quin era el guany per hora, es va aturar davant de la més sol·licitada a una certa distància de precaució.

El romà s'anava movent cada vegada que el llautó indicava amb el seu repic característic que la recaptació s'havia engreixat. No era un canvi gaire significant, però com a mínim, donava un respir a la tibada musculatura. Una flexió de descàrrega que se li notava en el seu rostre castigat.

En aquell espai de temps, va veure passar un munt de persones de diverses races i cultures. Era un mosaic de colors en moviments amb múltiples tonalitats i, cadascuna d'elles, podia representar un petit segment d'una gran obra, la Rambla de Barcelona. Estava content d'estar allà. Tot i la seva edat, havia baixat poquíssimes vegades a la ciutat comtal, i sempre era de reguitzell. Quatre encàrrecs puntuals i prou. Ara gaudia de la seva personalitat. Amb temps, amb calma i amb llibertat. Ningú li exigiria marxar.

L'estàtua humana es va fixar amb la seva presència. El seu tarannà no era corrent, gens habitual. Encuriolit, va aprofitar un descans forçat, i s'acostà a la seva posició.

-Et passa alguna cosa? Per què m'observes?

-No ho fa tothom? – va preguntar irònicament en Jofre.

-Sí, però són espectadors productius. Em miren uns minuts, comenten i fan fotografies, i paguen una quantitat voluntària.

-Et molesta que encara no hagi deixat la meva propina?

-No és això. No estic molest. Només sento curiositat, res més. És la falta de costum a una nova situació.

-Està bé, confesso. Estava calculant el guany per hora.

-Quina bajanada! Des d'aquesta distància, no pots identificar el tipus de moneda que deixen caure.

-Aproximadament. Calculo sobre una base baixa, un duro.

El romà se'l mirà perplex. No sabia si titllar-lo d'eixelebrat o de maniàtic.

-Ho has fet mai?

-El què?

-De figura humana.

-No.

-Així doncs, és la desconeixença.

-Què vols dir?

-No és tan fàcil ni tan simple com sembla. Darrere, hi ha un munt d'hores de feina i de preparació. L'entrenament és dur, i les sessions de maquillatge i vestimenta duren més de quatre hores diàries. A més, agafar un bon espai a la Rambla depèn de molts factors. Primer i el més important, l'antiguitat. És una qüestió tradicional i molt respectada. Després, la constància, primordial. És com un dret de reserva i no hi ha justificació que i valgui. Per últim, caràcter dur, sec i impenetrable, com el d'un casc de vaixell preparat per rebre les escomeses de múltiples perills que comporta la navegació. Qualsevol trompada imprevista, pot fer enfonsar la nau, m'entens?

-Si. Però em sembla que t'has precipitat. En cap moment he dit que tenia la intenció de fer-ho. Simplement era curiositat i temps lliure per emprar, res més.

-Perdona, m'he precipitat. M'havia semblat que cercaves treball.

-Treball si, però no d'aquest tipus.

-Per què no preguntes al port? De vegades, contracten a gent per obra. Potser només són unes hores, o uns dies, però tinc entès que si agrades en pots anar aconseguint de manera habitual. És una tasca dura i no gaire ben remunerada, però bastant fàcil de poder-hi entrar.

-Ho faré. Tot és un començament. Gràcies pel consell.

-A servir.

Just en aquell moment va sentir un rebombori que baixava pel mig de la Rambla. Era un grup nombrós de xinesos amuntegats que disparaven indisciplinadament amb les seves càmeres i semblava que tinguessin la mà llarga alhora d'esquitxar pessetes a les basses dels artistes, per la qual cosa, es va acomiadar d'ell ràpidament i tornà a pujar al seu petit escenari ambulant per escenificar una altra posició immòbil a l'espera de poder tenir motiu per posar-se en moviment.

En Jofre observà una estona més el circ humà. Quan s'acomiadà del fals romà, li guinyà l'ullet i va deixar caure un parell de monedes en recompensa pel seu espectacle i la seva conversa profitosa. L'altre, respongué amb una salutació d'agraïment ambientada en l'època que representava i prosseguí amb la seva tasca.

No emprà molt de temps en arribar al port. Els estibadors funcionaven a ple rendiment, i la flaire, aquella tan especial i singular que barreja peix, fuel, suor i brutícia, impregnà l'esfereït nas d'en Jofre provocant-li un cert rebuig i ganes de marxar. Tot i així, li calia ingressar. Fins ara, el balanç era massa negatiu. Només havia gastat. De seguir amb el mateix ritme, aviat es quedaria orfe d'economia, i això, podia ser un punt massa negatiu que el podria afeblir molt en el seu procés. Per aquest motiu, es dirigí al primer vaixell que estaven carregant, i preguntà pel responsable.

Sense gaires paraules i amb contades senyals, el guiaren fins al despatx d'una d'aquelles naus fosques i humides com la cova natural i deshumanitzada d'algun bosc perdut i allunyat de la mà civilitzada.

L'oficina, en l'aspecte acollidor, també deixava que desitjar. Tot l'interior era vell, empolsat i mig trencat, com si hagués rebut l'atac recent d'alguna guerrilla criminal en plena fervor per trobar quelcom d'interessant. L'escampall de papers i el desordre imperava per damunt de tot.

L'home que l'invità a passar semblava importar-li ben poc el seu entorn. Fumava un havà a gran velocitat, deixant anar una boira densa i blanquinosa similar a una d'aquelles xemeneies que pertanyen a empreses de gran cremació de material, i tenia els peus arrepenjats damunt de la taula inclinant el seu cos sobre la cadira d'una manera pesada i perillosa degut al volum de la seva massa corporal. Qualsevol moviment bruscat, podia fer cedir l'estructura del moble, i tot ell, cauria al terra bruscamment sense poder aturar la lògica actuació de la llei de gravetat. Tot i així, estava tranquil i segur de que allò era un supòsit molt remot de convertir-se en fet real, i segurament, mai li havia passat pel cap.

-Què vols?

Encara no el coneixia, i ja el tutejava. La suor li rajava per tota la cara. Una cara gruixuda i plana, com una tapa clàssica d'un cub de deixalla. Les celles eren voluminoses i exagerades, tant, que ofegaven els petits i tancats ulls de guardiola, i la boca, gens simètrica amb la resta, ocupava la major part de nas cap avall. Pelat com un meló, en cap moment es fixà amb la cara d'en Jofre. Possiblement per què odiava fer comparances físiques amb desavantatge.

-Què vols? No tinc tot el dia.

-Fa poc temps que sóc a la ciutat i estic cercant feina. M'han recomanat que vingúes.

-Com? Aquí?

-No. Al port en general. He vingut concretament a la seva nau per pura situació estratègica, ja que és la primera baixant de la Rambla.

-Ja... Espera't.

No li preguntà res més. Agafà el telèfon i va fer pujar un dels seus treballadors.

-Enric. Aquest estarà de prova. Li ensenyas les quatre coses i li expliques com funcionem.

-D'acord. Vine.

Aquell home alt i escanyolit com un sac d'ossos, amb les artèries dibuixades irregularment per tot el cos i amb un cigar que quasi no es podia ni consumir de tan desgastat que estava, se'l veia neguitós, morrut i amargat. Els seus gests, imprecisos, incoherents i retòrics, denotaven el seu caràcter inhòspit i afeblit, i sense ni tan sols presentar-se, el va estirar del braç indicant que el seguís com si fos una bestiola.

En Jofre estava atordit davant aquella manera de fer. Ni tan sols mitja conversa. Frases explicatives, puntuals i escarransides.

-Com pots veure, la nau és petita. Què vol dir? No volem estocs. El gènere es rep i es carrega durant la mateixa jornada. Aquesta serà la teva tasca, les feines manuals. Ajudaràs en Xavier. Ell et guiarà. Ja pots començar. Xavier!

-Ja!

-Què esperaves? No vols feina? Aquí no tindràs contracte, almenys, de moment. Cobraràs a preu fet, en negre és clar, i vindràs un altre dia si se't requereix. Algun inconvenient?

-No, no.

-Doncs au, no cal perdre més temps.

A ell ja li estava bé no tenir papers. De fet, era la situació idònia per no deixar empremtes de pas, però va sobtar-li molt la forma de tractar als treballadors, tant per part del cap com per part d'aquella mena d'encarregat.

Per sort, el tal Xavier era més simpàtic i comunicatiu. Mentre canviaven de lloc uns sacs plens d'una substància tova i feixuga com la sorra fina d'un desert, va explicar-li alguns trets característics de l'empresa on s'hi trobava suant la cansalada quasi sense adonar-se'n.

-Tranquil, són així de secs amb tothom. Al principi descol·loquen força, però a mesura que els vas coneixent, t'hi vas habituant. No són tan feres com sembla. Això sí, ves amb compte amb l'Enric.

-És l'encarregat?

-Es podria dir que sí. Està tot el dia bavejant amb l'amo. És les seves orelles i els seus ulls. Qualsevol moviment que no li agradi, qualsevol intent de desobeir les seves ordres, és suficient perquè pugui a l'oficina i sigui castigat amb una acció contundent del cap. El millor que pots fer si vols conservar la feina, és dir amen a totes les seves indicacions.

-Estàs assegurat?

-Quasi. Em falta poc temps. Em van dir que d'ací a dos mesos, firmaré el contracte.

-I els demés?

-Els altres sí. Per dur aquesta maquinària s'ha de tenir el carnet i molta experiència. Jo me l'estic traient per les tardes, i ja fa unes setmanes que em deixen practicar un parell d'hores. A l'hora de plegar, et presentaré la resta dels companys. Bé, no som gaires, amb tu arribem a la mitja dotzena, però pot ser per aquesta raó hi ha tan bon ambient, deixant de banda a l'amo i a l'Enric, és clar.

Tot i que la feina era dura i espatllava les fines mans d'en Jofre, les hores van transcórrer més ràpid del que es pensava i, abans que tingués temps de preguntar l'hora, el toc de timbre senyalant l'acabament de la tanda matinal el sorprengué gratament.

-Ja estem? – va preguntar sorprès.

-De moment. Tenim una hora per dinar.

-On aneu?

-Al restaurant de la zona. No és cap meravella, però és acceptable. El menú no és car i, és força variat. Vens?

-Sí, sí.

En Xavier tenia raó. El local no era ni gran, ni luxós, ni elegant, ni net. Una al·legoria al desordre, a la deixadesa i a la despreocupació del detall. Es podia posar el dit sobre qualsevol indret i treure'n un bon gruix de pols. El taulell de treball era petit i rovellat, amb llautó d'abans de la guerra. Les neveres, xerraven amb una veu ronca i greu, i els aparells de lleure, televisió, cadena musical, màquines de joc, semblaven tretes d'una gran exposició d'encants. L'única peça que es feia admirar, era la taula de billar clàssic.

Van escollir la taula del fons. De fet, en van reunir tres per muntar-ne una que pogués donar cabuda a tota la colla. Les cadires es van exclamar quan van sentir el pes que havien de suportar a la seva entrada edat. Aquell soroll esgarrifós, va ser el detonant perquè la cambrera sortís a prendre'ls nota.

-Què serà nois?

-El de cada dijous Marta. – va dir l'home amb més edat del grup.

-Molt bé. Marxant cinc paelles.

-Sis, avui sis. – va puntualitzar el Xavier senyalant al nou vingut.

-D'acord. Per veure el de sempre, oi?

-Sí, sí. – va contestar de nou el que semblava tenir la veu cantant.

La noia marxà amb la comanda cap a la cuina i per fi en Jofre va conèixer la resta dels treballadors.

-Hola noi. Jo em dic Sergi, el veterà de la plantilla. Aquest és en Raimon, aquest és l'Antoni, aquest és en Josep Maria i ja coneixes al Xavier. Benvingut a la nostra orquestra.

-Gràcies. Jo em dic Jofre. Solista, compositor i representant propi de baix nivell popular amb molta predisposició a adaptar-me ràpidament al vostre estil.

Aquella entrada original va trencar el glaç de la primera onada polar i de seguida es va instaurar la temperatura pròpia del tròpic enmig d'una atmosfera familiar i confiada.

Els temes eren diversos i cadascú aportava el seu component a l'escudella barrejada, però arribats els postres, el Sergi va agafar pel mànec la cullera principal i va remenar l'olla en el sentit que ell volia.

-Nois, escolteu-me. Els rumors que vàrem sentir fa dos mesos són certs. Aquell porc –referint-se al seu cap- ens vol treure la paga extraordinària amb l'excusa de què el negoci no rutlla prou bé. Crec que ja ens hem abaixat massa els pantalons i l'hem mal acostumat. Recordeu que l'estiu passat vam fer un munt d'hores extraordinàries per l'excés de feina i que no ha complert la seva paraula de compensar el nostre esforç amb un augment de sou. Ha arribat el moment de plantar-li cara.

-Què proposes? – va dir el Raimon intrigat entre el silenci i la sorpresa dels demés.

-Si es confirma aquesta mala jugada, el mateix dia que ho sapiguem, parem la maquinària i ens creuem de braços indefinidament. Això no va per vosaltres dos. – va dir a la vegada que senyalava al Xavier i en Jofre.

-Jo m'hi penso afegir. – va replicar en Jofre.

-No t'ho aconsello, no ets fix ni tens contracte, per tant, no li costarà gens despatxar-te.

-Tant em fa. Prefereixo estar sense feina que tenir que suportar a un desgraciat com aquest. Odio les persones que tenen poder i n'abusen sense remordiments de consciència. Si ara no participo en la protesta, més endavant també me la intentarà col·locar. Sempre s'aprofiten dels més dèbils. És més, crec que li hauríeu de donar una lliçó i, no només reivindicant aquesta paga extraordinària, sinó exigir l'augment de sou que us havia promès.

Tots es miraren sorpresos i amb cara de circumstàncies davant unes paraules tan agosarades. Era una valentia poc corrent, quasi extingida entre la classe treballadora i, menys, provinent d'una persona sense contracte ni plaça assegurada. En Sergi, content de trobar un suport tan inesperat, va enaltir la seva reacció.

-Et felicito noi, acabes de demostrar que tens una personalitat fora del comú. Si tothom es comportés igual, la situació dels empresaris vers als seus empleats, seria molt diferent a l'actual.

En Xavier, es va sentir un pèl desplaçat i avergonyit per ser l'únic que no s'hi sumava i, veient que tots estaven segurs de les seves possibilitats i pretensions, finalment optà per apuntar-s'hi, malgrat la seva reticència i por a perdre el lloc de feina.

-Fantàstic! Fent pinya, ningú s'atrevirà amb nosaltres.

-Faltaria l'Enric. – va argumentar en Jofre amb desconeixença.

-Amb aquest ja no hi comptava. És l'esquirol perfecte. Si fos aquí... quin desastre!

Les rialles eren prou entenedores. Aquell home, anomenat sarcàsticament l'encarregat, de mitjana edat pell fosca, de cabell enrevessat i de color carbó, alt, ben conservat, detallista, primmirat, d'una qualitat de maniquí, forçut com un roure i sec de mena amb un saliva curta, era el gos de l'amo disposat a trair per quatre ossos de poca categoria.

Quan tornaren a la nau, se'ls mirà més despectivament que mai, com si endevinés que alguna cosa s'havia conspirat a la seva esquena.

En Jofre no li tragué ull de sobre en tota la tarda. Volia enregistrar tots els seus moviments amb una atenta retina. La tasca li ho permetia, de fet, era un camuflatge idoni. Entre saca i saca, alçava la vista i l'aguantava uns segons, suficient per repassar a fons el panorama. Les primeres hores foren de rutina, cap moviment estrany, però a falta d'una hora per plegar, el sorprengué la pujada frenètica i amagada del Josep Maria acompanyat del braç dissimulat d'un Enric cofoi, com si hagués descobert un tresor de valuós contingut i de gran importància pel cap. Van estar intercanviant impressions durant més de mitja hora, i cap dels altres companys, es va percebre de la reunió

clandestina. Ell no digué res. Potser només eren assumptes personals, ordres rutinàries, notícies de calendari, o qualsevol altra circumstància de vaga relació amb el tema tractat a l'hora de dinar. Per tant, no tenia cap dret a posar-hi el nas.

Per fi arribà l'hora desitjada, la fi de l'esclavatge, de la força física obligada, del cansament poc recompensat, l'obertura de la porta llibertària. L'Enric se li apropà per passar comptes i donar-li curtes però concretes instruccions.

-Aquí tens. Ho pots comptar. Cinc-centes pessetes l'hora. Demà, comencem a les vuit. No faltis si vols la feina.

I prou. Ni dret a replicar, a preguntar, a insinuar o a simplement dialogar.

S'acomiadà de tothom, agafà la seva bossa, i buscà la fonda més propera per evitar desplaçaments massa feixucs i complicats.

Per sort, no caminà gaires carrers en direcció al centre de la ciutat fins que trobà l'objectiu marcat. Era un edifici vell i atrotinat, de poques vistes acollidores i de cap marca arquitectònica destacada. Les parets amartellades, amb una pell trencada dibuixant petites peces d'un trencaclosques sense definir, eren símptoma evident de la deixadesa despreocupada del propietari, i les bigues, mossegades, d'aspecte esmorteït, donaven una sensació d'inseguretat bastant pronunciada. Un reclam per sortir comes ajudeu-me, però un lloc adequat per la seva situació actual.

Efectivament, tal i com s'havia pensat, el recepcionista i possiblement també director i cap de personal, no li demanà cap tipus de documentació d'enregistrament per passar-hi la nit. Només s'interessà pel pagament per avançat i per comentar-li les quatre pautes mal contades a seguir com a normes de la casa. Després, l'acompanyà per les fràgils i mogudes escales que el portaren fins a l'habitació llogada, i li desitjà una bona nit entre un somriure d'amabilitat i de poc convenciment.

Allà, assegut damunt el castigat matalàs, tragué la llibreteta de la bossa per anotar-hi un parell d'observacions que creia eren dignes de figurar en aquella espècie de diari que estava construint

Avui he conegut a la meva propera víctima si res no canvia. Només un miracle, fet extraordinari que depèn exclusivament d'aquesta persona, em faria reconsiderar la meva decisió. Com el Jaume, és un ésser detestable i que trepitja a tothom que considera sota la seva posició autoritària. Inclús, he sospitat, que se li podria afegir una altra persona, l'Enric. Ja ho veurem.

Tancà el bloc, s'estirà enmig de les queixes de les tocodes molles, i mentre observava les imperfeccions de l'enguixat sostre, s'adormí entre els seus infatigables pensaments.

CAPÍTOL 3*La venjança del desconegut*

Durant un parell de quinzenes romangué al mateix lloc a l'espera d'esdeveniments. Per moments, la seva ment confongué els termes. Alguns matins, es despertava com si la seva vida retornés al passat. Normalitat, bon comportament, treball, i, suportar a un cap menyspreable i superb, com si fos l'antic Jofre, el correcte, l'inoperant, l'estaquirot, el pres dins una presó superficial i amb una condemna perpètua. Després, al tornar en sí, s'alleugeria, com retornar d'una pesada sessió de missa adormit pel sermó repetitiu, cansat i retòric del mossèn i endinsar-se en la lectura d'un apassionant llibre d'alguns dels nostres esplèndids autors del nostre país.

Les setmanes foren monòtones. De tant en tant, alguna esbroncada injustificada i alguna paga descomptada per mal servei.

-Ho sento-, deia l'Enric amb poca sinceritat, -avui t'hi has arrepenjat massa. Encara pots estar content que només t'hem tret una hora.

Una maniobra bruta, lletja. Els demés li comentaren que acostumava a fer-ho sovint amb els nous vinguts, que ho deixés córrer, però la seva situació li permetia de parlar amb llibertat i sentiment, i en cap moment es mossegava la llengua.

-Per què ho fas això? – preguntà en Jofre amb curiositat.

-A què et refereixes... – li contestà l'altre descol·locat.

-Si home. A veure, al patró no li representa cap desgavell econòmic pagar-me una hora més o una hora menys, és més, crec que si no li

diguessis, ni s'assabentaria. Ho fas per guanyar punts? O és que gaudeixes maquinant contra la gent?

Uns segons de silenci, però cap resposta.

-Ja ho entenc. Una combinació d'ambdues. Segur que a fora, al carrer, a casa teva, ets un infeliç, un ningú, i que només et sents important dins d'aquestes quatre parets, veritat?

Seguí sense replicar. Si l'haguessin punxat no hauria tret sang. En veure's acorralat i observat pels demés, girà cua i pujà les escales per refugiar-se com un gos als peus del seu amo. El Jofre, l'aturà a la meitat del seu recorregut.

-Pensa el què faràs. Jo t'esperaré a fora. Potser no avui, però si demà, o demà passat, o l'altre..., tu mateix, ja m'entens, oi?

Amb aquelles quatre paraules en va tenir prou. Cap comentari més, cap repercussió. Els companys, que observaven les disputes estupefactes, cada dia admiraven més el seu caràcter i temperament, sobretot en Sergi, que veia en la seva figura a un nou flotador inesperat que els podia salvar de l'ofegament davant d'un possible i imminent naufragi del vaixell.

Tot i així, des d'aquell incident, li tocaren les pitjors feines possibles. A ell li molestava vagament, no era un fet insuportable, però per l'Enric, era com una mena d'escarment que el feia sentir cofoi i amarrat davant el seu hipotètic poder. Cada ordre al·legòrica a la prepotència anava acompanyada d'una rialleta per intentar treure'l de polleguera. Possiblement, rere aquesta infantil estratègia, buscava aquest resultat, àdhuc en algun moment s'ho arribà a pensar amb tota seguretat, però en Jofre, que li havia vist la jugada fins i tot abans de començar el partit, en tot moment va evitar aquell atac.

La calma durant aquells dies era balsàmica. Els diaris havien deixat el seu cas definitivament a causa de la poca actualitat dels esdeveniments. La policia semblava no tenir cap mena de fil per on estirar i, el temut moviment de l'amo vers als treballadors, havia quedat amb l'esperança de ser una falsa alarma. Malauradament però, la famosa dita dels pescadors que després de la calma bé la

tempesta, és va fer realitat quan les aigües estaven més planeres que mai.

Va ser un divendres assolellat, on la llum solar banyava amb vidriositat multicolor tota zona exposada a la seva projecció i la sobrecaientava sense cura ni consciència i en la qual molta gent aprofitava l'avinentsa per treure's roba de sobre i enfosquir la pell per exhibir-la dos mesos més enllà en qualsevol platja en plena època estival.

Estaven gaudint del temps limitat per fer un petit esmorzar quan van baixar l'amo i el seu gosset removent la cua en senyal de felicitat. Va ser ell qui va interrompre la conversació que amenitzava la taula i qui va introduir la primera llança de foc al paller. Eren uns lladrucs que anaven carregats de malícia, enganys, verí i ràbia continguda. Ni un "bon dia", ni una expressió de cortesia ni d'amabilitat, directament a l'atac.

-Escolteu... El senyor Pistons us vol parlar. Es tracta d'una mesura que l'empresa s'ha vist obligada a aplicar per no caure en desgràcia. La situació econòmica està molt complicada i és una salvació momentània a l'espera de temps millors. Ell us acabarà d'explicar amb detalls la notícia. Només espero comprensió i coherència per part vostra. Estic segur que comprendreu els fets. Senyor...

L'exemplar caní deixà pas al seu amo observant amb mirada desafiadora a tots els presents. Aquest, l'apartà suaument amb la mà gesticulant amb aprovació la seva entrada i imposant la seva figura amb veu ronca i dura per establir de bon començament els papers jeràrquics que estaven establerts.

-Com ja sabeu, el mercat està molt complicat i la lluita de preus entre la competència i nosaltres és molt ferotge, cosa que ha provocat una caiguda dels beneficis del tot estrepitosa. Això ha comportat uns sacrificis molt grans per tal de mantenir els sous i el nombre de treballadors, ja que volia evitar l'acomiadament d'algú de vosaltres i el trauma que suposa aquest fet per les respectives famílies, però ara ja no puc més. L'endeutament de l'empresa és massa elevat i perillós i, per aquest motiu, després d'haver sospesat molt les possibles solucions, he arribat a la conclusió que ara us toca a vosaltres fer un

petit esforç de manera temporal, almenys, fins que la direcció dels vents comencin a canviar.

En aquella petita pausa del discurs, en Sergi intervení en veu de tots per aclarir alguns dels dubtes que passaven per les seves ments.

-Què vol dir un petit esforç?

Al senyor Pistons no el sorprengué gens la seva aparició en escena, àdhuc, l'esperava.

-Ara hi anava. Segurament, si heu parlat amb altres treballadors del ram, sabreu que sou uns privilegiats en cobrar la paga extraordinària de Maig en concepte de participació per beneficis. Jo mai l'he posat en dubte. Va ser una implantació que va fer el meu pare i de la qual sempre me n'he volgut mantenir al marge. Malauradament, els temps han canviat, i aquests pagaments són complicats de poder assumir quan ja ningú actualment ho fa. Per aquest motiu em veig amb l'obligació de suprimir-la. No sé per quants anys, poden ser només dos, o per sempre, ja ho veurem, però és una mesura vital per poder seguir lluitant per la nostra supervivència, creieu-me. No és una excusa.

Tots es miraren. Tímids rumors, però res més. En Jofre, àgil com una daina, intentà que l'amo no marxés escorredíssament com un cuïc i l'increpà sobre certs aspectes que no concordaven amb la situació descrita.

-Si realment té tantes dificultats econòmiques, com és possible que hagi comprat des que treballo aquí dues màquines elevadores amb el cost que aquestes suposen? I per què em lloga a mi si quasi no podia pagar la mà d'obra que ja tenia?

Aquesta intervenció si que el sorprengué, i més, arriscant tant el seu lloc de treball. No era una conducta gens corrent. Era una reacció que no li interessava i mirà de tallar-la de soca-rel.

-Vostè és el menys indicat per parlar. Porta molt poc temps entre nosaltres i l'assumpte no l'afecte. Aquesta paga només la cobraven les persones amb contracte fix. Li aconsello que si vol seguir conservant el seu lloc de treball, no parli per parlar.

Un altre hagués emmudit davant les seves amenaces, però per a ell, ni era important la feina, ni els diners, ni el quedar bé davant l'amo, per la qual cosa no s'ho pensà dues vegades alhora de seguir replicant.

-Faci el que vulgui amb mi, però ells no es mereixen aquesta marraneria injustificada. Això crec que ha estat una jugada pensada pel seu gos, l'Enric, per guanyar punts i per ensorrar a persones que esperen amb candeletes aquests diners per fer front als seus deutes reals de cada mes. Si veritablement respectés la figura del seu pare, cosa que trobo poc probable, li hauria de caure la cara de vergonya. Segurament, l'import que es vol estalviar amb aquesta endiablada mesura, se'l rebenstarà íntegrament en una sola nit d'esbarjo dins d'un casino o un club de dones de la vida.

Davant de les agosarades acusacions d'en Jofre no feu res més que sortir d'escena amb els colors pujats de to i una clara evidència de l'aproximació que havia aconseguit de la realitat, cosa que provocà un escalfament dels ànims entre els treballadors que fins llavors havien restat immòbils i muts.

L'Enric pujà acceleradament a l'oficina per comunicar l'enterboliment de l'atmosfera i la possible arribada d'una tempesta que podria perjudicar la recollida dels fruits que ell mateix havia sembrat amb tanta dedicació. El senyor Pistons, descol·locat per l'enfrontament inesperat d'un assalariat que ni tan sols posseïa contracte, es va deixar endur pel verí després amb fúria per part de l'Enric i prengué una mesura dràstica però fàcil per mirar d'apaivagar el foc abans no es propagués perillosament per tot els racons. Despatxar en Jofre.

Quan baixà del temple del faraó havent rebut el càstig per part del poder autoritari corresponent, els demés se li acostaren per saber de primera mà la mala notícia. Era un cop de vent que com a mínim podia frenar molt les naus impetuoses dels esclaus i fer canviar el rumb en la direcció escollida per l'amo, però la veu del temut i revoltós ciutadà utilitzat com a cap de turc desemmascarant el pla traçat i traient l'embolcall anul·lant l'efecte dissuasiu fou determinant perquè totes les naus, tret d'una, seguissin endavant i directes cap al camp de batalla.

-És cert, m'ha acomiadat, però era d'esperar. Un fet còmode, senzill, poc costós i molt productiu pels seus interessos actuals. Vol que tremoleu de por i us tireu enrere alhora de reivindicar els vostres drets. Només us vull dir que no caiguen en la trampa. Amb els que sou treballadors fixos no s'arriscaria d'aquesta manera i, si ara us abaixeu els pantalons, penseu que no serà l'última vegada que intentarà estafar-vos veient la vostra debilitat.

L'ambient era tens. El silenci era tètric i sepulcral. Qualsevol moviment, per petit que sigues, podia prendre un caire perillós i convertir-se en un ganivet que tallés aquell fil tan prim i fràgil.

En Sergi, aprofità el moment per posicionar-se definitivament i apostar de forma clara pel color espès i vermell fosc de la sang. S'havia acabat l'especulació, el moure's entre dues corrents, deixar la freda i endinsar-se en la calenta.

-Té raó! Ja ens hem arrossegat prou. Demà al matí no penso engegar la màquina i em posaré ajagut i de mans creuades fins que aquests desgraciats no cedeixin. A més, si volen treballar, hauran de passar per damunt del meu cos, perquè no penso moure'm de la porta.

-Jo seuré al teu costat! – afegí en Jofre per recolzar la seva iniciativa valenta i decidida.

La resta, veient en la seva expressió i els seus gests que els demanava el seu suport en un instant tan delicat i recordant que mai els havia deixat a l'estacada, s'anaren sumant un a un. Tots, menys el Josep Maria.

-Ho sento nois, jo... No puc arriscar-me a perdre la feina. Ja sabeu que fa pocs mesos que he estat pare i el nadó ha tingut problemes de salut. Els tractaments són cars i sovint tinc que demanar favors per marxar en horari laboral per poder portar-lo a les visites mèdiques...

Les raons, a més de ser molt humanes i tendres eren força convincents a primera vista, però en Jofre des del dia que l'havia vist pujar al despatx del faraó acompanyat del gosset sospità d'ell i li digué sense embuts.

-Ja m'ho esperava.

-Què vols dir? – va respondre ell amb un to defensiu i amb cara d'innocència infantil.

-En aquell dinar on en Sergi va tractar aquest mateix tema, ja vaig veure una implicació per part teva molt distant vers als altres, i després, a la tarda, em vaig fixar en els teus moviments i vaig veure que pujaves amb l'Enric a l'oficina enmig d'uns somriures molt sospitosos i mantenies una conversa amb l'amo molt distesa i allargada. He dubtat fins avui, però els fets t'han delatat

-Mentida, mentida... Estàs molt equivocat. Com he dit abans, vaig pujar per favors personals, però res més. Jo també et vaig calar des del primer dia. Em sembla que ets tan valent perquè no hi tens res a perdre, la feina no t'interessa, i d'aquesta manera et resulta molt fàcil donar lliçons als demés.

-Prou! No us discuteu entre vosaltres. – va exclamar en Sergi. – Em sembla que vas errar Jofre. Ja fa temps que som companys, i no crec que ens la jugués d'aquesta forma tan bruta. S'ha de respectar la seva decisió. Tot i així, haig de dir que no la comparteixo, ja que tots formem part d'una mateixa pinya i com més s'escampin els pinyols menys valor tindrà, però no podem obligar a ningú.

En Josep Maria abaixà el cap i marxà amb la cua entre cames. Els rinxols de color marró terròs amagaven la seva expressió facial i deixà anar un comiat barrejat de timidesa flàccida i rancúnia enaltivada que reflectia perfectament el seu estat d'ànim.

En Sergi centrà l'atenció de la conversa en el punt que els interessava. Tenien que planejar bé l'estratègia i funcionar tots unificadament com l'engranatge perfecte d'una màquina de rellotgeria. No fou difícil. La peça que no encaixava havia desaparegut, i les altres, casaven a la perfecció.

Convençuts de la plantada, s'acomiadaren fins l'endemà i enfilaren el camí cap a les respectives llars amb aquell cúmul de nervis, por i empena. Un còctel poc digerible per l'estomac que segurament els faria passar una nit força moguda i neguitosa, cosa que aprofità en Jofre per sortir de la pensió i buscar unes hores d'esbarjo que

ajudessin a fer córrer les agulles del rellotge i alleugerir la pesada carga del temps d'espera.

La Barcelona nocturna oferia un ampli ventall de possibilitats prou engrescadores. Des de les copes carregades dels bars musicals fins als jocs d'atzar dels casinos. Des de les sales preparades per poder-hi trobar parella fins a les meuques de les voreres disposades a bescanviar fluids corporals per diners en efectiu. Ell escollí aquesta última alternativa. No per manca de plaer, ja que solia recórrer a l'automatització sexual, sinó per la meravella de dona que li va oferir els seus serveis. Era una femella espectacular. Estrangera, amb trets característics dels països de l'est d'Europa. Ulls arriscats i blaus com el cel clar de l'estiu, amb un nas fi i de proporcions perfectes i una boca d'aquelles sensuais i carneses en forma de n minúscula allargada de les que tot home queda amb el desig de tastar-los i assaborir-los sense reprimir-se un sol instant. Els cabells, rossos clars com la palla i suaus com el cotó, li arribaven fins a mitja esquena formant una cabellera admirada i envejada i, el coll, era tan elegant i delicat com el d'un cigne. Només aquella cara de nina podia fer caure de cul a qualsevol home o dona que tingués tendència a agradar-li el sexe femení, però a més a més, anava acompanyada d'un cos certament espectacular, amb unes corbes de vertigen que podien fer perdre el nord i córrer el perill de descarrilar per culpa d'una velocitat massa elevada i inconscient. Tot el conjunt, aguantat i mobilitzat per unes cames de cinema, llargues i esveltes que estaven al descobert per lluir i insinuar. No s'ho pensà dues vegades. Era la típica dona de paper o tela que només es veia als anuncis o a les pel·lícules. Una oportunitat única i irrepètible que es presentava en un moment força adequat, tant per esvair-se com per alliberar la tensió.

Arrossegat, atret, com si ella fos una font conductora d'energia positiva i ell el pol negatiu, caminà al seu ritme fins arribar a un hotel de poca categoria. Per la salutació al porter, el gest d'aprovació d'aquest i la recollida de la clau de l'habitació era evident que aquell era el recinte oficial de fornicació. L'edifici era molt antic i el seu estat força deplorable. Les escales de fusta desgastada grinyolaven cansades de

suportar el pes de tantes visites acumulades a cada esglaó i la barana no tenia un aspecte gaire fiable per recolzar-hi una mà com a mesura de suport. El passadís per on s'accedia a les habitacions era ben poc acollidor. Estret, sense llum, fumejat fins al sostre i amb una pintura tan desdibuixada que quasi era imperceptible a primer cop d'ull. Allà s'acabà de refermar la seva teoria. A cada porta que deixaven enrere s'hi sentien els mateixos gemecs de plaer carnal. Entraren a la penúltima de l'esquerra. Quatre parets insípides sense detalls decoratius, un llit de matrimoni amb l'esquelet de ferro rovellat i amb un matalàs que difícilment pel seu estat devia ser gaire confortable i una petita i escanyolida tauleta d'un sol calaix de la qual només se'n podia destacar la llum moderna que hi tenia al damunt i que trencava amb tota la línia estètica de l'hotel.

La noia quasi gairebé no es mirà en Jofre. Es despullà, sense cap mena de ritual sensual, s'estirà en posició lateral i d'esquenes d'ell esperà amb els ulls clucs. Segurament, altres homes amb més costum d'utilitzar aquells serveis, s'haguessin tret la roba sense cap mena de pensaments ni escrúpols i l'haurien posseït àdhuc sense girar-la, però ell, se sentí descol·locat i amb una estranya sensació de vergonya que el mantingué congelat i estàtic durant més de cinc minuts.

El seu comportament la sorprengué. No quadrava. Veient de reüll que quasi gairebé ni es movia canvià el seu mecanisme d'actuació. Lentament es girà i amb suaus copets amb el palmell sobre el llençol li insinuà que s'hi estirés. Mig xampurrejant, ja que no dominava la nostra llengua, li esmentà el detall de la roba. Ell preferí seguir vestit. Atreta per un cúmul de circumstàncies, -físic, tímidesa, tendresa, inexperiència- actuà com mai abans ho havia fet i el començà a besar i acariciar per totes les seves parts traient-li de manera excitant cada peça de tela que amagava la seva pell. Les seves suaus incursions en les zones més eròtiques actuaren com potents raigs solars que fongueren la primera capa de gel de forma accelerada i el sistema sensitiu d'en Jofre arribà a un punt d'escalfor tan elevat que ja no pogué reprimir més els seus impulsos. A partir de llavors, assaborí cada centímetre d'aquell increïble cos femení. L'explorà i el mimà fins

a l'extenuació. Tots dos sentiren un plaer immens, d'una intensitat vigorosa. Aquella vella i freda habitació s'havia reconverit en un racó de l'univers, del paradís, on s'hi podia flotar sense llei gravitatòria i on tota l'energia negativa s'evaporava i, aquell atrotinat matalàs, contagiats per la màgia de l'atmosfera, es transformà en un mar de núvols de cotó arrodonits que feia surar-los suaument entre les seves formes de manera que tots els moviments estaven acompanyats de plaer i benestar. Tant fou així, que després d'haver gaudit al màxim, ambdós quedaren adormits i segurs de viure en una altra dimensió, en un altre món.

Uns trucs secs i durs els despertaren d'aquells instants de dolçor i felicitat. La noia s'aixecà com una centella i es vestí amb tanta fressa que perdé l'equilibri en més d'una vegada, com si estigués damunt la coberta d'un vaixell que surés per una mar tempestuosa i enfurismada. Utilitzant l'infinitiu, li digué repetidament que tenien que marxar. No trobà sentit a res del que passà. Esverada, li comunicà que tenia que pagar quatre hores més l'habitació i que no fes cap pregunta. Atordit, complir amb les exigències i marxà amb la cua entre cames. En uns moments, aquella màgica puerilitat de la qual havia quedat totalment pregnant, desaparegué esvaint-se com la calitja d'un avançat clima seré.

Caminà sense objectiu ni sentit durant una bona estona. Les ombres opaques produïdes pels fanals es desdibuixaven en el terra com els seus pensaments. Buscà la lògica giravoltant la qüestió sense parar, intentant trobar el cantó del dau que donés la resposta, però res, era un esforç nul i buit. Al cap i a la fi, potser tot havia estat teatre, un paper interpretat amb molta professionalitat per una actriu de qualitat envejable.

Oblidà el tema i feu camí cap a la pensió. El dia començava a despuntar i tenia ganes de treure's del damunt tot recordatori que l'amoïnés: perfums, olors de pell, cabells, marques de carmesí, etcètera. No era temps de badar. Quan passà per davant del magatzem on havia treballat fins el dia anterior, no va poder evitar girar la vista. Tot semblava quiet, normal, però de cop i volta un furgó

s'aturà en sec. De la cabina baixaren tres individus que es movien de manera estranya. Les seves figures li eren familiars, per la qual cosa, encuriós, s'apropà per veure amb més detall qui era el que remenava la sopa de l'olla. A pocs metres i rere els vidres d'un automòbil que per la seva estratègica col·locació li permetia una visió discreta però privilegiada, les seves sospites es confirmaren. Eren l'amo, el seu gos Enric i el cadell Josep Maria. Aquest últim, obeint ordres, obrí les portes laterals d'on aparegueren sis persones amuntegades que, pel seu aspecte físic i moral, semblaven quasi amb tota seguretat, immigrants indocumentats. Es bellugaven amb el cap cot com un estruç i circularment segons indicacions del mamífer d'atura, el qual amb insistents lladrucs, els col·locà amb gran rapidesa i fal·lera dins de la nau amb l'objectiu de què no fossin guaitats per ningú, tancà la porta i es quedà a dins. Els altres dos, per no aixecar fum ni rastre, pujaren amb celeritat al furgó i marxaren mirant d'un cantó a l'altre amb el radar connectat per assegurar-se de què la maniobra havia estat secreta i ben camuflada.

Quedava menys d'una hora per començar la jornada laboral i, en Jofre, estava decidit a fer costat els seus antics col·legues, per la qual cosa, sojornà assentat a la vorera fins que aquests anessin arribant.

Restaven deu minuts per les sis del matí, quan, un per un, amb aires feixucs i ànimes penoses, entraren dins l'aparcament gratuït de la zona. Sensacions que ell havia viscut molt de temps. Ulls ploraners i enganxats, parpelles caigudes i pesades, extremitats cansades, respiració agònica, pell esblanqueïda, pentinats esbarriats, idees confuses, derrotades; la desgràcia unificada de l'ésser que és empès a un treball obligat que ni li agrada ni el recompensa.

Com de costum, se saludaven per cortesia amb frases fetes de poca rellevància i insignificant profunditat. Expressions buides: bon dia, com estem, ja hi tornem a ser, a veure com va, etcètera. En certa manera, sentí compassió d'ells i el refermaren en el seu estat de captivament llicenciós, dissolut, en el qual es trobava immers.

En veure'l, tots el saludaren efusivament i li preguntaren amb sorpresa per quina raó estava allà a aquella hora tan matinera. Quan els tingué

tots reunits en rotllana, els explicà amb pèls i senyals allò que havien presenciat els seus ulls. En Sergi, incrèdul per la falsedat d'en Josep Maria, deixà anar uns renecs aixecats que impregnaren l'atmosfera creant un ambient de tensió que podia ser fins i tot contraproductiu. Per aquest motiu, en Jofre intentà suavitzar el seu temperament per calcular bé els futurs moviments.

-Tranquils. Ja sabia que era un sorneguer.

-Què?

-Si home, el que dissimula la seva mala intenció, hostilitat, que obra i parla amb sorna. Feia dies que sospitava. De fet, ja ho vaig dir obertament, recordeu?

-Sento no haver-te fet cas.

-És normal. Jo feia poc que el coneixia i m'ho mirava tot des d'una altra perspectiva més llunyana, més objectiva. Res més.

-I ara que fem? Seguim amb l'aturada?

Aquella interrogació anà acompanyada d'una expressió de pèrdua de convicció. Tots els miraven a ell, com si es tractés d'un taumaturg. Hi havia poc marge de reacció i, alguns, dubtaven de seguir amb l'ofensiva. La por començava a afilar la temuda punxa i tallà els primers filaments de les ales que necessitaven per fugir del castell i de les urpes de l'ogre. En Jofre insistí de la importància de no abaixar els braços i seguir lluitant, però aconsellà esperar a la tarda per poder tenir temps d'avisar a la policia i als mitjans de comunicació. Com més ressò, més repercussió, àdhuc el risc que això li podia comportar. El conjunt dels presents hi està d'acord. Entraren als seus llocs de treball i engegaren les màquines sense dir ni piu, ni tan sols al seu traïdor company. En aquells instants, tots, inclòs ell, eren conscients de què havia passat i com havia anat. Dels immigrants, ni rastre, no se'ls veia per enlloc.

En Jofre esperà esdeveniments des del restaurant on cada dia havien anat a dinar. Era un escenari perfecte per anar fent les trucades des del telèfon públic i mobilitzar a totes les parts interessades. Ho va fer de forma anònima, però amb dades concretes de l'hora i el lloc on més tard i sorgiria el conflicte. Per les contestes, semblava que l'assumpte

hagués despertat l'interès i per sort tindria una gran cobertura mediàtica.

El matí passà ràpidament. Durant l'àpat, en Jofre i en Sergi monopolitzaren la conversa. El primer donà la bona notícia de la resposta obtinguda per diaris, ràdio i televisió. El segon, digué quatre pinzellades de com havia anat la feina. Destacà el comportament fred, distant, d'indiferència d'en Josep Maria, però poca cosa més. Un parell de trucades a l'amo que propiciaren moviments accelerats de l'Enric, pujant i baixant escales de manera esbojarrada, i una breu absència d'ambdós de poc més de cinc minuts. Cap pista dels immigrants.

Mentre feien el cafè, repassaren l'estratègia a seguir. El guió era prou bo, l'escenari força adequat, i els assaigs, ben treballats. El realitzador només tenia un dubte, si el director hi seria present.

-Vindràs?

-No puc Sergi. La meva presència delataria de seguida les nostres intencions i espantaria a l'amo. Complicaria massa les coses, ho entens?

Improvísada sortida que els deixà convençuts, però que ell sabia que no era la causa certa. Deixar-se veure en públic i davant de les forces de seguretat a pocs metres era quasi un suïcidi que no volia practicar. Acabat i aclarit el repàs, s'acomiadaren fins el vespre. En Jofre ho seguí tot des de la televisió del local. Restà impacient davant la pantalleta esperant que algunes de les cadenes establissin connexió amb els fets. Eren minuts d'angoixa, de nervis. El cambrer li oferí rapinyar unes olives per anar mitigant la tensió.

Finalment, la cadena catalana obrí el seu espai de notícies amb la portada esperada. En primer pla, tots els treballadors assentats de braços creuats davant l'entrada del recinte. El missatge, prou encertat. Aturada per abús de poder per part de la direcció. En segon terme, i amb cares de circumstàncies, el trio endiablats, arribats de les mateixes tenebres, escalfats per les flames incandescentes avivades pel seu vigorós verí inflamable. El periodista que li tocà cobrir la vaga en directe, entrevistà a les dues parts per separat. L'Enric fou el portaveu de la versió obrera. Amb un discurs clar, directe i tintat de denúncia

justificada, seguint les pautes marcades pel Jofre, exposà perfectament la situació i alertà de la jugada bruta que estava preparant el senyor Pistons. Les càmeres enfocaren tots els racons per mirar d'esbrinar què hi havia de cert en les seves acusacions, però dels immigrants no n'hi havia rastre per enlloc. En Jofre, des de llur tamboret, arrepatat i recolzant els braços damunt la barra, s'ho mirava preocupat i descol·locat. Alguna cosa se li escapava. Quan li tocà el torn a l'empresari, l'enigma que li generava tants dubtes es destapà.

-Aprofitaré la seva presència per fer pública la situació que m'ha empès a tancar el negoci. Tothom deu ser conscient de la delicadesa que està travessant aquest sector. La competència és ferotge i la lluita de preus perjudica seriosament a les petites empreses, com és el nostre cas. Fa pocs dies havia pres una mesura per retallar les despeses: suprimir temporalment una paga extraordinària als treballadors que per altra banda haig de recalcar que es tractava d'un privilegi únic vers els altres assalariats del mateix ram. Repeteixo, era una decisió de caràcter transitori, amb l'objectiu de passar aquests mals moments per tornar-la a instaurar quan les coses anessin millor. Malauradament, els treballadors, empesos per dos elements conflictius que duen la veu cantant, s'han desentès de la seva responsabilitat i han donat l'esquena en el moment més delicat econòmicament parlant. Per tant, vist la poca col·laboració i la manca de sacrifici, he decidit cloure l'activitat i declarar en suspensió de pagaments a la societat que regentava.

En Jofre es quedà mut i petrificat. Un moviment inesperat. El periodista, que denotava una certa immaduresa de professió, gesticulà el cap afirmativament passant la pilota a l'estudi amb un efecte dretà tan plausible i rotund que quasi deixà sentenciat els possibles recursos posteriors.

El presentador, tancà la crònica seguint la corrent i deixant entreveure una balança prou decantada de raonament i lògica pel malvat empresari. Un fracàs.

Transcorreguts uns minuts d'angoixa, de reflexió, de divagació, de ràbia continguda, saltà exasperat i sortí com una exhalació amb el

pensament copsat per la preocupant situació en la qual es devien trobar els seus antics col·legues.

L'evidència de les imatges era aclaparadora. Estaven subjectivament morts, tant d'ànima com d'esperit. Romanien a terra. Al veure'l, començaren els retrets. Era el perfecte cap de turc, la diana on tirar els dards, el diable que els havia conduït a aquell tràgic desenllaç, com si el senyor Pistons, ja no hi hagués tingut res a veure. Només en Sergi intentà posar les coses al seu lloc i establir l'ordre equitatiu i el grau de culpabilitat, però els altres ja no ho veien així. Com si haguessin perdut la vista, una ceguera incurable, possiblement causada per una vena impregnada de por, incertesa, incoherència, fragilitat i responsabilitat ineludible.

Incrèdul, amb el rerefons de les protestes banals, entrà a la nau per esbrinar quelcom per on poder estirar el fil de la lògica i destapar la inquietant vaporització del grup d'immigrants. Enfurismat, regirà cel i terra. Saques, palets, carretons, fustes; un munt de matèria prima que feia la impressió d'haver-hi estat una pila d'anys guardant repòs. El polsim s'anava alliberant i acumulant en suspens creant una atmosfera tèrbola i poc saludable. Un rebombori considerable. Obrint-se camí entre les teranyines i l'atapeïda muntanya de composició diversa, finalment es parà davant d'unes planxes de cartró que tapaven la paret lateral adjacent a l'altra empresa del costat. Estaven sobreposades una sobre l'altre formant un ventall ampli i gegantí de difícil descomposició, però una d'elles, lleugerament descol·locada, inclinada endavant, trencava la uniformitat. Aquí podia estar la clau. Estirà amb cura per no provocar un efecte domino. Un cop retirada, lliscà el seu cos per dins el fosc i estret passadís palpant el guix amb les mans fins que topà amb el pom d'una porta. La maneta girà sense gaire dificultat, i una esclatxa de llum dilucidada il·luminà vagament aquella espècie de cova postissa. L'espai per passar-hi era força reduït, però amb paciència aconseguí travessar els pocs centímetres sense causar cap desgavell inoportú. On havia arribat a parar no era cap secret. Es trobava al magatzem contigu. Pel seu estat de deixadesa i abandonament era fàcil deduir que la inactivitat hi era

present en tots els racons. Gràcies a les claraboies -no pel seu manteniment, ja que semblaven quadres abstractes amb més formes fosques i opaques que clares, de tinta espessa i esgarrifosa, sinó per les seves grans dimensions- es podia aprofitar la minsa però suficient llum natural per inspeccionar la zona més detalladament. Tot tenia un aspecte de cafarnaüm caòtic i desordenat, ple d'andròmines malmenades, com si fos una d'aquelles antigues golfes de cases pairals on els propietaris hi pujaven contades vegades a l'any. Moure objectes, per ben simple que pugui arribar a semblar, en aquelles condicions era ben bé un risc en molts sentits. Al veure l'assumpte massa feixuc i complicat, obrí la porta principal per cercar ajuda voluntària. El sistema estava força rovellat, amb un color marró desgastat, barrejat de tonalitats groguenques i puntejat amb petites negres ovalades, cosa que feia alentir els seus moviments. La fricció del metall produí un soroll esgarrifós que li posà la pell de gallina i alertà a tots els treballadors que encara sojornaven a fora.

-Jofre? – es preguntà sorprès en Sergi al veure que sortia per una altra nau.

-Correu! Entreu!

Seguint les passes d'en Sergi, que no dubtà en esbrinar el petit misteri, anaren passant lentament cap a l'interior. La dissimulada porteta de connexió entre les dues naus els feu reflexionar. En pocs segons, la credibilitat d'en Jofre s'havia recuperat uns quants punts. L'obertura de les persianes grans, de bat a bat, proporcionà una visió més clarivident. Sota les escales que duïen a l'altell, hi havia un petit casalot de fusta prefabricada d'instal·lació ràpida i senzilla. A dins, el panorama evidencià la seva teoria. Fins feia ben bé poques hores, els indocumentats havien estat compartint aquell petit habitacle i s'havien vist obligats a deixar-lo de forma apressada segurament empesos per les circumstàncies. Hi havia un desgavell considerable. Granotes de treball per terra, entrepans i llurs embolcalls mig desaqueferats, paperam propagandístic esquinçat, peces de roba personal deixada tant pel seu estat com pel seu descuit, etcètera; proves demostratives, fets punibles, escena colpidora, punyent, no hi havia lloc al dubte.

-Em creieu ara?

El silenci i les mirades abaixades eren suficient resposta.

-I què podem fer? – preguntà en Sergi maleint la poca sagacitat que havien tingut.

En Jofre fou precís, concís i contundent.

-Ens l'ha tornat a jugar. No sé com, però sempre s'avança als moviments. Sembla que tingui un micròfon a cada racó de món. Escac i mat, sense capacitat de reacció. Vaitot estudiat, meticulosament preparat i minuciosament portat a terme. Ara mateix, no podem contrarestar. Ho sento...

Era una certesa irrefutable. Els derrotà davant dels seus nassos. La ràbia li recorria per les venes com un riu gelat que li punxava de forma exagerada totes les extremitats, grans i petites, emperò la mateixa fredor actuava sobre el coneixement de tal manera que pensà abans d'actuar. No era moment de llençar-se al buit sense cap xarxa de seguretat. Per aquest motiu, tot i els ànims de revenja, els demanà calma sostinguda i els cità per l'endemà. Calia una reflexió profunda i assossegada, per tant, el més aconsellable, era recórrer al coixí i a un descans reparador i plàcid.

De sobte, li vingué a la memòria que, amb les presses, havia marxat del restaurant sense haver pagat la consumició. Mirà el rellotge i comprovà que si s'afanyava encara podria liquidar el deute. Un comiat breu i una cursa perllongada. Esbufegant, s'aturà a pocs metres del local. Ja era fosc, les llums de fora havien acabat la seva funció i la reixa metàl·lica de la porta d'accés estava mig abaixada, senyes inequívokes de què estaven tancant. A pocs metres, aturà el seu pas. Tres persones acabaven de baixar d'un vehicle i saludaven al propietari amb vehemència. Des d'aquella distància, les figures li semblaven familiars. Prudentment, amb diligència mesurada, com una peça que intenta escapolir del perill, s'arrambà a la paret enganxat com una sargantana. Avançà suaument amb el tacte necessari per no ser descobert fins arribar a l'alçada que li permetia una imatge nítida i diàfana. El descobriment, escandalós, vergonyós, escabrós, repugnant, difamatori, immoral, depravat, indecent, inic, mancat

d'equitat. L'amo del bar, aquell individu grassonet, de mides rodones i simpàtiques, cara d'àngel rossejat amb galtes inflades i ulls de guardiola, de pell blanca i de cabell castany obscur, d'aspecte bondadós i inofensiu, havia venut la seva ànima al diable i havia traït als clients que tant havia venerat pel seu consum fidel.

El senyor Pistons, l'Enric, el Josep Maria i el restaurador entraren enmig de rialles i comentaris sarcàstics de molt mal gust.

La sang li bullí de tal manera que l'olla estigué a punt de vessar-se. La temperatura corporal era tan elevada que costava mantenir el xup-xup a ratlla. Hauria saltat damunt d'ells i els hagués escanyat. Ara li quadraven els comptes. Tots els moviments dels treballadors, desgraciadament, s'havien fet des d'aquell maleït negoci, inclòs les trucades que realitzà aquell mateix matí a la premsa, i, ràpidament, aquestes havien estat transmeses al malèfic empresari amb tot luxe de detalls. El llibret perfecte per preparar l'estratègic atac. De fet, una escomesa senzilla, ja que coneixent els moviments del contrari, l'avantatge havia estat abismal.

Ara era el seu torn. La partida semblava acabada, però encara li quedava marge per la revenja. Tenia una lleugera situació preeminent vers les altres vegades. Informació privilegiada.

Empès per una barreja de sensacions contradictòries però de fusió energètica –ràbia, despit, excitació, indignació, agitació, arravatament, fúria, ira, rampell, còlera- s'encaminà cap a la pensió per agafar la seva premiada bossa. Un trajecte rutinari en els seus darrers dies que se li va fer més llarg del previst, possiblement, produït pels nervis i l'ansietat. La por de què no se li escapessin. Pujà les escales de forma agrupada, de tres en tres, regirà la seva motxilla i tragué el ganivet. Una arma blanca suficient per atènyer una fi buscada, però mancada de recursos per vèncer a quatre antagonistes. Calia un objecte més contundent. Indagà per tots els racons del calaix inesgotable de la memòria intentant recordar el lloc on havia vist dies enrere una arma de foc accessible. L'ànsia li feia trontollar les idees, com si caminés per damunt d'un pont bellugadís balandrejat per un fort vent de garbí. Neguitós, baixà irritat. Les escales demanaven més cura amb un xerric

agut de patiment. El rebedor era buit. Ni rastre de l'encarregat. Rere el mostrador, la resposta a les seves pregàries. Fou com l'aparició d'una verge. Un fusell. No dubtà. S'apoderà del màuser i comprovà les municions. Suficients, dues per cap. Sortí a corre-cuita. El temps queia inexorablement en la seva contra, per tant, era una circumstància preuada que no podia malgastar. N'emprà poc. Per la finestra, observà les ganyotes de hiena i les gesticulacions mafioses i carronyaires dels quatre pèrfids. Subtilment, s'esmunyí entre les reixes i carregà l'arma. L'espetic ressonà. L'impacte acústic provocà un silenci taciturn, un compàs d'espera. Ell els veia vagament de reüll pels vidres tintats de la porta del menjador. Les mirades pensatives es creuaven en sentit invers i topaven en la cruïlla de la por i el suspens. Interrogants curts, veu minsa, mussitant sense gaire convenciment. L'amo del negoci s'aixecà. Es disposava a esbrinar tot suggerint una calma controlada, però en Jofre l'aturà abans de la segona passa.

-Quiet! Seu! No t'ho diré dues vegades.

L'ull del canó fixat damunt del seu cos fou suficient argument intimidatori. Tots quedaren muts, un mutisme aclaparador. La festa va cloure sobtadament. De cop i volta, aquelles rialles s'havien esvaït, com el fum d'una cigarreta xuclat per l'aspiració d'un corrent d'aire provinent d'una petita escletxa del vidre davanter d'un automòbil. Talment com si haguessin vist l'espectre d'una ànima vinguda del més enllà.

-Vaja, vaja! – exclamà irònicament en Jofre. – Qui ho havia de dir? Faré història. Quatre morts en una sola nit.

L'afirmació i el seu to de veu els impressionà i atemorí. El senyor Pistons, intentà sense cap mena de resultat una darrere maniobra d'escapatòria.

-Jofre... Escolta... Tot es pot arreglar... No cal arribar a aquests extrems...

-Calli! – li ordenà mentre accionà el mecanisme per ultimar el tret.

-Jofre, jo no... No hi tinc res a veure! – suplicà el covard de l'Enric amb l'esperança de saltar del vaixell abans no s'enfonsés i despreocupant-se dels altres passatgers tal i com sempre havia fet.

L'efecte que aconseguí, tot el contrari. Un comportament que en Jofre odiava. Personatge dèbil, mesquí, egoista, àvid, cobdiciós, sòrdid, taquí, roí. Per ell fou el primer projectil. Directe al cervell. Víctima instantània. Ni temps per gemegar. Allò canvià el tarannà del tot poderós súcube. Aquella superioritat, de supèrbia desenfrenada, com si estigués damunt d'una plataforma antigravitatòria que li permetia una visió preeminent, d'una condició idiosincràtica, intocable, s'havia desfet d'aürt, com si la seva estructura de gel s'hagués dissolt per l'atac imprevisit de les altes temperatures d'un estiu insospitable. Plors, disculpes, clemència, tot per salvar la vida. S'arrossegava com un llambric. Oferiments? D'haver acceptat, seria ric.

-Calli! – tornà a recriminar al senyor Pistons cansat d'escoltar tanta bajanada. –Saps escriure? – va preguntar al Josep Maria que no gosava dir brot.

-És..., és... clar. – contestà atemorit.

-Em refereixo a fer-ho amb claredat, rapidesa i certa destresa per la gramàtica.

-Si.

-Entra dins de la barra de begudes i agafa aquell bloc de paper i un dels bolígrafs del pot del costat que es veu d'aquí ençà.

Obeí amb brevetat. Àdhuc els entrebancs, ja que topà sovint amb taules, cadires i l'altell, utilitzà pocs segons en la maniobra. Després, com un estaquirot, restà immòbil a l'espera de més ordres.

-Seu. Vull que plasmis sobre el foli, paraula per paraula, totes les confessions de la conspiració que ara fareu.

-Com? – preguntà estranyat el senyor Pistons.

-Tal com ho sent. Començarem per vostè. Com va preparar l'estratègia, què volia aconseguir, i qui va participar en el maquiavèl·lic pla.

-Però...

En Jofre tornà a accionar el mecanisme de tir i apuntà al seu cap. Aquesta operació anul·là les seves reticències a declarar i inicià de manera immediata el seu relat admetent tota la veritat amb certesa i exactitud. La versió fou llarga, dura i carregada d'atrocitat i truculència.

Jugades inhumanes. Després, continuaren l'hostaler i en Josep Maria, que no feren res més que ratificar la història tortuosa i bruta de la qual foren còmplices directes.

-Bé. Signeu-la.

Claudicaren amb submissió. Un per un estampà la rubrica corresponent i esperaren haver-se guanyat el perdó. En Jofre repassà el manuscrit i després de comprovar que tot era correcte disparà el primer tret damunt la cama del senyor Pistons. Els crits de dolor eren considerables. Caigué de la cadira i es rebolcà per terra com una truja. Anys enrere, possiblement només de pensar en una imatge al·legòrica li hauria produït esgarrifances. Ara, el satisfieia. Per la seva ment només passaven imatges dels afligits treballadors que tant havien sofert per culpa d'aquell personatge mefistofèlic, el qual, implorava pietat gemegant entre la sang i la suor. Precs inútils i superficials per la seva oïda. Repetí l'operació i descarregà contra el braç dret. De nou, exclamacions de sofrença. Els altres dos ni es movien. L'un es tapava la cara, i l'altre preferia girar-la. En cap moment van fer un gest per salvar-li la pell tot i ser superiors en número. Es recargolà com un cargol. Una pilota de carn greixosa. Abans d'un últim tir definitori, feu un petit discurs.

-Tot arriba, més tard o més d'hora. Sempre es recullen els fruits sembrats. Em feu gràcia els que us creieu el centre de l'univers, superiors, predominants, enlairats, amb dret a sotmetre qualsevol individu. Segurament, teniu una ment tan malaltissa que us arribeu a sentir immortals. Però ja ho veus, no ets més que un simple ésser humà més, amb una feblesa tan ridícula, irrisòria, que inclús engrandeix la teva insignificança. Adéu anodí.

Aquell darrer projectil acabà amb les seves constants vitals. Mort, amb premeditació i sang freda. Remordiments? Cap ni un, àdhuc certa lleugeresa, com si s'hagués tret un gran pes del damunt que li oprimís la respiració i el batec del cor. Els altres tremolaven de por. Se'ls mirà de reüll i comprovà que quasi ni parpellejaven, quiets com dues mòmies congriades pel pas dels segles. Amb tota tranquil·litat, carregà de nou l'arma i es passejà per davant seu amb rostre pensatiu i

considerant les diverses alternatives. L'ambient taciturn era aclaparador. Les seves passes ressonaven per tot el local com si es tractés d'un ritme cristià d'aquells que acompanyen les sortides de les processons en la setmana santa catòlica. Atribolants.

-Si us plau Jofre... no ens matis. Farem tot el que ens diguis. – suplicà el Josep Maria entre plors i sospirs de desesperació i defici.

Semblava sord, com si l'aire no existís i les paraules s'haguessin quedat a mig camí, sense mitjà de transport que les fes arribar a entrar en contacte amb els orificis auditius als quals anaven destinats els precos. Com qui res, s'aturà, col·locà el fusell en posició d'obrir foc i situà la boca del canó frec a frec amb el front suat i amarat d'en Josep Maria. Aquest, a causa de la tensió, se li escapà l'orina i la respiració augmentà a un ritme desenfrenat i violent. Aclucà els ulls instintivament, esperant el moment de la seva fi.

-D'acord! – exclamà en Jofre amb un esgarip imprevisible, desfilagarçant l'enorme teranyina que havia entrellat amb l'agulla del misteri i el fil de la folia transitòria acompanyada d'elements exterminadors. – Farem un pacte. A canvi de la vostra existència, vull que feu arribar a tots els mitjans de comunicació haguts i per haver la declaració que heu firmat amb el suport addicional del vostre testimoni. Immediatament. No esperaré més d'un dia. Sé on viviu i on poder trobar-vos, i no dubteu ni per un instant, que si no compliu al peu de la lletra les meves exigències, no només acabaré amb vosaltres, sinó que també ho faré amb la resta de la vostra família. Ha quedat clar?

Ambdós es posaren a bramar desesperadament. Era una riada de llàgrimes que atrapada per uns murs de contenció, els quals acabaven de desaparèixer, es desbocava amb una pressió i una rapidesa exorbitant.

Mentrestant, en Jofre agafà un paper i es posà a escriure:

He mort a dos elements més. Podria dir persones, però no ho eren. Es mereixien aquesta fi. Espero que els treballadors que varen perdre la feina per culpa d'aquests éssers maquiavèlics puguin retornar a la

vida laboral el més aviat possible. I un avís als empresaris, encarregats i demás personatges que es deixen comprar per abusar dels empleats més honestos: si us topeu amb mi, el vostre joc haurà acabat. Ja està bé de voler acaparar sempre més i més diners, i pagar misèries a gent que perd una gran porció de la seva vida per intentar cobrir les despeses diàries, sobreviure. Els governs haurien de posar límits als beneficis. Està bé que pel fet d'arriscar obtinguin a canvi més privilegis i benestar, però no és just que per voler acumular més riquesa innecessària es vulgui retallar la nòmina de la classe treballadora. Sembla que tornem als temps imperialistes, on "Cèsars" i "Emperadors" sotmeten al poble a un esclavatge pel simple fet d'engrandir uns temples construïts amb sang, abús i mentides.

S'ha fet justícia, i no m'aturaré.

Jofre (el desconegut)

Les mostres de gratitud i condicionada redempció dels dos únics supervivents el cansaven. Un cop signat el manuscrit, el col·locà damunt d'un dels cadàvers i marxà amb pas decidit i havent deixat clar qui tenia el control.

Palplantats, tardaren uns minuts en reaccionar. La por els retenia en aquell estat de submissió perpetuada. Un temps preciós que li facilità la fugida. Quan es decidiren a trucar a les forces de seguretat, ambulàncies i periodistes, ell ja s'havia perdut en la profunditat de la foscor nocturna, en les ombres allargades i tètriques dels carrers antics.

El soroll estrident de les sirenes anaven augmentant de manera progressiva. Semblaven formigues que es reunien al costat d'una troballa alimentària per repartir-se-la i transporta-la fins al cau. La transcendència dels fets n'era la causa evident. Al carrer corria un risc massa elevat. Segurament, l'escorcoll minucios no tardaria en organitzar-se. Tenia que trobar un refugi on poder passar-hi la nit amb

tranquil·litat, sense sorpreses. A cada portal hi feia la corresponent comprovació. Una empenta petita però continuada. Res. La desconfiança urbana era palpable. Al poble n'hauria trobat un munt de portes que haguessin cedit, però a la ciutat es tingué que conformar amb un niu poc convencional, de mides ridícules i de pèssimes condicions d'habitabilitat. Una claveguera. La ferum era intensa, quasi insuportable, i el contacte amb el ciment llefiscós feria la sensibilitat imaginària. Pensar massa, podia significar el vòmit, la repugnància, la rendició; per tant, tancà els ulls, posà la ment en blanc, fora d'òrbita, i relaxà la respiració i el to muscular per intentar agafar el son. Cinc minuts més tard, la seva consciència ja viatjava en el país de les fantasies.

CAPÍTOL 4*L'heroi admirat*

A trenc d'alba, amb la claror d'un Sol esmorteït per la presència d'uns núvols amenaçadors, en Jofre fou despertat per les primeres quatre gotes d'una pluja tímida i suau. La gent, desproveïda d'aixopluc, corria de manera accelerada per arribar abans al seu destí. Intentà bellugar-se dins el minúscul espai per alliberar les parts del cos més castigades per la pressió en què havia passat la nit, però tot assaig resultà paper mullat. Estava cruixit. Des d'aquell nivell, la vista panoràmica no era gaire aclaridora. Li era difícil, per no dir impossible, esbrinar quants vianants podien travessar per aquell carrer en aquell instant. Les presses li havien jugat una mala passada. Inconvenients que no havia planificat i que ara s'havien transformat en uns obstacles alts i complicats de franquejar. Necessitava una escala, una corda, un cavall, quelcom que l'ajudés a superar-los sense quedar encallat, sense tombar cap peça, sense estar penalitzat.

Mentre rumiava, una pel·lícula estranya, però divertida, amenitzava l'espera. Mai s'havia fixat en les cames i les sabates de tantes i tantes persones d'una manera tan acurada. Un mosaic divers i molt curiós. Algunes extremitats eren primes, d'altres grosses, algunes seques, d'altres massisses, algunes d'escanyolides, d'altres precioses, protegides per calçats de diferents característiques i formes, alguns cridaners, d'altres deixats, alguns discrets, d'altres elegants, alguns senzills, d'altres, sofisticats, un ventall tan ampli que era difícil arribar a

una conclusió neutral i segura sobre els estils i les preferències de la gent.

Mica a mica les gotellades anaren creixent, tant en volum com en quantitat; per tant, els vianants, disminuïen Relació "causa-efecte" curiosa, com si l'estat del clima meteorològic impedís el ritme normal i aturés el món en un estat de pausa temporal.

Tot d'una, unes comes rudes, cepades, de guarnició estrafolària, s'aturaren just davant del seu nas. Uns segons d'incertesa que el feren aguantar la respiració. Qualsevol moviment en fals podia delatar-lo. Intentà aixecà la vista per poder obtenir un pla més objectiu, però la poca distància no li ho permetia.

-S'hi està bé aquí sota?

La pregunta li sobtà el cor. La por a ser descobert, capturat i engarjolat li despertaren uns nervis i una sensació de dispnea que feia temps que dormien plàcidament en el seu interior. La possibilitat de perdre la llibertat el transportà a una dimensió terrorífica i farcida de malsons. Aquesta inseguretad atordidora el mantingueren en silenci. De fet, restava com anestesiàt.

-Et trobes bé?

El segon interrogant era diferent. Tenia un to amistós i una connotació més propera al neguit i la preocupació que a la conjectura o la precognició. Sentí un cert alleugeriment, però no prou per respondre. Se sentia com un cuïc olorant la presència d'un depredador. Sortir del cau, podia significar la mort.

-Sóc jo, el romà.

El seu cervell treballà a un ritme frenètic, processant imatges i situacions viscudes per relacionar aquella afirmació amb alguna persona o circumstància cognitiva. Finalment, davant la troballa, aturà el pensament. De romà només n'havia conegut un. L'estàtua humana de la rambla. Era com passar de l'infern al cel. Una gran notícia.

-Ajuda'm a sortir. M'he quedat com enganxat. – demanà en Jofre, eufòric.

La puixança d'aquell individu i el nervi d'en Jofre fou suficient mecanisme per retornar el magolat i xop cos a l'espai lliure.

-Estàs boig! Com potser que encara estiguis a la ciutat? Hauries d'haver fugit ben lluny! Tots els diaris en van plens. La teva fotografia surt a totes les portades.

-Què?

-Acompanya'm. Visc molt a prop. Malauradament, aquesta pluja m'ha espatllat el negoci.

-Com m'has pogut veure?

-Sempre tinc la mirada fixada al terra, possiblement, a causa del llautó que em proporciona el menjar. Quan he vist que l'aigua estava obturada i ja hi havia una certa quantitat acumulada, automàticament he mirat quina era la raó. Els teus cabells t'han delatat. Després, essent la notícia de la jornada, no m'ha costat gens reconèixer la teva fisonomia.

Caminaven tan ràpid que a en Jofre li costava seguir el ritme. Sortosament pel seu alè, només estaven a dues cantonades. Era un edifici molt antic, amb la façana molt desgastada i sense símptomes de cap maquillatge recent per dissimular els defectes. La porta d'entrada era gran, de mig arc romànic i de fusta mossegada. L'obrí amb una clau gegantina de ferro rovellat. El xerric denotava una falta de lubricant a les frontisses. L'interior era fosc. No li fou difícil trobar l'interruptor de la llum, era pura qüestió rutinària. La claror artificial no era abundant, però suficient. La primera planta era esgarrifosament inhabitable. Hi havia un munt d'escombralls i objectes amuntegats sense ordre ni raó. Semblava ben bé la deixallaria municipal. Caminar per damunt d'aquella superfície irregular i inestable era com travessar un llac de terres movedisses. De tant en tant, en Jofre perdia peu i s'enfonsava uns centímetres. Era molt agrest avançar metres, però finalment aconseguí subjectar-se la barana i escalar els primers graons que posteriorment el durien al pis de dalt. Una cortina fosca opaca dividia els dos móns. Dos ambients antagònics. Rere la tela negra, una altra dimensió. Pareds de moqueta guarnides amb obres d'arts pictòriques de gust refinat, terra de fusta tractada, mobles senzills d'estil modernista i electrodomèstics nous de trinca d'última generació. Com un oasi enmig d'un desert àrid.

-El contrast és per evitar robatoris. L'embolcall exterior i la primera capa desanimen a seguir remenant. – aclarí el propietari en veure l'expressió desconcertada del seu convidat. –Per cert, em dic Pere, i tu?

-Jofre.

-Seu Jofre. Tens gana? Té, llegeix mentre et preparo alguna cosa.

Va fer cas de les indicacions sense respondre i fullejà els diversos diaris que li havia posat damunt la taula. Tots anaven plens d'informació diversa sobre el seus darrers assassinats. Titulars, fotografies, comentaris:

JOFRE (EL DESCONEGUT) TORNA A ACTUAR PER PARTIDA DOBLE I DESTAPA UN EMPRESARI CORRUPT

L'ASSASSÍ EN SÈRIE TÉ ATEMORIDA CATALUNYA, TOT I QUE MOLTS EL CONSIDEREN UN HEROI

UN ASSASSÍ QUE ES CREU DÉU ES PREN LA JUSTÍCIA PER LA SEVA MÀ

JOFRE (EL DESCONEGUT), DECLARA QUE VA MATAR PER DEFENSAR ALS TREBALLADORS

LA POLICIA DEMANA COL-LABORACIÓ ALS CIUTADANS PER CAPTURAR-LO, TOT I LA SIMPATIA QUE PUGUI DESPERTAR EN CERTS CERCLES DE LA SOCIETAT

Cada exemplar dedicava les sis o set primeres pàgines íntegrament al seu cas. Hi havia opinions de tot tipus, des dels antics coneguts del poble que el titllaven de persona poc sociable fins als familiars més propers que reconeixien una follia estranya d'aparença poc comú i d'explicació inversemblant. Des dels empresaris que expressaven la perillositat d'una conducta tan irracional i temorosos davant de la possibilitat que el fenomen es propagués fins als diversos treballadors

que qualificaven a la seva persona com el nou heroi que castiga als rics per donar als pobres. Com més llegia, més s'emocionava; satisfet, enrabiàt, encuriòsit, identificat, ufanós, càustic, eufòric. Una mixtura tan emulsionada, tan entrecruada, que li era impossible extreure'n una peroració neutral.

Inquiet, buscà alguna declaració dels seus antics companys de feina al moll. No cercava cap tipus de controvèrsia, sinó assabentar-se del seu futur. En alguns, l'exposició era molt breu, esquifida, sense entrar en detalls, tot el contrari que la del Sergi, la qual fou arriscada, atrevida i molt sincera, cosa que el plagué enormement:

D'acord, ha matat a dues persones, no ho vull justificar. Segurament, les seves famílies patiran per aquest fet, però també vull recalcar que gràcies a ell, s'ha descobert la injustícia que es volia cometre amb nosaltres; per tant, ens ha salvat d'una situació professional molt difícil. Avui mateix, igual que els altres companys, ja he rebut trucades d'empresaris que em volien contractar. Aquest miracle no hagués succeït sense la seva intervenció. Hauríem quedat com uns treballadors deshonestos i conflictius, i haguéssim estat a la cua de l'atur durant molt de temps. Qui ens hagués ajudat llavors? Qui hauria salvat les nostres famílies? I si algú hagués perdut el seny i s'hagués suïcidat, qui hauria plorat la seva mort? Qui seria el culpable d'aquestes desgràcies? Haurien pagat els malefactors per aquestes vides trencades? Crec que vivim en una societat on resulta molt fàcil jutjar i castigar al més dèbil i protegir al més fort, el que posseeix el poder econòmic.

L'admiració que havia sentit des del primer dia en què el va conèixer, ara s'havia vist augmentada. Només per aquelles manifestacions d'en Sergi, havia merescut actuar (pensà amb els ulls plorosos que impregnaven d'humitat les pàgines d'aquell diari).

Més endavant, es fixà amb les conclusions del comissari que portava el cas des del principi. En el primer crim anava un pèl perdut i desencaminat, però ara començava a despertar la fascinació d'en

Jofre. Eren teories intel·ligents i carregades d'una coherència pragmàtica:

No. No és un psicòpata llunàtic. Res d'això. És una persona del tot sencera. Sap com, quan, per què, i on ho fa. La finalitat? No ho sé. Podria tractar-se de popularitat, de justícia, de venjança, d'odi, divertiment... Només ell n'és conscient. Capturar-lo? Només és qüestió de temps. Tenim desenes de fotografies. Sabem qui és, d'on són els seus orígens, i hem reforçat la vigilància per tal d'evitar la fugida del país. El cercle no és molt gran, i més tard o més d'hora, acabarà per cometre alguna errada. Tot i així, reconec que és un fenomen molt estrany i desconegut. S'allunya de qualsevol prototip classificat. En nom de tot el cos de policia, demano la col·laboració ciutadana.

Mentre acabava de comprendre algunes expressions més, sobretot, de ciutadans que publicaven lliurament el seu parer en la secció destinada a tal fi, el Pere aparegué per la porta amb un aspecte físic totalment renovat. Era la primera vegada que el veia sense el maquillatge i la disfressa. Veritablement, la diferència era abismal. Aquella pell tan pintada, rugosa, crespada, que li sumava anys de manera exagerada, s'havia transmutat en una superfície fina, llisa, d'aire juvenívol, amb un cert color rossenc, signe evident de bona vida. El cabell, negre com el carbó i de suau moviment, s'havia alliberat de l'encarcament del casc enllaunat i li feia ressaltar positivament els ulls desperts i profunds de magnífica foscor. Les pestanyes, curtes però espesses, jugaven amb gràcia amb el front ample i expressiu i, el cos, desproveït de la molsuda cuirassa, encara lluia més el seu aspecte corpulent i cepat. Un prodigi del camuflatge.

-Impressionant, veritat? Per cert, possiblement siguis l'ésser humà més buscat de la contrada. Què hi fas encara a Barcelona? Per què no vas agafar el primer tren ahir mateix? Si et vols quedar, no et posaré cap trava. Això sí, et recomano que no surtis al carrer ni una mil·lèsima de segon.

-Per què ho fas? – li preguntà dubitatiu, amb un to de cert balbuçig.

-Em recordes a mi, però amb la dissemblança que jo vaig optar pel camí còmode. En canvi, tu t'has embarcat en una creuada d'espínos traçat i ardu enfrontament. Odio la hipocresia, l'abundància en un sol individu. La prepotència, l'arrogància, la fatuïtat, la sobergueria. Però encara més, la falsedat. És la condició més insuportable; les efusions i atencions alienes em produeixen l'efecte d'una vexació, vomitativa. Elogis immerescuts a persones que només tenen una ridícula posició social elevada, només de sentir-los, m'augmenten la temperatura corporal i em fan bullir la sang, com una picor al·lèrgica a una al·lèrgia. És la tristesa de la condició humana. Si hagués estat allí, t'hauria ajudat a prémer el gallet. Ja n'hi ha hagut prou d'imperialistes al llarg de la història! Com recordem ara als jueus que lluitaven per sobreviure als emperadors romans, o als hebreus que es van alliberar de l'opressió dels grans faraons? No tractem d'herois a personatges de ficció tan llegendaris com "Espartac" o "Moisés, el príncep d'Egipte"? No mataven als que esclavitzaven sense escrúpols al seu poble? Els titllem ara d'assassins? L'antic estat de poder sí, ells mateixos jutjaven i castigaven, però durant el transcurs del temps, l'òptica més popular s'acaba imposant, encara que desgraciadament els defectes s'acabin per repetir. És ben encertada la cèlebre frase: "els humans ensopeguen més d'una vegada amb la mateixa pedra". Aquelles quimeres tan anomenades per moltes de les constitucions actuals: igualtat, llibertat, fraternitat, etcètera, només són això, quimeres llunyanes, simples il·lusions trepitjades. Em sembla que mai serem capaços d'aprendre, i això, que ens creiem l'animal més intel·ligent del planeta... Inversemblant!

Aquell discurs tan carregat de retòrica, tan proper a la seva tesi, li posà la pell de gallina i el bell púbic de punta. Hi ha persones que poden estar convivint durant molts anys i viure centenars de situacions de manera conjunta i mai arribar al nivell de sintonia que s'instal·là en l'òrbita atmosfèrica d'aquells dos elements. Per aquest motiu, li confessà la veritable raó per la qual no havia guillat de la ciutat.

-Vull retrobar-me amb una dona.

-Com? No t'entenc.

- Només ens hem vist una vegada, però n'estic encaramel·lat.
- Estàs forassenyat! Si t'ha reconegut a la premsa, segurament no et voldrà ni veure. Les dones fan perdre el nord. No entris en aquest joc, t'ho recomano. Què en saps d'ella?
- És una meuca.
- Una meuca? Estàs xardorós per una prostituta? Ara si que veig clarament que no hi toques! És autòctona o estrangera?
- Clarament dels països de l'Est.
- Allunya-te'n. Ja ho sé; sovint, la seva bellesa és encegador i, el seu comportament, exquisit. Però habitualment són portades per màfies que no consenten cap tipus de relació estable fins que no han saldat el seu deute. És gent molt perillosa i poc meticulosa amb la vida humana. Un exemple ben clar, és que fins i tot tenint el període menstrual, les obliguen a treballar.
- Però, als clients no els fa fàstic?
- No se n'adonen. Coaccionen a les pobres noies perquè es col·loquin una esponja dins la vagina amb el perill d'infecció que això comporta.
- Increïble! I com ho permeten?
- No tenen elecció. Són xarxes tan potents que poden amenaçar a les seves famílies d'origen si no compleixen amb el tracte. Pares, avis, fills, tots corren perill. Moltes són noies que han deixat una situació caòtica, amb familiars malalts que depenen exclusivament de les seves transferències. I no et creguis que el motiu és la manca d'estudis. He conegut metgesses, advocades, professores, que cobraven un sou tan miserable, al voltant de les deu mil pessetes mensuals, que no podien cobrir les despeses bàsiques. Al contrari del que ens pensem, la vida en aquests països és molt cara, inclús, superior al nivell d'aquí.
- I el deute que acumulen és molt alt?
- Te'n faries creus. Sol rondar els sis milions de pessetes.
- Increïble!
- Veritat? Imagina't el temps que han d'exercir aquesta "professió" per retornar aquests diners. Pensa que si un client paga deu mil pessetes pels seus serveis, només dues mil són per la dona, i això, en el millor

dels casos. A vegades, simplement els permet la manutenció dels primers anys. Un lloc on dormir, menjar i viure. Hi ha clubs privats o hotels especialitzats, que pel sol fet de treballar-hi i facilitar-los els clients, les obliguen a pagar una quantitat fixa d'unes deu mil pessetes per nit. Si no ho aconsegueixen, el debit s'acumula per la següent.

-I, naturalment, amb un proxeneta al davant, no?

-És clar. L'alcauot de torn. El titella de la piràmide. Segons la pressió del que mou els fils, és més agressiu o més comprensiu. Si el negoci no roda, són capaços d'exigir a l'afligida dona unes cinquanta mil pessetes per dia, i si no compleixen amb l'objectiu traçat, acostumen a ser apallissades brutalment.

-Però... Com...

-Com aguanta un ésser humà aquest càstig? És això el que et preguntes?

El seu mutisme respongué.

-Amb drogues. El noranta per cent de les dones que exerceixen la prostitució es droguen. Si no, seria impossible veure-les somriure. Ni tan sols, tindrien ganes de caminar.

-La noia que vaig conèixer no ho semblava.

-Jofre... Et portarà problemes... res més. Potser acaba d'arribar i encara no està carregada de potingues, però només és qüestió de temps. Fes-me cas. Et parlo per experiència. Jo vaig viure una situació similar, i gairebé em costa la vida. He conegut pocs casos que hagin pogut alliberar aquestes noies de les màfies, i la raó no ha estat altre que persones amb molt poder econòmic i social que s'han volgut permetre aquest capritx. Perquè només ha estat això, un desig sexual, com un objecte per satisfer les seves fantasies.

-I els governs?

-Jofre... No et facis l'ingenu perquè no l'ets. És aquí on hi ha la punta de l'iceberg. Et recomano que no hi fiquis el nas. Jo, era un professional del maquillatge, de fet, tenia una bona posició en el món del cinema. Era respectat i els projectes eren cada cop més importants. Si no hagués jugat a fer-me l'heroi, qui sap on seria i què hauria aconseguit.

-No t'entenc.

-Vaig voler sapiguer massa. El meu amor per aquella meuca era tant, que vaig arriscar-ho tot per poder vèncer l'enemic. Com? Utilitzant el que més sabia fer, crear disfresses. I vaig arribar molt lluny, fins a un punt que no em creia el que estava vivint. Ho tenia tot enregistrat, tot enllestit. Cada cop que sentia les veus i veia els rostres d'aquells personatges tan coneguts i populars, m'esgarrifava de la repercussió d'aquella troballa. Però quan ja creia que tenia totes les proves per destapar l'escàndol més gran de la història d'aquest continent, em van enxampar i es van assegurar de què tant jo com la noia desapareguéssim del mapa per sempre.

El rostre d'en Jofre era un poema. Estava sorprès, desconcertat i descol·locat. Era massa informació rellevant amb un espai molt curt de temps.

-Sí, sóc viu. No parles amb un fantasma. Em vaig escapar de miracle, però ella... La van assassinar davant dels meus ulls, a sang freda. Un tret al cap. Vaig suplicar, implorar que no ho fes, però aquell armari d'ànima buida ni em va escoltar. Executà les ordres sense cap mirament. Suposo que la ràbia em va fer reaccionar i la sang calenta produí que em moguéssim amb una rapidesa inusual. Si ho hagués pensat dues vegades, no ho hauria fet, però vaig saltar damunt seu, àgil com una daina, i vaig apoderar-me de la pistola en un obrir i tanca d'ulls. El tret que acabà amb la seva vida fou immediat. La resta, ja te la pots imaginar. Desaparèixer i canviar d'existència, sense donar cap senyal d'activitat durant tots aquests anys. Dia rere dia, vestit de romà, intento oblidar tot el que vaig viure i veure; passar desapercebut, acaronent cada segon de llibertat i alè amb una suavitat i cura enorme. Sí, possiblement m'he tornat massa conformista, no ho nego, però la gravetat d'aquells fets i el cop intimidatori que va rebre el meu cor em deixà esfereït i astorat.

-I les proves?

L'interrogant ennuvolà el cel de l'habitació i enterbolí la conversa. En Sergi, es topà de cop amb una murada inesperada que el feu dubtà. Era un obstacle que no podia ni volia superar, però també era evident

que no es podia quedar aturat. L'havia de sortejar hàbilment, sense fer saltar cap mesura de seguretat i, a la vegada, de manera contundent, esvaint la possibilitat de dubtes.

-Les vaig perdre.

-Com? On?

-Les vaig perdre! Fi de la qüestió. Entès?

En Jofre denotà pel seu to volat, proveït d'aïrament i sorgit de rampell, que endinsar-se més en l'assumpte era delicat i perillós, per la qual cosa, restà emmudit i li feu un gest afirmatiu amb el cap en senyal de comprensió. El fals romà l'acceptà i desvià l'atenció posant èmfasi en la millora de la climatologia.

-Veig que el Sol ha guanyat la guerra. Disculpa'm. Tinc que retocar-me i tornà a la feina. Posa't còmode i gaudeix de la casa com si fos teva.

L'experiència i l'art d'aquell individu amb el maquillatge va fer-se evident amb la rapidesa que va aconseguir de nou la perfecció de la seva disfressa. Amb poc més de vint minuts en va tenir prou. Un comiat breu i en Jofre es quedà sol, palplantat, i sense esma per moure el seu cos. S'estirà damunt el sofà, i amb poc esforç, aconseguí quedar adormit.

No acostumava a tenir somnis, no era persona propens a aquests tipus de fenòmens psíquics, emperò la seva ment devia tenir ganes de retornar al plaer, al darrer moment de delectació, per la qual cosa, el vagó que recorria la via imaginària, es posà en marxa. No es veia la locomotora, com si es moguéss per inèrcia, sense cap tipus d'instrument mecànic. Les imatges passaven de llarg sense poder retenir-ne una en un pla prou precís i aclaridor. Finalment, s'aturà davant de la cantonada on havia conegut aquella meuca de l'est. S'alegrava molt de tornar-lo a veure i de seguida enfilaren carrer amunt fins arribar a l'hotel on havien fet l'amor per primera vegada. Amb presses, enduts per la passió, tancaren la porta rovellada d'aquella maltractada habitació i es tragueren les peces de roba amb fam d'assaborir-se mútuament cada centímetre dels seus cossos com aquell qui menja un exquisit plat culinari després d'haver passat dies d'intens règim escrupolós. Una delícia, un plaer de la divinitat, un deliri

exuberant. En Jofre era feliç tocant aquella pell tan fina, tan suau, recurrent amb les mans aquelles cames llargues i esveltes que acabaven la seva extremitat lligades a un magnífic paner rodó i una pelvis de corba perfecte. La suavitat suggeria seguir lliscant per darrere l'esquena fins tocar les primeres puntes rosses de cabell angelical, les quals, insinuaven retornar a la part del davant i tocar amb tendresa i sensualitat aquells pits arrodonits i esvelts, de tacte inoblidable. Era la màxima expressivitat de l'erotisme, que incitava a tenir una desmesurada inclinació pel plaer carnal, i que duien a besar aquells llavis i degustar aquella boca amb una fervor lúbrica. Extenuats, reposaren damunt del bell i atrotinat matalàs i gaudiren del moment fins que uns trucs insistents a la porta trencaren en mil bocins aquell instant tan màgic i especial. La noia es posà nerviosa i s'aixecà plorant a llàgrima viva. Cada gota d'aquell líquid incolor, secretat per la glàndula a gran velocitat, queia com una daga afilada damunt del cor d'en Jofre. Amb un castellà força evolucionat, tot i que utilitzant massa les formes impersonals, li explicà que ja no suportava més aquell tipus de vida, que volia fugir o morir, però que no volia involucrar-lo en aquell assumpte tan perillós. Ja era tard. Un desig dit amb veu alta que trencava la seva essència. Ell n'estava perdudament enamorat i no contemplava la idea de marxar d'allí sense ella. L'estirà del braç i baixaren amb cautela fins a l'entrada. Com quasi sempre, la recepció era buida. Al carrer, a través dels vidres de la porta, s'hi dibuixaven les figures de tres homes corpulents. La meuca, només de veure'ls, tremolà com una fulla caduca de tardor que empesa per un considerable vent de garbí està a punt de caure de l'arbre. Era evident que sortir d'aquella presó comportava un risc molt alt, però en Jofre estava disposat a assumir-lo. Era qüestió de passar darrere el taulell, fer-se amb una arma de foc, i amenaçar o disparar, segons les circumstàncies posteriors. Convertí el pensament en realitat, amb destresa i fluïdesa, i quan els tres goril·les entraren alarmats pel soroll, en Jofre ja tenia l'arma preparada i apuntant el seu objectiu. No esperà esdeveniments. Els veia massa nerviosos i eren elements amb qui no era aconsellable negociar. Disparà contra el primer i el segon en un

interval molt curt de temps. Trets segurs i mortífers, però en el tercer i tingué que invertí més temps a causa dels seus moviments, cosa que suposà la desgràcia i la fi del somni. Havia disparat contra la noia. La imatge del seu cos estès a terra, sense respiració, no la pogué suportar i ordenà a la seva ment que acabés amb la fantasia. Havia estat una ficció amb dues vessants massa oposades, i s'aixecà del sofà impregnat de suor i d'esperma secretada durant l'etapa eròtica.

Per treure's del damunt aquell últim i molest pensament, omplí la banyera d'aigua tèbia i relaxà el seu cos. Amb la lleugeresa que li permetia la disminució de la llei de la gravetat pogué deixar l'intel·lecte en una òrbita llunyana i romandre en un paradís de quietud, placidesa i serenor durant més d'una hora. Com si un alimentador de corrent electre hagués carregat les seves bateries, sortí del rabeig com a nou i agafà un fuet de la cuina rosegant-lo mentre intentava trobar quelcom d'interessant a la televisió. A totes les cadenes i sortia el seu darrer crim. Era la notícia del dia i molts programes utilitzaven el fet com a element principal de les seves tertúlies. Hi havia especialistes en moltes matèries. Psicòlegs, psiquiatres, policies, agents socials, etcètera. Cadascú donava la seva opinió, diverses i de tots colors, però predominava la tesis o la teoria de què ell cercava dos objectius ben clars: *la venjança i la popularitat*.

Amb la primera, hi estava d'acord; potser no plenament amb els motius que plantejaven, però sí, amb la conclusió general en què tots coincidien; matar als qui oprimeixen. La segona, el feia riure. Mai hi havia pensat amb la popularitat, però tampoc podia negar que aquell aspecte era una realitat. De fet, en les entrevistes al carrer, la gent que hi donava el seu parer encara el sorprengueren més. La gran majoria, tret d'alguns que es mostrava més escèptic i cautelós, ja l'anomenaven l'heroi del segle, el nou Semidéu, el protector dels treballadors i l'assetjador de les classes altes aprofitades. Inclús ja n'hi havia més d'un que el reclamava.

“És un benefici col·lateral” pensà.

Cap al tard, quan la claror s'esmoreïa i la llum natural deixava pas a l'artificial, amb les ombres dels objectes i les persones més perllongades i desdoblades, arribà en Pere. Duia cara de fatigat.

-Fes-me lloc. – indicà a en Jofre amb gests repetitius i continuats amb la mà.

Caigué damunt el sofà com un plom. Es tragué les sabates deixant anar un sospir de descans i d'alleugeriment i li preguntà com havia anat la tarda.

-Bé. He dormit una estona, m'he banyat, i m'he espaterrat davant de la televisió mentre escoltava comentaris sobre les meves proeses.

-Sí... és cert. Estàs en boca de tothom, ets el personatge del moment, l'heroi admirat.

-De debò? Tant?

-Te'n faries creus. Sembla que la societat t'hagi estat esperant tots aquests anys.

-I a tu, com t'ha anat?

-Bé. No em puc queixar. Les televisions anaven de bòlit per la rambla, i aquest fet, vulguis o no, ha repercutit amb l'augment de visitants per la zona. Un bon reclam que s'ha traduït amb una agradable recaptació. L'únic inconvenient, és que serà difícil que puguis tornar a sortir al carrer sense que ningú et reconegui.

-Sóc una càrrega massa feixuga, veritat?

-No! Per mi, mentre no delatis el meu cau...

-Deixa'm una mica de temps. Ja pensaré en alguna sortida.

-No pateixis. No ets cap destorb. Només et demano prudència i lleialtat, res més.

S'aixecà d'una esbotzada i li picà el palmell de la mà dreta en senyal de confiança. S'anà a dutxar i preparar un sopar ràpid de pasta italiana precuinada. Aquella vesprada fou silenciosa i poc amenitzada amb conversa. Ambdós estaven concentrats en els seus pensaments íntims, i les solucions d'aquells enigmes tan complicats que es barrejaven fins a confondre fins i tot el mateix subconscient, construïts des de la dificultat i el suspens, no eren fàcils d'esbrinar ni de compartir.

Així, sota aquell decorat d'embrollat desmuntatge, transcorregueren els dies de manera lenta i pesada.

En Jofre se sentia com una bèstia capturada en un zoològic. Atrapat en un recinte de pocs metres quadrats, de reixes poc exuberants, però de gran privació de moviments. Enormement contradictori a la naturalesa. Tan a prop, i, a la vegada, tan lluny de la llibertat. Famos i venerat per molta gent com "el Floquet de Neu". Adulat des de la distància, sabent i essent conscients de la impossibilitat de contacte, però que del contrari, si se'l trobessin en llibertat, segurament en fugirien, per temor, per recel, per sospita, àdhuc l'entregarien a la justícia; per tant, només tenia una opció, resignar-se i esperar que la seva popularitat minvés.

CAPÍTOL 5*La jugada mestre*

La casa mica a mica s'anà encongint, com una peça de roba massa rentada i centrifugada. Tenia la impressió que les parets es movien i s'anaven ajuntant, i el sostre perdia alçada i li queia al damunt, reduint l'espai a una petita capsa de parets tristes i fosques i de tancament hermètic i segellat per on no hi podia passar ni l'aire ni la llum.

En Pere feia la funció de cridador. Li portava el menjar, li feia companyia, marxava amb la seguretat que no s'escaparia, i retornava amb les mateixes funcions, quasi gairebé obligades, com si li paguessin per aquella tasca monòtona. Tenia la sensació que només es preocupava pel seu estat físic, però que ignorava el psíquic. Anava errat. Ja feia dies que sospitava aquella depressió amagada. La seva mirada lànguida, la seva expressió d'indiferència, la desmoralització en què es bellugava, eren símptomes prou evidents per passar desapercebuts. Volia ajudar-lo, però no trobava la manera, fins que un matí, mentre perfeccionava el seu camuflatge professional, la imatge del mirall reflectí la solució. Esperonat per la troballa, va córrer fins al menjador i estirà el cos abatut que jeia amb apatia i displicència i l'arrossegà davant de l'espill.

-Què fas? – preguntà descol·locat i confús.

-T'ensenyaré com canviar d'imatge, com ser una altra persona, com sortí d'aquí sense aixecar sospites.

En Jofre s'emocionà. Era el remei perfecte per la seva malaltia. L'antídot per destruir aquell verí que el tenia parilitzat, immobilitzat. Estava tan campal que se li tirà al damunt i l'abraçà amb gran

vehemència. No es tractava d'un ofici fàcil d'aprendre, ni d'una tècnica senzilla d'adquirir, però com a mínim, era un camí obert per poder avançar sense obstacles i, amb paciència, arribar a trobar la sortida d'aquell laberint tan envitricollat.

Pel matí, a trenc d'alba, quan el Sol treia el cap i la llum carbassa remullava les pintes de les teulades amb elegància, començaven les classes particulars. La teòrica, intentant trobat el perfil que més el diferenciés de la seva imatge actual, però que a la vegada, no aixequés sospites. La pràctica, identificant i familiaritzar-se amb els elements que havia d'utilitzar. La resta del dia, mentre en Pere sortia per guanyar-se les garrofes, aquest li deixava tasques per anar polint els defectes: perruca ben col·locada, bigoti centrat i equilibrat, lents de contacte dissimulades, maquillatge ben estès i uniforme, etcètera. A la vesprada, repassava els deures amb detall i puntuava el treball amb un elevat criteri, molt exigent, ja que després, a fora el carrer, no hi havia lloc pels errors.

Jornada rere jornada, la seva experiència i habilitat anava augmentant, i la fisonomia creada a partir de la imaginació anava agafant un caire més real, més perfecte. Ell mateix n'era conscient cada vegada que mirava la seva producció amb atenció davant d'un espill.

S'havia convertit en un home de cara arrugada, avançat d'edat, amb els cabells platejats i brillants, rinxolats com una pista de neu trepitjada per milers de persones. El bigoti era molsut, amb dues banyes alçades que li tapaven les galtes desinflades, i la pell, tan morena que feia dubtar de la seva nacionalitat. Les celles també eren espesses, gruixudes, arquejades i del mateix color que el bigoti i el cabell, tant per coherència com per joc amb els ulls blavissos i desperts. L'aspecte general estava tan modificat que era impossible recordar el jovial Jofre.

Emocionat pel resultat, aguantà la disfressa fins l'arriba d'en Pere. Fou més tard que de costum i més cansat que l'habitual. Possiblement tot es devia al nou horari imposat, per la qual cosa, la seva disposició i agitació no estigué amb concordança amb la satisfacció del seu estudiant. Gairebé, ni s'immutà.

-Prou bé. Hi ha algun defecte, però anem millorant...

-Defecte?

-Mira darrere les orelles.

S'examinà amb lupa la zona i, efectivament, hi havia certes clapes sense color artificial. Eren molt petites i poc apreciables, però suficients per ser descobert.

-Els dobles de la pell també estan força correctes a la cara i al cos, però és important que no et deixis les del coll. Normalment, és una zona on n'hi sovintegen més.

També tenia raó. La pell fina el delatava. Massa dissemblança entre zones.

-La perruca.

-Què?

-No veus que no has adherit bé les dues capes.

De nou, encertà amb l'apreciació. Era un fil fosc molt prim quasi imperceptible en moviment i distància que li havia passat per alt.

-N'hi ha prou perquè t'inxampin.

Tots aquells apunts de crítica el deixaren afligit i preocupat. Capcot, retornà al lavabo i es tragué tot el camuflament amb cert aire de vençut i humiliat.

Per primera vegada, en Pere, va veure un dels seus punts dèbils, la fragilitat en el fracàs. Havia estat massa dur, massa categòric afirmant que aquella producció en què tantes hores hi havia treballat no valia per gran cosa. Quan es tornaren a retrobar al menjador per sopar, va voler curar les ferides amb tacte i suavitat, però el iode ja no feia l'efecte desitjat. Era tard. Els primers auxilis, els primers remeis superficials, ja no podien guarir les lesions. Necessitaven una intervenció més complicada i amb un temps de recuperació més llarg.

Per uns dies deixaren les classes. El distanciament havia trencat la fluïdesa de les paraules, la gràcia de les converses. Ambdós havien perdut les ganes, un d'ensenyar, i l'altre d'aprendre; eren hores de fredor. Tot i així, en Jofre no deixà de practicar. Aquesta constància i el fet d'estar més isolat que mai li permetia incrementar la concentració i millora en els detalls. Aparentment, ratllava la perfecció, o almenys

això creia des del seu modest punt de vista, però no gosava demanar l'opinió del mestre; de fet, encara no s'hi veia en cor.

En Pere se'l mirava de reüll de tant en tant. També notà l'augment de la traça en el procés del maquillatge, però tampoc tenia prou valentia per acostar-s'hi; no sabia si les crostes ja havien cicatritzat ni si hi havia perill d'una nova recaiguda.

Després de molta incertesa, l'escalfor d'un diumenge tranquil i mansuet va desfer les primeres capes de gel que s'havia instal·lat entre les dues persones.

Era un matí radiant, meravellós. Nuvolades llargues, monumentals, sobre el blau fresc i seré del cel. Els blancs de les cases donaven una impressió de puerilitat immaculada i la calç semblava càndida. Al sol d'aquell carrer llarg i estret de Barcelona, la gent que anava a ofici de les nou passava molt mudada, una mica enravenada, afaitada a contrapèl i amb els ulls còmicament riolers. En Jofre s'ho mirava des de la finestra. Feia molt de temps que no hi anava. Aquella impressió que donaven molts dels qui l'anaven a escoltar era d'una certa i general indiferència. La missa de les persones benestants, l'havia batejat sovint. El qui no mirava, satisfet, les seves pròpies indumentàries, lluents i d'etiqueta, o feia en direcció al sostre, o a la cara d'una senyora veïna, o les ungles de les seves mans, o els colors de confitura que baixaven del rosetó.

“Era i segueix sent, la presència, una part essencial del programa dominical”. – pensà interiorment. “A la trona, aquell mossèn decaigut, de mirada trista i d'aires enfosquits, semblava una figura romànica. Sempre recitava el mateix sermó monòton, desproveït de retòrica i de gesticulació, arrossegant un pessimisme teatral com qui fa una visita d'aquelles tan forçades” – seguia rememorant al compàs de les passes que repicaven amb les llombardes i que ressonaven metres més enllà.

Mentre els records sobrevolaven el seu pensament, el qual havia navegat fins a la infantesa recordant aquelles maratonianes sessions a l'església obligat a assistir-hi per la fe inescrutable de la seva àvia, en Pere l'interrompí elogiant el seu progrés sense adornar-lo falsament.

-Ahir vaig fixar-me fil per randa amb la teva aplicació acurada. Haig de reconèixer que el resultat era excel·lent.

Es girà sobtat. No s'ho esperava, i menys, amb aquell to tan contundent que anava acompanyat d'una felicitació breu, però afalagadora.

-Gràcies. – contestà somrient i satisfet.

-Crec que la part física, la imatge, ja la tens dominada. Ara, et toca depurar la psíquica.

-Què vols dir?

-Ben senzill. Si et disfresses de persona gran, t'has de comportar com a tal. La veu ha de ser més ronca, titubejant, amb certs entrebancs. La mirada, caiguda, perduda, més afligida. El caminar, lent, pausat i més insegur, amb passes curtes i una manca de verticalitat visible. Tot a d'anar amb concordança, sense aixecar dubtes. No et pensis que és un aprenentatge planer.

Tenia raó. No hi havia pensat, però era un aspecte molt important. Per uns segons, havia vist la porta de la gàbia molt a prop, oberta, i en dècimes, s'havia tornat a allunyar, tancada amb un cademat prou definitiu; la llibertat, encara havia d'esperar.

Per sort, la segona fase era més lleugera. En Pere li traçava les línies a resseguir amb un tarannà força aclaridor. El quadre esbotzat amb un pinzell de gruix definible era prou suggerent i objectiu; art realista, gens abstracte; per tant, còmode de copiar.

Seguint els consells del professor, practicava a totes hores, fins i tot, quan es desplaçava d'un cantó a l'altre amb objectius de necessitat. Era la manera més ràpida de captar els automatismes de la seva nova identitat.

Als vespres, aprofitant les estones de diàleg, exercitava la veu amb les transcendents correccions per part d'en Pere. Era l'exercici més directe i profitós, recolzat per la pau del carrer, que respirava la suau caiguda del Sol amenitzada pels cants de les aus nocturnes que celebraven amb excitació la vinguda d'una nova i encisadora nit i que, per moments, arribaven a vèncer els sorolls acústics i pertorbadors de la ciutat.

-Com vaig? – preguntava balbucejant i dubitatiu, temorós de rebre una resposta massa negativa.

Des del tercer dia li hauria contestat molt positivament si no hagués tingut en compte l'ambient de l'exterior. Però era una qüestió que no podia obviar. La policia encara el buscava amb insistència. La televisió tenia una actualitat d'esdeveniments que no ho reflectia i podia portar a en Jofre a la confusió. En Pere ho tenia clar, i per no desanimar-lo i preocupar-lo més del necessari, li continuava ressaltant algun defecte de la parla, encara que fos molt exigü.

-Millorant. El primer to ha de ser més decadent, amb un quequejar més natural. No tothom ho percebria, però la diferència de registre en el so i la dicció és discernible per gent minuciosa.

-D'acord.

Ho acceptava. Portar-li la contrària era contraproduent. Sempre havia pensat que els mestres també s'equivoquen, però n'hi ha que accepten una correcció per part de l'alumne, i d'altres que no. Ell pensava que en Pere era d'aquests segons, i més, després de l'última enganxada que varen patir per aquest tema. Valia més callar i atorgar. Darrerament, li agradava més fullejar la premsa escrita que veure la televisió. S'adonava que la caixa ximple li proporcionava pocs referents del seu cas. Era cert que a causa de la inactivitat de nous moviments també havia decaïgut en la portada dels diaris, però com a mínim, en alguna pàgina interior hi figuraven diverses ressenyes.

Li va cridar l'atenció un reportatge profund sobre la seva biografia. Tocava aspectes de la seva infantesa al poble i rebuscava un passat familiar de tràgic desenvolupament. Per sort, els seus pares mantenien el silenci. Només dos dels germans havien caigut en la temptació, però només eren minses declaracions de poca rellevància i de gran ambigüitat. El que li produïa una gran rialla eren els comentaris dels veïns:

“SEMPRE VAIG SABER QUE ERA UN NOI PROBLEMÀTIC. TENIA UN CARÀCTER MOLT INTROVERTIT, I PEL CARRER GAIREBÉ MAI ET SALUDAVA”

“EM SEMBLA QUE L'AMBIENT FAMILIAR ERA MOLT TENS. PEL SEU TARANNÀ, S'ENDEVINAVA UNA INFÀNCIA MOLT DURA”

“HA DESHONRAT AL POBLE. ESPERO NO VEURE'L MAI MÉS PER AQUESTES CONTRADES”

“ES DEU CREURE UN ÉSSER SUPERIOR, COM SI FOS DÉU. DECIDEIX QUAN MATAR I QUAN DEIXAR VIURE. DE JOVE, JA ES PASSEJAVA PELS CARRERS AMB AIRES DE GRANDESA”

“NO COMPARTEIXO L'OPINIÓ DE MOLTS; D'HEROI, RES DE RES, ÉS UN ASSASSÍ QUE HA PERDUT EL CONEIXEMENT I LA RACIONALITAT”

El diari havia trobat el que cercava. Unes frases contundents que ajudaven al doctor en psicologia a donar un fals diagnòstic de la seva doble personalitat.

“Tal i com em temia, Jofre (el desconegut) és una persona amb trastorns psíquics greus. La gent del seu entorn, persones que van viure les seves etapes primàries, així m'ho han confirmat. El silenci dels seus pares, avergonyits i segurament amb sentiments de culpabilitat, només fa que ratificar la meua tesi. Aquest home va patir una infantesa marcada per la manca d'afecte, amb un ambient de tensió i baralles contínues, i fins i tot i podria haver la possibilitat de maltractes físics i psíquics. Dedueixo que ell era el blanc de totes les frustracions dels seus pares i que mai va entendre el perquè d'aquella conducta tan injusta i destructiva. Amb el temps, la seva ment va tenir que construir una cuirassa per poder seguir endavant, un altre jo que tingués unes característiques totalment oposades i que pogués fer front a tantes adversitats: fredor, insensibilitat, agressivitat, seguretat, etcètera; una carcassa que suportés els cops i que el protegís de tants atacs. Com acostuma a passar, ell mai en va ser conscient d'aquesta

transformació i, per tant, mai s'ha posat en tractament. Això comporta que aquesta personalitat adoptada, més forta, més poderosa, s'acabi menjant a la dèbil, i que aquest ésser canviï de manera tan radical i pugui arribar a cometre aquests actes tan salvatges sense ser-ne conscient”

I ja estava, ja l'havien etiquetat. Un boig sense remei. Era curiós. Aquella frase tan cèlebre: “*Mai seràs reconegut a la teva terra*” era ben certa. Al poble, el detestaven, l'odiaven; en canvi, a la ciutat, l'adoraven, el veneraven. Tota una contradicció.

Les setmanes anaven passant i la resposta negativa d'en Pere es repetia com un disc rallat. El preocupava que l'escorcoll policíac no baixés d'intensitat. Possiblement, s'oloraven que no havia sortit de la ciutat, i des del seu punt de privilegi, veia amb preocupació com s'anaven apropant al seu barri. Tenia que buscar una solució. El risc era massa elevat, i en Jofre, encara que no ho volgués exterioritzar, es desesperava davant d'aquella situació poc explícita.

Va estar dies rumiant quelcom que els ajudés. La seva feina li permetia donar-hi voltes i més voltes. Hi estava tan capficat que, fins i tot, més d'un estranger que va tirar la moneda al llautó li va recriminar el fet que no es bellugués. En aquell precís instant, i davant de la perplexitat del client, deixà anar un xisclé d'eufòria. El seu company, el que tenia just al davant, el de tota la vida, li havia donat la clau. Sempre havia utilitzat un vestit de dues cares. Per un costat, era un pallasso, per l'altre, un enterramorts. Dues aparences ben diferents, però amb una mateixa màscara. Era la gràcia de l'espectacle. Quan algú deixava anar un cèntim al plat, es girava d'esquena i semblava que tornés a estar de cara. No canviava res. Només el vestit. La ficció estava tan aconseguida, tan perfecte, que era difícil endevinar quin era el perfil vertader. Enganyava, confonia. Això era el que cercava.

De retorn a casa, ho preparà tot amb molta fal·lera. En Jofre mirava els seus moviments amb gelosia. Estava embriagat de felicitat, corrent amunt i avall, amb il·lusió i poca consideració. Ell feia temps que no

sentia res similar. El va estar apunt d'increpar. Si no li hagués dirigit la paraula, hauria saltat.

-Jofre. Posa't a la cadira i no et moguis. Et faré unes quantes fotografies de tots els perfils i angles possibles.

-Com?

-Crearé un motlle, una imatge calcada. Per uns dies, canviarem els papers.

-No et segueixo.

-La setmana vinent, concretament el dilluns, sortiré cap a l'estació. Allà, em convertiré amb tu i compraré un bitllet amb destinació a França. Lògicament, hi hauré de pujar i deixar testimonis de la teva falsa presència en el tren. Col·locaré estratègicament alguna pertinença teva com si te l'haguessis descuidat, i abans d'arribar a la fi del trajecte, tornaré a ser jo. Segurament, un nombre considerable de gendarmes t'estaran esperant a París, però ningú et veurà baixar. Al cap d'unes hores, realitzaré un parell de malifetes altre cop amb la teva cara, i un cop deixat l'ham, el pescador retornarà a casa seva. Què et sembla?

-Increïble! Una jugada de mestre. I jo, que hauré de fer?

-T'hauràs de vestir de romà i fer la meva feina per no aixecar cap suspicàcia.

-No sé si podré fer-ho.

-I tant! Amb unes quantes sessions d'intents d'entrenament n'hi ha prou. No és una feina descansada, però com a mínim, per fi veuràs la llum del dia fora d'aquestes quatre parets.

Li havia trencat tots els esquemes. No sabia com donar-li les gràcies.

-Per què ho fas?

-Diguem que has aconseguit que t'agafi cert afecte. Em dol veure't reclòs i tinc el pressentiment que la policia està segura que encara ets a Barcelona. Esperar no és la solució, hem d'actuar. A més, la societat et necessita.

-Exagerat! – exclamà aclaparat davant d'aquella darrera afirmació.

-No, és cert. He sentit comentaris de molts treballadors. Es veu que la teva existència ha fet canviar la manera d'actuar d'alguns empresaris i

alts càrrecs executius. Segurament, tenen por que no els facis una visita. Crec que fins i tot, superes amb escreix als hostils inspectors.

-Gràcies Pere. Gràcies per tot plegat.– digué amb una veu entretallada per l'emoció i el reconeixement.

Gesticulant les mans i picant l'ull dret, li tragué importància al seu paper. En aquells moments se sentien més propers que mai. Com dues ànimes bessones. Una compenetració quasi impecable. Ben bé com si s'haguessin fusionat en una persona i els pensaments fossin genuïns i únics.

Durant les cinc jornades de preparació compartiren més que col·laboració professional i coneixements. Era un lligam afectuós, una amistat que s'anava afermant amb ciments sòlids, un material que mesclava afinitat i comprensió, un adhesiu que unia cada fragment d'ambdós cors amb un encaix excel·lent.

Els contactes que a en Pere encara li quedaven de la seva anterior professió, li proporcionaren un material molt avantatjós. Amb molta paciència, anava purificant les faccions de l'efígie. Polia els desnivells, completava els buits, afegia pell on era escassa, integrava nous elements més reals, esmenava petits errors, etcètera.

L'art, sobretot el pictòric, acostuma a produir aquest efecte. Al principi, en Jofre no sabia veure el resultat per enlloc. Una cara indefinible que s'anava omplint de retalls sense un mosaic concret. Però al cinquè dia quedà badoquejat. Embaladit davant d'aquella obra mestre. Era una imatge clònica.

En Pere provà la disfressa al complet. Invertí més de cinc hores davant del mirall. En Jofre seguia practicant des del menjador els últims detalls dels moviments que li quedaven per millorar, però quan el va veure passar per la porta, de la impressió, va caure d'esquenes a terra. Ni ell mateix sabia diferenciar entre les dues figures en camp neutral. Ni dues gotes d'aigua rajant de la mateixa font amb idèntica intensitat tindrien tants aspectes en comú.

-Què me'n dius?

-Fabulós, quimèric, increïble, inversemblant. No sé que més dir. Tot adjectiu queda curt. Em trec el barret.

-Gràcies. Estic content de veure que encara no he perdut facultats.

-Ni de bon tros! Ja voldrien molts directors de cinema poder comptar amb la teva aportació.

-I tu, com vas?

-Crec que bé. Observa.

Davant l'atenta mirada de l'examinador, en Jofre exposà tot el repertori de moviments amb una perfecta sincronització i seguretat. Ja havia arribat a aquell punt on l'actor de teatre pot interpretar el mateix paper cada nit amb un autodomini garantit. La confiança en la seva destresa li comportava una suficiència virtuosa. Prou determinant. Estava preparat per saltar a escena i actuar davant del públic.

-Magistral! Has adquirit un nivell realment admirable.

Era cert. En Pere estava esbalaït. Ni amb els pensaments més optimistes havia pensat en un resultat tan satisfactori.

Durant el sopar, acabaren de perfilar l'estratègia. Cada acció, cada gest, cada detall, era estudiat fil per randa. No podien deixar res en suspens. Res enjòlit. Tot havia d'estar enllaçat i escrupolosament coordinat. Àdhuc els rellotges. En Jofre feia temps que no en portava un. Havia estat un home lliure del tot poderós *Temps*. Quasi tothom vivia sota el seu domini, menys ell. La preocupació de saber les hores puntuals en cada instant era una sensació de neguit que havia deixat enrere. Ara, gairebé de manera involuntària, retornava a les urpes del monstre, a les esferes de la presó. Quan es va posar el cronòmetre al canell va sentir un calfred espaordidor. Se l'hauria tret de seguida, però era un element massa determinant per l'èxit de l'operació. No en podia prescindir. L'Enric ho deixà prou clar.

-Demà ens llevarem a la mateixa hora. A les sis del matí, tots dos fora del llit. Ens guarnirem meticulosament, amb subtileza i suspicàcia, i jo seré el primer en sortir. Necessitaré una hora per arribar a l'estació, posar-me la teva cara en els serveis, i deixar la teva empremta fictícia. Pujaré al tren i parlaré amb suficients testimonis per esvair qualsevol dubte. Tot això serà al voltant de dos quarts de vuit, moment en què has d'aparèixer a les rambles. Sigues puntual. És una virtut que m'identifica. Sempre l'he conservat, i perdre-la sobtadament, aixecaria

sospites. L'home que estarà davant teu anirà disfressat de pallaso i d'enterramorts. És un doble camuflatge molt peculiar. Es diu Ricard. Recorda-ho bé. Et saludarà a l'instant. Segurament, et preguntarà com et trobes. Li respons breu i concís el teu estat de millora i li remarques l'aspecte meteorològic de la jornada, res més. No busquis més conversa. Ell tampoc ho farà. És una persona de poques paraules. Puges damunt de la pedra que està marcada amb una creu de sant Andreu, poses el llautó a pocs centímetres, i esperes immòbil la caiguda de la primera moneda dels vianants. Així, fins a la tarda. Sense cap treva, sense cap interrupció. Si et sorgeix alguna necessitat fisiològica, avises al Ricard, demanes permís al cambrer del restaurant que tens davant, i tornes el més aviat possible amb un tallat curt de cafè pel nostre amic. El cambrer es diu Manel. No pateixis, ho farà quasi tot de memòria. Pur mecanisme rutinari. Gairebé ni et mirarà. Cap a la vesprada el tren arribarà a París. La notícia haurà corregut i la meitat de la gendarmeria de la capital m'estarà esperant amb els braços oberts. Lògicament, ja hauré aconseguit canviar-me de nou i la disfressa sortirà per la finestra bastant abans d'haver guanyat les rodalies de la ciutat. Ningú sabrà qui sóc i sortiré tranquil·lament, passejant-me davant dels seus nassos i concentrats amb la fotografia de la teva última descripció. Un cop allà, aniré a un punt cèntric i prou concorregut per deixar la teva camisa i la teva medalla de la comunió. Em posaré la segona màscara i cometré un petit robatori per fer saltar el senyal d'alarma. El sobresalt serà important i la inquietud de la població farà la resta. Un cop la notícia s'hagi escampat com la pólvora, l'atenció del teu cas serà desviada al país veí durant un temps. L'endemà, de seguida que el fum espès hagi deixat d'enterbolir l'atmosfera de l'estació i el corrent d'aire carregat de partícules de temor l'hagi arrossegat fins a la ciutat, agafaré el primer comboi de tornada i t'esperaré amb discreció a casa. En aquest moment, la jugada haurà enllestit amb èxit. Algun dubte?

L'exposició del pla havia estat tan ben argumentada que no hi havia marge per l'hesitació i la disconformitat. El dubte, l'estat d'esperit del qui no sap cap a quina resolució decantar-se, s'havia dissipat a

mesura que el seu discurs avançava. Només li quedà paraules per l'agraïment.

La resta de la nit en Jofre la passà en vetlla. Li era impossible deixar la ment en blanc, manipular la respiració i relaxar la tensió dels múscles. Tot el contrari que en Pere. Acostumat a viure sota una capa de ficció i sorteiant contínuament la vigilància policíaca, la pressió la tenia assumida com una circumstància més, rutina quotidiana. Va dormir en un estat de repòs absolut, amb la suspensió de la sensibilitat i de les altres funcions vitals completament lleugera i lluny de ser suspena, com si el seu cos s'hagués traslladat a un planeta del cosmos on la llei gravitatòria fos totalment nul·la.

Vora dos quarts de sis de la matinada els despertadors van connectar els seus mecanismes programats. En Jofre, nerviós com un conill capturat en un cul de sac, es movia constantment per l'habitació esperant la reacció d'en Pere. Al cinquè compàs acústic, i veient que no movia ni una sola articulació, va apropar-s'hi i el va sacsejar de manera agitada fins que un dels seus ulls aixecà el teló. Amb una ataràxia fora del comú, calmat com un cel blau i seré d'estiu, s'estirà l'organisme fent espetegar tots els ossos i deixà anar uns badalls tan exagerats que deixaven ben clar l'evidència d'un son profund i reparador.

-Ja és hora?

-I doncs! Ha passat un quart d'hora!

-Tranquil. Estava previst.

Parlà amb un tarannà tan calmat, tan segur, que fins i tot apaivagà la inquietud d'en Jofre. S'aixecà lentament, caminà fins la cuina, preparà un parell de torrades amb melmelada de maduixa i n'oferí una al seu company.

-Té. Un home amb l'estómac buit, no val per res. Vols cafè?

Respongué afirmativament. Un estimulants era el que necessitava per vèncer la son, i en Pere, acostumava a fer-los força carregats. Parlaren de tot, menys de l'operació. Era una estratègia per relaxar el pensament. Passats vint minuts es disfressaren. En Pere fou força ràpid. Se li notava els anys d'experiència i la professionalitat. Després,

mirà els detalls del maquillatge, el vestit d'en Jofre i els retocà amb una agilitat prodigiosa. Acabada la primera fase, en Pere agafà el material necessari i s'acomiadà desitjant-li sort. Quan la seva figura va desaparèixer rere la porta, una estranya sensació va recórrer tot el cos del nou soldat romà. Se sentia més sol que mai. Desemparat, desvalgut, indefens, desatès, com aquell nen que ploriqueja al bressol durant una bona estona reclamant l'atenció d'uns pares que sospiten que només els vol aixecar la camisa. Ara, després d'haver passat setmanes amb ell, notava que viciosament hi tenia certa dependència. Era interessant. Li hauria agradat tenir-ne dels pares, dels avis, però curiosament, notà aquell buit interior envers a un home que fins a l'edat adulta no n'havia sabut res i a qui no li unia cap lligam de sang. L'espera en solitari se li feu llarga i feixuga. L'agulla dels segons semblava per moments que volia aturar-se, com si la llei de la gravetat l'impedís dibuixar l'esfera. Per evitar la monotonia, s'apropà a la finestra i mirà el pas dels vianants. Era l'hora dels treballadors més matiners. Ulls plorosos i caiguts, rostres desgastats, pentinats esgarrats i moviments pesats i mancats de coordinació. Semblaven una colla de xais endormiscats i conduïts a l'escorxador. Un escorxador que cada dia, jornada rere jornada, els anava robant un bocí de vida. Una mort lenta, cruel i plena de patiment. En aquell instant, li hauria agradat ser Moisès. Alliberar-los i fer-los persones independents. Guiar-los fins a la terra on ningú estaria per sobre de ningú, i on la igualtat i la felicitat fossin les lleis més inviolables. Un pensament al·legòric a una quimera, un somni que havia empès el temps. L'alarma del rellotge el sobresaltà. Havia arribat el moment d'actuar. Respirà profundament i sortí decidit a conquerir la Rambla. Passejar pel carrer era un luxe. De sobte, s'havia tret quilos de plom del damunt. Caminava lleuger i cofoi, com si tota la vida hagués dut una cuirassa de ferro i li haguessin tret de cop. Tota una contradicció, tenint en compte el vestit que portava. Mirava a una banda i l'altre sense perdre's cap detall. De seguida notà que tothom l'observava. Li agradava. Dies enrere, hauria fugit. Ara, podia moure's per tot arreu sense cap perill. A pocs metres de

l'objectiu, un agent de la guàrdia urbana el feu aturar. Els crits provenien del darrere. Va veure l'uniforme per un mirall d'aquells que pengen d'una cruïlla.

-Vostè! Vostè, el romà, aturi's!

El cor se li accelerà a un ritme frenètic i la sang li bullia. Estava a punt d'arrencar cames ajudeu-me quan el cap ordenà el contrari. Restà estàtic, palplantat. En pocs segons va percebre el seu alè fregant-li el clatell i una mà que li grapejava l'espatlla. Instintivament s'hauria girat i li hagués esbotzat un cop de puny, però la seva parla imminent l'aturà en sec.

-Pere? Què no em senties?

Venia en son de pau. Deuria ser un vell conegut del seu company. A la placa distintiva i llegí el nom. Era una sort. Més fàcil impossible.

-Ho sento Josep, anava capficat.

-Josep? Capficat? És el primer cop que et sento dir aquestes paraules. No l'encertà. Segurament, necessitava un diminutiu. Apostà pel més emprat.

-És veritat Pep, però és que darrerament hi ha una noia que m'està fent perdre els papers. Ja no sé ni el que em dic.

-Vaja, vaja! Ja m'ho temia. Te'n recordes que t'ho vaig advertir el primer dia que me'n vas parlar?

-Sí, tenies raó. Les dones no hi ha qui les entengui.

-Fes-me cas. No t'hi escarrassis. No val la pena. Jo ho vaig fer, i me n'he penedit tota la vida.

-Em sembla que serà el millor.

-T'ho asseguro. Apa, no t'entretinc més. Els teus espectadors t'esperen. A reveure.

-Adéu Pep, i gràcies pels consells.

En senyal de comiat i aprovació aixecà la mà. Ell correspongué amb el mateix gest, i metres més enllà, esbufegà d'alleujament. Havia superat la primera prova de foc.

En trepitjar les Rambles, i segons les indicacions d'en Pere, buscà el seu escenari. Fortuïtament, no li costà gens. Estava a poques passes del carrer d'on provenia. Tal i com en Pere havia pronosticat, el

suposat Ricard el saludà abans de què acabés de deixar el llautó al terra. Fou una escomesa curta, una conversa lacònica, un obstacle petit. La resta del dia, tranquil, plàcid i assossegat.

Curiosament, lluny del que pensava, fer l'estàtua li agradà. Guaitar el pas de la gent des d'aquella posició elevada, amb una percepció de privilegi, sense reparar amb la indiscreció, la impertinència o la tafaneria, era una avantatge que gairebé el feia immune, com si tingués una poció màgica que l'hagués convertit en un ésser invisible. De tant en tant, una moneda repicava el metall i l'obligava a realitzar una petita acrobàcia divertida que li feia perdre la perspectiva de l'objectiu, però eren pocs segons, una prestació casi efímera. Imminentment, podia retornar al seu pla original i repassar les femelles més ben dotades, de dalt a baix. Com menys roba duien, més interessants. Era un vici de sempre, una flaqueza incontrolable, una perversitat natural, una fal·lera que arrencà havent creuat la frontera de l'adolescència i que havia agafat empenta amb la mateixa mesura en què passaven els anys; anava en augment. Les faldes curtes el tornaven boig. Aquelles cames ben tendres, de pell fina, morena, que s'anaven engreixant quan la vista pujava fins a les natges, li feien regalimar tota la saliva de la boca; literalment, bavejava. Utilitzant la imaginació, conduïa la mà fins al tros de tela; l'aixecava, acaronent tendrament les calcetes, i passava els dits per dins el teixit per refregar amb gran excitació el paner rodó i esvelt. Després, fixava el panorama en les cintures, les que ensenyaven el melic. Una obsessió. Per les dues cares. D'esquena, amb la ratlla de la columna que s'amagava dins la roba, hi projectava la mà en els dos sentits, tant amunt, com avall, seguint la corba amb tendresa i sensualitat, i pel davant, d'igual manera, somniava tocar la vagina eròticament, i a la vegada, elevar el jersei o la camiseta i palpar els magnífics pits, rodons i treballats, amb una passió desbordant, fent-los endurir i excitar amb els llavis fins a un punt d'extenuació. Però, veritablement, el que acabava de decantar la balança carnal, la part que decidia si es quedaria embaladit observant una dona, era la cara. S'enamorava de les faccions, de la fisonomia, dels ulls que parlaven amb la mirada, de la boca atractiva que feia

perdre els sentits, del nas que incitava a jugar amb el seu, de les galtes que demanaven un petó amb elegància i distinció, dels cabells llargs i lleugers que desprenien gràcia i desimboltura. Un rostre bonic, no el cansava mai. El podia contemplar hores i hores i en cap moment decauria el seu interès.

La passarel·la, durant tot el dia, fou impressionant. Un desfilat de models de qualitat. Sota la seva opinió, era ben clar que el sexe contrari havia millorat al llarg de la història. Segurament, l'alimentació, l'alliberament, l'avenç continu en molts aspectes i el culte al cos, eren condicionants que havien fet possible aquest increment de la bellesa. Si algú l'hagués sentit, l'hauria titllat d'obsés sexual, però ell no ho veia així; s'autoqualificava com un admirador de l'encant femení.

Vora dos quarts de vuit de la vesprada, quan la fatiga ja era prou considerable, va passar una noia que el deixà bocabadat. La perfecció en moviment. De lluny, li semblà familiar. Un sentiment confús. A la seva alçada, ho va tenir ben clar. Era la meuca amb qui havia somniat tantes vegades. El mecanisme li trontollà a sotragades, com quan un virus potent desmanega un ordinador i el converteix en una eina inservible. Hauria saltat del minúscul escenari i s'hagués agenollat davant seu, implorant una cita fora del camp professional. Per sort, el remei, l'antivirus, estava actualitzat. Reaccionà a temps i destruï l'amenaça. Els consells i les normes d'en Pere encara eren fresques. D'haver-se mogut, hauria aixecat massa suspicàcies. Optà per mirar el rellotge, apuntar l'hora, i observar com es perdia entre la multitud. Tenia l'esperança de què l'endemà, a la mateixa franja horària, l'esdeveniment es tornaria a succeir.

Quan la maquinària tornà a estar arranjada, amb les informacions preestablertes, s'adonà que els seus col·legues de professió plegaven veles. Recollí el llautó, desmuntà el petit decorat, s'acomiadà d'en Ricard, i marxà satisfet d'haver complert amb la seva tasca satisfactòriament. Només li quedava esperar.

Exhaurit, caigué a plom sobre el matalàs i de seguida entrà profundament dins el seu món imaginari. De nou, la protagonista estel·lar, la preciositat de l'est, l'invità a l'habitació d'aquell vell hotel.

Una nit de passió sexual meravellosa que repetia la seva fi precipitada. Un desenllaç tràgic, advers i amarg.

Pel matí, es despertà xop i turmentat, però alleugerit de comprovar que res havia estat real. Es dutxà, s'acondicionà i sortí confiat de l'èxit de l'operació. En trepitjar la Rambla, el Ricard li confirmà les expectatives.

-Bon dia Pere. Has fullejat els diaris? Té, llegeix. L'heroi de qui parlàvem dies enrere, ha fugit cap a França.

Efectivament, la portada i les sis primeres planes anaven farcides d'informació rellevant sobre el reeixit pla. L'esquer havia estat col·locat amb molta traça. La pesca, excel·lent. Tots havien picat.

JOFRE (EL DESCONEGUT) ACONSEGUEIX CREUAR LA FRONTERA I S'AMAGA AL PAÍS VEÍ.

LA PRESSIÓ POLICÍACA ATEMOREIX EL FAMÓS ASSASSÍ I FUIG CAP A FRANÇA.

DIVERSOS TESTIMONIS DONEN FE DEL SEU PAS PER L'ESTACIÓ, DE LA SEVA PRESENCIA EN EL TREN, I DE LA SEVA ARRIBADA A LA CAPITAL FRANCESA.

AQUESTA MATINADA, TOT JUST ARRIBAT A PARÍS, COMET EL SEU PRIMER ROBATORI. LES PRIMERES REACCIONS DELS CIUTADANS FRANCESOS SÓN DE POR, INSEGURETAT I INCERTESA.

A LA CIUTAT DE L'AMOR NO COMPARTeixEN L'ENTUSIASME DE CERTS SEGMENTS DE LA NOSTRA POBLACIÓ. LA PRIORITAT DE

LA GENDARMERIA I LA POCA PERMISSIVITAT DELS CIUTADANS, AUGUREN UNA RÀPIDA DETENCIÓ.

AVUI MATEIX, EL COMISSARI TORRES, AGAFA UN VOL PER SEGUIR EL CAS; SEGONS LA SEVA OPINIÓ, LA FUGIDA HA ESTAT UNA ERRADA DE L'ASSASSÍ. CONFIA EN CAPTURAR-LO IMMINENTMENT.

Era el primer cop que veia la cara i sentia el rugit del seu depredador tan clarament. Un atreviment provocat per la fal·lera de caçar-lo. Amb tota seguretat, es veia tan a prop de la presa, que ja no li calia passar desapercebut. De front ample, boca grossa, coll gruixut, galtes inflades, pestanyes esclarissades i celles arquejades, amb uns ulls negríssims i rodons, la seva imatge imposava respecte. En general, se'l veia cepat, madur, i seriós, una aparença adient pel càrrec que ostentava. Aquell excés de confiança per part del seu perseguidor fou la millor notícia que havia rebut en els últims dies. De reüll, es fixà que en Ricard es mostrava estranyat. Havia deixat escapar un somriure inadequat que no entenia. Una relliscada que necessitava d'una improvisació per ser imperceptible.

-M'ha produït certa gràcia el fet de què s'escapolís davant dels seus nassos. Quina llàstima! Espero que no l'inxampin.

-És molt àgil. No crec pas que el capturin amb tanta facilitat com es pensen.

-Seria un cop dur per la massa obrera i un triomf pels empresaris mefistofèlics.

-Tens raó. Seguirem xerrant.

Finalitzada la breu conversa, en Jofre pujà al reduït monòlit de pedra i interpretà al fals romà amb una moral indestructible. Estava joiós i alegre per la recompensa obtinguda. Una jugada mestre.

CAPÍTOL 6

El retrobament

La tornada d'en Pere fou fantàstica, triomfant. Celebraren l'èxit embriagant-se de cava brut i ben fresc. El repic de les bombolles refregant les goles humectades era l'al·legoria del diví moment que estaven festejant. La calor, les pastes seques, l'ambient i l'eufòria, invitaven al consum desmesurat. Ben entrada la matinada, extenuats, entre el silenci de la nit i el cant de les primeres aus anunciant la imminent sortida del primer esquitx solar, sucumbiren als efectes del líquid daurat i caigueren rodons damunt el sofà. Dormiren la mona fins la tarda.

Els dies següents els destinaren a perfeccionar del tot la nova imatge d'en Jofre. Els retocs eren mil·limètrics, de molta paciència i de vista acurada. Finalment, arribat el cap de setmana, en Pere va donar el seu vist-i-plau.

-Llest! Ja pots sortir.

-De debò?

-Ets lliure.

La darrera expressió el va fer tremolar. Se sentia insegur, com aquells joves que s'emancipen dels pares i senten aquell formigueig contraposat, una barreja de tristesa i felicitat difícil d'empassar.

-Em fas fora?

En Pere notà el seu neguit. De fet, ell també havia obert una part del seu cor, una cavitat que en Jofre l'havia omplert al màxim. Mai

sospesà aquella possibilitat. Només era una manifestació representativa.

-Em refereixo que pots tornar a circular sense cap temor ni lligam. Aquí, és casa teva. Només et demano, que siguis discret, tant en les entrades com en les sortides.

Esbufegà alleugerit i li agrai el gest amb una emotiva abraçada. Foren cinc segons més intensos i vertaders que una amistat de dècades de fons fingit i feble.

A l'obrí la porta que donava a l'exterior, una corrent d'aire carregada de pols encisadora i fetillera li envoltà el cos. Moure's amb independència era una llicència que gairebé no recordava i que havia estat en període de caducitat massa temps. Ara, amb un record renovat, passejà el nou aspecte des d'una òptica còmoda i distesa. Per la mirada dels vianants que es creuaven, per atzar o per tafaneria, descobrí que l'aparença actual despertava simpatia i cordialitat. Aprofitant la conjuntura, s'apropà al moll per veure en quina situació es trobaven els seus antics companys de feina. Tot i que contemplà l'escena des d'una distància prudencial, amb poc més d'una hora, va poder clissà la millora laboral i personal. Una evolució pròspera que l'enorgullí notòriament i que l'encoratjà cap a nous objectius.

Cap al migdia, decidí fer un àpat en un restaurant proper a la Rambla. Era un local ample, decorat amb productes de la terra i revestit de fusta. Estava atapeït de turistes. El preu del menú era desconcertant. Vuit euros. Euros. Una moneda nova i que desconeixia quasi de manera absoluta. N'havia sentit a parlar molt, però ignorava que el seu funcionament ja era oficial. Atordit, es mirà les butxaques i comprovà que només hi duia pessetes. Quan s'aixecà per marxar amb la cua entre cames, el cambrer, preocupat per un possible mal servei, s'acostà a la seva alçada i li preguntà per la seva incoherent maniobra.

-Hi ha algun problema senyor?

-No, no. És que no porto euros.

-No passa res. Les dues monedes conviuran fins l'estiu. Si s'hi fixa, els preus estan marcats en les dues versions. Ressaltem l'euro en

negreta per anar acostumant al client. A la gent gran, se'ns fa una muntanya aquest retoc econòmic, veritat?

Havia parlat en plural alhora de definir la situació. Per tant, la disfressa era un èxit. En un obrí i tancar d'ulls s'havia transformat en una persona d'avançada edat, com el cambrer, que pel seu aspecte físic, de faccions marcades, sense pèl, i els múscles flàccids, deuria rondar els cinquanta anys passats.

-És cert. I vuit euros, quantes pessetes són?

-Al voltant de mil dues-centes seixanta.

-Com?

El cambrer li explicà que amb l'entrada de la nova moneda tot s'havia encarit. Els comerços havien aprofitat l'arrodoniment de les xifres per pujar els preus a l'alça, i alguns més que altres, abusaren de la circumstància.

-Ho pot comprovar. En aquesta vorera, si no vaig errat, hi ha vint restaurants al llarg de la Rambla. Veurà que som els més barats.

L'honestedat i la franquesa van ser prou arguments per no bellugar-se de la taula. Demanà un plat combinat dels més senzills, un vi negre de la casa, i un tallat curt de cafè amb dos sobres de sucre.

Amb l'estómac mig ple, sortí de l'establiment i comprà el diari al quiosc del davant. Un escàndol. De cent pessetes, havia passat a valer-ne cent seixanta. Un euro just. Quina inflació! Astorat, mirà ràpidament el seu contingut general per examinar quelcom que justificués aquell exagerat increment de cost (un regal, un suplement llarg, un col·leccionable). Res. Era el mateix periòdic de mesos enrere. Sense cap afegit, sense cap extra. Quin furt! Quin saqueig! I a més, legal. Quina barra!

La informació, però, el satisfieia. La policia i la gendarmeria anaven donant pals de cec per França. Tothom estava tan convençut de la magnífica interpretació que, fins i tot, hi havia testimonis que asseguraven haver-lo vist pels seus entorns més propers. Persones arrossegades per un minut de glòria, per l'afany de protagonisme, per escapar per uns instants de la monotonia, o per una imaginació desmesurada que creava miratges dignes d'una pel·lícula de ciència-

ficció. El cas, és que tot plegat ajudava a la confusió i allunyava la tensió de la capital catalana.

Acabada la lectura, esperà en el banc ansiosament que arribés l'hora desitjada. Dins el pensament, repetí un munt de vegades el possible retrobament. L'admiraria des de la distància, contemplant el balanceig del fantàstic maluc, captaria la seva atenció amb un gest elegant, i se l'enduria amablement fins a un lloc tranquil i desert per descobrir amb cautela el seu secret.

Passats deu minuts de dos quarts de vuit del vespre, desassossegat, intranquil, va estar a punt d'aixecar-se i marxar pensant que tot havia estat un error, una altra oportunitat desaproveitada. La llum natural perdia intensitat de manera progressiva, i els fanals d'estil venecià, amb els vidres fumats, començaven a dominar el paisatge urbà.

Deixà el diari a la paperera i es disposà a incorporar-se, quan de sobte, amb la vista mig desenfocada, endevinà la seva figura enmig dels barcelonins que assaborien les primeres esperances d'aire fresquívol després d'una jornada d'intensa calima.

Al creuar davant seu, a pocs centímetres de la seva cara, la bellesa d'aquell rostre de l'est el deixat glaçat, com si hagués caigut en l'oceà antàrtic i en qüestió de segons la baixa temperatura hagués inutilitzat tots els seus membres. No reaccionà. La noia, ignorant la seva presència, seguí el seu camí obviant la trencadissa emocional que estava causant.

El cor d'en Jofre batejà a un ritme frenètic, implorant amb la mirada que s'aturés. S'allunyava. Navegava a la deriva en un mar d'onatge desconegut. Necessitava un timó, un capità, un mariner que sabés apreciar aquella preciosa nau. El port on estava destinada no era segur, ni digne. Requeria un canvi de rumb.

Amb aquestes intencions la seguí. Discretament. Silencios. Prudent. De cap manera volia espantar-la. Tenir-la a escassos metres, imitant el seu compàs, era una sensació agradable. Per moments, s'imaginà que anaven agafats de la mà i que es dirigien a la seva llar. Una casa tendra, de mides petites, però molta acollidora, amb parets de color

salmó i terra de marbre lluent, on els finestrals de gran amplitud oferien una vista oberta a la natura de gran pragmatisme.

Tres carrers més enllà, s'aturà davant d'un locutori. Possiblement, parlava amb la seva família. En Jofre, des d'un cafè de l'altra vorera, l'observava pels vidres amb cautela. Pels gests alterats, semblava neguitosa, molesta, desfocosa. Ell hauria corregut fins allà i l'hagués calmat, intentant esbrinar el problema per buscar-hi solució, però no era el moment ni l'escenari adient. Tenia que esperar i suportar el martiri de veure-la patir.

Quan sortí de l'establiment, s'amagà en un carreró estret i fosc, s'arraulí com una gateta atemorida, i plorà arreapada en un mur de laments de gran fredor, sense percebre que ell l'estava guaitant.

No va poder reprimir-se més i s'hi acostà lentament. Es tragué un mocador de la butxaca i li oferí. Ella acceptà. Se'l mirà amb cert recel, però va agrair el gest. Amb molt de tacte i un to suau, intentà mantenir-hi un petit diàleg amistós. El seu castellà ja no era tan primitiu. Havia evolucionat. Diuen els entesos que és el llenguatge més senzill per aprendre. En el seu cas, era una teoria del tot encertada. Per fi va esbrinar el seu nom; Olga.

Com si en Jofre es tractés d'un abocador, la noia va començar a escopir tota la deixalla que duia a dins. Un munt de residus tòxics, escorrialles perilloses, immundícies brutes, pellucalles llefiscoses i raïssos enverinats que rodolaven per la pendent a gran velocitat i sense cap mena de reciclatge. Una plaga difícil de vèncer. Una epidèmia de fàcil contagi i de complicat control. El panorama era tan negre, tan tèntric, que hauria arrencat a plorar amb ella.

Els seus pares romanien al seu país d'origen amb una malaltia greu. Esclerosi múltiple en la seva fase més cruel i decadent. Als setze anys, per poder tirar la problemàtica endavant, es casà per poders. Era filla única i no tenia cap altra solució. Després del segon fill, el marit l'abandonà. Vint-i-cinc anys i ja era mare de dues criatures. Sola. Indefensa. Dues boques que tenia que alimentar i dos tractaments molt costosos de mantenir. Per aquest motiu va caure a mans de les màfies. Li havien promès una feina de telefonista i un sou digne a

Europa. Un reclam publicitari molt estès i enganyós. Una setmana més tard, després de romandre en un soterrani fosc i desconegut, se li comunicà el preu del seu deute i la manera de tornar-lo. Si no seguia les instruccions al peu de la lletra, en menys de sis hores, des de Rússia, assassinarien a tot el seu llinatge. No tenien protecció. Els havia deixat a càrrec de la seva cunyada, l'únic suport en condicions que havia conegut en la seva vida, però la pobra Irmina també era una dona sense recursos, inermes, desabrigada, exposada al poder masculí i desarmada pel masclisme extremista. Els mitjans eren escassos i la demanada cada cop més elevada. La darrera notícia, recent sortida del forn, era l'estat precari de la nena gran. No suportava veure el seu germà de tres anys passar gana i plorar de desesperació. Feia més de quinze dies que li donava la seva ració i la manca de substàncies li restaren energies i primeres matèries per a la bona regulació del mecanisme. Una inòpia inhumana i despietada Perillava la seva existència. Penjava d'un fil. Necessitava recursos urgents que malauradament no tenia. El seu desinterès en col·laborar i la queixa continua del proxeneta li havien causat un retall dels ingressos. La impotència i l'exacerbació li regalimaven per tots els porus de la pell. En Jofre havia de ser fred i distant. Classificar, triturar i fer el reciclatge. Li oferí el braç i un passeig distès. Ella insistí que no es podia retardar gaire; la vigilaven constantment. Uns minuts de demora significaven dificultats; tenia por de què els enxampessin. Assegurà que no acceptaven relacions amb homes fora de l'horari professional. Durant cinc minuts caminaren pel port. Ell es presentà com a Francesc. I prou. La identitat no era un element important. Intentà esbrinar més coses sobre aquell negoci brut i degradant, però l'Olga es mostrà molt reservada amb el tema. Vivia contínuament amb desconfiança, sobretot vers als homes, i no era qüestió de trencar les regles per uns instants de debilitat. En Jofre captà la incomoditat i desvià la conversa cap a camins més planers. Preguntes innocents sobre la canalla que ella responia amb il·lusió i melangia. Li era agradable sentir-la xerrar de forma relaxada i dibuixant algun que altre somriure enmig de la nostàlgia. A l'alçada del monument de Cristòfor,

la noia mirà el rellotge i repetí que el temps s'estava exhaurint. Ell li pregà que no marxés.

-Espera't! Quants diners necessites?

Ella va entendre clarament la pregunta, però no volia acceptar la generositat d'un desconegut.

-Si us plau, deixa'm ajudar-te. Sóc un home solitari a qui no li fan falta els diners. Fes-ho pels teus menuts.

Li explicà dues vegades més en castellà, tot i que notava que l'entenia. Quan es disposà a arrencar de nou, un gest afirmatiu de la noia l'aturà. La quantitat no era elevada. Cent seixanta mil pessetes. Mil euros, per sortir del pas.

-D'acord. Abans que acabi la setmana te'ls donaré. No pateixis pel lloc i l'hora. Sabré trobar-te.

L'Olga li feu una tendra carícia i marxà corrents. No per l'oferiment econòmic (era una possibilitat tan remota que no sabia si creure'l), sinó per la seva bonhomia. Simplicitat amable a la qual no hi estava gens avesada i de la que sentia cert recel per la seva autenticitat.

Esponerós pel retrobament, en Jofre retornà a la llar. Estava sol. Agafà la bossa i comptà les pessetes que li quedaven. Malauradament, feia curt. Cinquanta mil pessetes el separaven de l'objectiu. Massa diners per demanar-los a en Pere. L'interrogatori seria molt sever. Afligit, sospesà diverses hipòtesis. El robatori, perillós. El treball, lent. Pidolar, encara més. No trobava la solució a l'enigma.

L'arribada del seu company fou com llegir la darrera pàgina d'un diari. Tenia la clau dels mots encreuats i la donà sense cap esforç afegit. Només donant el tomb a la plana.

-Quin problema tens noi?

-Jo? Per què ho dius?

-L'expressió et delata. Ja ho veig. Per primer cop en molt de temps has gaudit de la llibertat i no tens prou recursos monetaris per gaudir de certs plaers, veritat?

Havia encertat de ple en el seu desig, encara que desafinava en la finalitat. Era l'anell que esqueia a la perfecció. La peça que faltava al trencaclosques. La salsa que mancava a la pasta.

-Tens raó. Tinc el dipòsit buit i moltes ganes de fer quilòmetres. Pensava que me'n podria sortir fins trobar alguna feineta, però la sorpresa de l'euro m'ha acabat d'aixafar els càlculs.

-Si, no ets l'únic. Molta gent està queixosa de la inflació. Tot s'ha disparat, des dels queviures bàsics fins els immobles de qualsevol indret, i per contra, els sous s'han quedat congelats. Ens han igualat a la resta d'uropeus alhora de pagar, però al mateix temps, en l'aspecte de cobrar, ens han situat a la cua dels països desenvolupats. Una vergonya. Com sempre, s'ha afavorit al peix gran. I espera't, que això no s'ha acabat. La situació empitjorarà amb el pas dels anys... En fi... Té, és el màxim que et puc oferir. Ja me'ls tornaràs.

-Dos mil euros! És massa, no els puc acceptar.

-Jofre... No em facis aquest lleig. Així et podràs prendre el tema del treball amb calma hi no t'hauràs de precipitar.

No gosà replicar més. No havia de temptar tant la sort.

Aquella nit somnià amb la seva princesa de l'est. Va reviure la tarda tan magnífica que havia gaudit adornant alguns aspectes amb la imaginació. Com un príncep de contes infantils, ell triomfava sobre els malvats i derrotava les adversitats amb la força de l'amor. Es casava amb ella, la muntava en el seu cavall, i s'encaminaven cap al castell més fabulós de la contrada. Tot girava entorn de la felicitat. La seva voluntat era fer una pausa i quedar-se en aquell punt fins que la son s'exhaurís, però la ment caminava per separat. Els esdeveniments prosseguien, i per desgràcia, la fortificació sofria els primers atacs de l'exèrcit del mal. Els guerrers estaven comandats pel proxeneta de l'Olga. Volia recuperar-la a qualsevol preu. L'armament era superior i el nombre d'enemics també. Les escames eren ferotges i el foc esfondrà la fortalesa. Després d'una intensa lluita, els van capturar. Els posaren enmig de la plaça i els lligaren de peus i mans en una estaca. Per salvar la vida, els van proposar un tracte. Si la noia es lliurava de bona voluntat al cap dels malvats, deixarien anar al príncep

i li retornarien el castell. Davant els crits desesperats d'en Jofre, ella acceptà. L'estimava massa per rebutjar l'oferiment. Els deslligaren, s'emportaren a l'Olga, i mentre pujaven per la torre, se sentien els renecs i els insults del príncep vençut. Per un dels amplis finestrals, va veure el rostre de la seva estimada recobert de llàgrimes desesperades. La sang li bullí i la ràbia va impregnar totes les parts del seu cos. Exasperat, arrencà a córrer carregat d'irritació; tombà d'un fort cop de puny a un dels soldats, s'apoderà de la seva espasa, va matar a tots els adversaris que se li van creuar en el camí, i aconseguí entrar dins la cambra on estava presa la sobirana. L'enemic principal no volia cedir tan fàcilment. Tragué la seva arma blanca i començaren un combat a vida o mort. L'habilitat i l'enuig d'en Jofre eren qualitats superiors a les de l'adversari, i després d'un parell de ferides superficials, decidí no esperar més i acabar amb una maniobra de mestre. El rival estava a terra, sense l'espasa i implorant clemència. El príncep dubtà uns segons. Aquest curt espai de temps fou la seva fi. Un guerrer l'atacà per l'esquena i li clavà una llança que li travessà el cos. L'Olga s'havia llençat en la seva ajuda i quedà a sota del seu estimat. La fulla d'acer també l'havia punxat. Els dos sagnaven. Enmig del dolor i el sofriment es besaren i es prometeren amor etern. L'alè s'apagà.

En Jofre es despertà suat, inquiet i descol·locat. Es mullà la cara davant l'espill i respirà alleugerit. Només era un altre malson. Una angoixa passatgera.

Dedicà el matí a la recerca d'una feina. La seva imatge d'home gran limitava les possibles ofertes. Les d'esforç físic quedaven descartades. Les que requerien uns estudis avançats, també. Durant una bona estona, amb el diari a les mans, passejant Rambla amunt, Rambla avall, estigué rumiant les empreses més adients fins que s'adonà que tenia el desllorigador davant dels seus nassos. Una cadena de menjar ràpid. Americà. Brossa. Calòric. Com el vulgheu qualificar, vaja. Un restaurant d'aquells on no es pot ni aprofità el pa. Era un indret de tan baixa categoria, que estava gairebé segur d'aconseguir una vacant. De fet, aquells cartells demanant personal, que en altres llocs solen

ser de caràcter temporal, allà eren permanents, com si formessin part d'un objecte de decoració indeleble. Un distintiu de l'empresa que només de veure'l tothom reconeixia la marca en qüestió. Omplí una fitxa (lògicament amb dades falses), contestà a un breu qüestionari, i quedà passar en persona al cap de tres dies, ja que no podia deixar cap senya on trobar-lo ni cap telèfon on localitzar-lo.

Al migdia, decidí dinar a casa. La calor era febrosa. Una calitja desproporcionada. Ni les sargantanes aguantaven la temperatura de l'asfalt. Literalment, es desfeia. Semblava un gelat fora del congelador i en mans d'una criatura que no para de badocar. Un espectacle mai vist a Barcelona, o almenys, això deien els experts.

La planta baixa era força fresca, com aquells cellers de cases antigues on s'hi podia emmagatzemar aliments per a la conservació i vins per a una propera degustació. Hi romangué unes hores, tafanejant tot tipus d'estris i objectes singulars. Era com regirar un local d'encants força equipat i concorregut. Gerros desuets, mobles pretèrits, electrodomèstics vetusts, joguines inveterades, figures arcaiques, llibres d'edicions úniques, segells de col·lecció; un llarg etcètera de peces remotes.

La distracció era tan entretinguda que perdé la mesura del temps. L'arribada d'en Pere, el posà en òrbita.

-Deixà això! – exclamà esperitós en veure'l agafar un dels seus volums ancestrals. – Per què em regires les coses?

En Jofre obeí l'ordre i arronsà les espatlles. No tenia cap raó justificada per respondre; per tant, restà mut.

-He remenat la teva bossa alguna vegada?

Continuava callat. Dir qualsevol bajanada podia significar la flama que encengués la metxa dels petards. Un ble massa sensible a les espurnes fogoses.

-Només demano el mateix respecte, res més. Costa massa?

Era la pregunta idònia per excusar-se i tancar el malentès.

-Et demano disculpes. No tornarà a passar.

L'expressió d'enuig desaparegué i els múscles facials tornaren a relaxar-se. La pau retornà instantàniament. En Jofre mirà el rellotge i

sortí de llampada. Faltaven pocs minuts perquè l'Olga passés per la Rambla.

Assegut en el mateix banc el dia anterior, guaitava impacient la circulació dels vianants. Era una hora molt freqüentada i tenia que observà amb quatre ulls. L'emoció el tenia capturat en un espai diferent, allunyat del real; no controlava els propis moviments. La gent se'l mirava encuriosits. Eren ullades de raresa i algun comentari fora de to: "Pobre home, deu tenir alguna malaltia degenerativa". Massa fort per obviar-lo.

-Escolti! Què dimonis diu?

No obtingué resposta, però s'adonà que estava enfilat com un bufó damunt de la corba de fusta on s'acostuma a reposar-hi el cap. Una posició poc adient i molt perillosa per una persona d'avançada edat com la que figurava. Baixà ràpidament i fingí tenir les sabates descordades. Se li escapava el somriure només de pensar en el numeret. Espectacle gratuït. Quan aixecà la vista, la noia havia acabat de passar pel seu davant.

-Olga! Olga!

Sobtada, es girà i li replicà els xiscles. En Jofre s'excusà i la invità a un cafè.

-Sí, però molt ràpid.

Li havia contestat en català. Reduït, però molt meritós. La felicità de tot cor.

Entraren en un local especialitzat en la matèria. L'ambient era agradable i, la poca llum, proporcionava intimitat. Les taules eren petites, rodones, amb un lampadari menudet al mig en forma d'orquídia florejada. Ideal per parelles. Una mena de tendals separaven als clients. Perfecte per relacionar-se sense embuts ni mirades indiscretas. El servei, excel·lent. Dos caputxins amb tot el gust de la cafeïna i el fantàstic contrapunt de la xocolata. Cambrers discrets i eficients. La clau de l'èxit. El somni de qualsevol empresari.

Estava disposat a conèixer-la més a fons; per tant, encarrilà la conversa cap aquell sentit. La noia semblava sentir-se més còmode. Parlà de la seva infantesa a l'escola i dels seus somnis d'adolescent.

Havia estat una estudiant aplicada fins que les necessitats familiars l'obligaren a deixar l'institut de manera obligada, tot i les bones qualificacions. Sempre havia mirat amb bons ulls les disciplines artístiques, i sobretot, la faceta musical. Assegurà que tenia una gran veu i que més d'una vegada havia participat en corals de cert prestigi on els directors quedaren bocabadats de les seves cordes vocals. Remarcaven admirats els seus aguts; uns tons lancinants, aflautats, fins, prims, penetrants, capaços d'amansir les feres i de captivar les oïdes més selectes. Més d'un insistí als pares en deixar-la volar, com un ocell lliure que no mereixia estar en una gàbia de proporcions miserables i on el seu cant es podia ofegar, però ella mateixa es negava aquella possibilitat. Els estimava massa per escapar del niu i abandonar-los a una mort segura i precipitada. Un sacrifici que pesà durant molt de temps, però que assumí amb resignació.

En Jofre intentà animar-la en aquell crític atzucac insinuant amb tendresa que “mai és tard”. Una frase feta que ella agafà de bon grat amb un somriure agraït.

Després, conversaren de les preferències personals: pel·lícules predilectes, plats culinaris preferits, cançons especials, plaers, lleure, amistats; fins arribar a les relacions amoroses.

El seu marit el passà per alt. No era digne de menció. De fet, només destacà un jovenet de dotze anys, el seu primer enamorament, i un client efímer del qual en tenia un agradable record. En Jofre li demanà més senyes de manera dissimulada i s'alegrà de ser el protagonista. Mentre l'adulava amb adjectius qualificatius de tota mena, tingué la temptació de delatar-se i petonejar-la efusivament, però la ment s'imposà al cor i restà amb els llavis segellats fins que l'emoció s'anés apaivagant.

Una pausa llarga i silenciosa, com la que es pot experimentar en un acte d'homenatge a un ésser pòstum, s'apropià de l'escena. Un compàs que ella aprofità per mirar-se el rellotge i comprovar pesadament que era l'hora del comiat.

-Has de marxar? – li preguntà en Jofre en notar-li el canvi d'aires.

Ella afirmà amb el cap mentre li regalimaven unes llàgrimes pels seus preciosos pòmuls. Moments de debilitat on escopí verí. Un dolor martiritzant, un calvari llarg i penós, un dany quasi irreparable, una coïssor irritant, un compungiment terrible. Els clients li produïen basques horroroses. Els evitava, cada cop en feia menys, però els vòmits eren importants després de cada sessió en què es veia obligada a vendre el seu cos miserablement. El proxeneta estava molt descontent de la seva dedicació, i el deute augmentava amb la mateixa proporció en què ho feia el seu sofriment. Desesperançador. Consternant. Exacerbant. Un turment construït des de la impotència i la infelicitat.

En Jofre li oferí el sobre amb els diners amb la pretensió d'aixecar-li els ànims. Una aportació que la sorprengué. No donava crèdit al que veia. Havia complert la promesa sense demanar res a canvi. Una ajuda a la que no estava acostumada i que no sabia comprendre. Per aquest motiu li insinuà que passés per un club en concret. Feia dies que l'havien mudat de la cantonada i li havien ofert una plaça gratuïta en un dels locals per tenir-la més controlada. Ell rebutjà l'oferta i expressà certa molèstia per suggerir una proposició d'aquell tipus.

L'Olga li demanà perdó i l'abraçà com un pare. Plorà vivament d'alegria. Una joia desfermada. Una nova escletxa de llum que s'obrí sobtadament per un terratrèmol d'humanitat i que trencà el mur fred i antisociable del qual feia temps que en desitjava sortir. Podia tornar a confiar en una persona.

A partir d'aquell dia, cada tarda passaven una estona junts. En el mateix indret. En la mateixa taula. Amb el mateix cambrer. Un home de mitjana edat, d'estatura baixa i de mides arrodonides. Tenia el cap despoblat de cabell i un front ample, d'ulls esquifits i de nas solemne, amb una boca grossa i unes galtes vermelles i inflades. Li deien Tornegí. Un cognom poc comú i molt identificable. Solia ser agradable però un pèl reservat. La visita quotidiana de la parella aconseguí girar la truita i establiren una petita amistat. Abans de marxar, xerraven una estona amb ell, al costat de la porta. Estava casat i tenia dues filles en plena època de germinació. Les anècdotes eren divertides i les

curiositats múltiples. Un estudi del comportament infantil en la seva darrera etapa. El propietari del negoci estava content de la relació i, de tant en tant, s'afegia a la tertúlia. Era una persona tendre i gentil, de tarannà dòcil i de parla hàbil. Físicament imposava; cos fermat, tronc gruixut, esquena ampla, braços fornits; un prodigi de la natura. En canvi, la seva personalitat era tot el contrari. Un home senzill i generós. Un bon jan. La raó per la qual els treballadors estaven tant a gust amb la feina i li eren fidels al llarg de la seva carrera professional. Bon tracte, bon sou, companyonia, i un horari compatible amb la vida social. Sis hores per jornada i dos dies i mig de festius a la setmana. El paradís somniat per qualsevol empleat i la clau, segons ell mateix, de què tot li rutllés tant bé.

Per la nit, en Jofre anotava aquell cas peculiar al seu dietari com a exemple del bon funcionament laboral. La relació idònia entre el cap i l'assalariat. Tenia ganes d'exposar-ho públicament, però la situació no li ho permetia. Ho hauria pogut fer com el ciutadà que ara representava, però era evident que mai aconseguiria la repercussió desitjada. Valia la pena esperar fins que el moviment fos realitzable pel popular *Jofre (el desconegut)*.

CAPÍTOL 7

Morts precipitades

La febre enamoradissa el tenia tant magnetitzat que s'oblidà de la cita amb l'empresa de menjar ràpid. La fletxa de cupido, remullada d'un somnífer potent, havia penetrat directament al seu cor i l'havia sotmès a una letargia profunda i continuada. L'escurçament de capital monetari el feu reaccionà. Aparegué cinc dies més tard de la data prevista, però fou un inconvenient que es resolgué pel fet de posseir la nacionalitat espanyola. Un requisit determinant. que decantà la balança al seu favor. Començà a treballar a l'instant. Es posà aquell uniforme irrisori, amb un davantal còmic i un barret de rialles, seguí l'encarregat de torn per totes les posicions de la cadena, afirmà vagament que entenia totes les seves explicacions, i experimentà el primer dia d'aprenentatge darrere de la caixa enregistradora.

La mestra, una noia joveneta, d'uns vint anys aproximadament, de cabell castany brillant, d'ulls inexpressius i trists, amb boca de pinyó i coll llarg, tingué la difícil missió d'estar pels clients i pel nou company. Es deia Clara. L'entrada incessant de comensals complicava la comesa. Fou una lliçó llampant, llançada per l'abisme com una roca despresa que rodola sense control fins tocar fons, esmicolant-se en bocins petits i insignificants. Ho arreplegà com va poder. Després, passà a la cuina. Una bogeria. Elaborar era la tasca menys utilitzada. Tot estava prefabricat. Només s'havia d'escalfar, fregir, guarnir i

empaquetar. Això sí, amb rapidesa, habilitat i sense error. Escoltar les demandes, prioritzar mecanismes i estalviar temps sota una calor infernal. Extenuant. Volia evitar-ho. Posà poc interès i negà l'avenç de coneixements. Va provocar dues pífies consecutives i se l'emportaren al magatzem. Aquella zona era més tranquil·la. Descarregar camions pel matí, classificar fins al migdia, i proveir la cuina per les necessitats. Hi havia minuts de descans i el contacte amb els demés era més pausat. L'Albert, l'home que assumí la responsabilitat d'alliçonar-lo, era un ésser flegmàtic, de temperament calmós, però força simpàtic i xerraire. Explicava acudits amb un joc de paraules d'una intenció humorística molt rellevant i amb un toc extremeny del tot inconfusible. Se'n reia de tot i de tothom. Dels col·legues, dels consumidors, dels transportistes, dels amos, dels caps de colla, de la feina, del sou, dels contractes; res era prou seriós ni prou important per escapçar-li el somriure i fer un comentari en to de broma. Físicament no era molt agraciat. La seva cara era quadrada, de front arrugat i amb uns ulls de guardiola molt esquifits. El nas era ample i aixafat, i la boca, grossa i una mica torta. Les dents, a causa del consum abusiu de tabac, s'havien esgrogueït llastimosament i, algunes peces, havien cedit als mals hàbits i a la manca d'higiene. Les mans eren gruixudes, rudes, i tot el cos estava recobert d'un pèl voluminós i molsut que li donaven l'aspecte d'un "home-llop" en avançat estat de metamorfosi per l'atracció d'una nit de lluna plena. De seguida connectaren. Feien riota de qualsevol situació o comentari i les hores transcorrien de manera àgil i distesa. Acabà el torn satisfet. Havia posat molta atenció per quedar-s'hi definitivament.

Al dia següent, començà amb l'esperança i el desig d'haver convençut a l'encarregat de la seva vàlua pel magatzem. L'Albert havia fet bona propaganda i excel·lents crítiques i ambdós anhelaven ser companys de secció. Tot semblava ben encarat, amb les peces fixades de manera correcta i l'encaix completament aconseguit.

Entrà puntual, saludà amb cordialitat, es vestí al costat de l'Albert i esperà pacientment al seu costat que arribés el cap, el senyor Castells. Un home recte, estirat, de mirada agressiva i de parla

cuidada, amb un to elevat i greu. La cara estava gravada per una verola severa i mal tractada, esgarrapada fins la fi dels set dies de pujada, i els cabells, havien abandonat la part central del crani per acumular-se al voltant de les orelles i el clatell, com si portés una gorra girada d'un color gris intens.

Per la manera de dirigir-se a cadascú, evidenciava una clara tendència al racisme. Els immigrants (legalitzats, és clar), rebien un tracte discriminatori gens amagat; per tant, en Jofre ho tenia fàcil tot i la disconformitat en la seva ideologia. Jugà al seu favor i li proporcionà la plaça per la qual sospirava.

Així que la feina no fou tan pesada com es pensava. Ell i l'Albert estaven en una illa de pau i serenor comparat amb el restaurant; un camp de batalla on s'hi disputaven atacs continus. Sentia la remor dels regiments des de la llunyania, com un ressò en plena muntanya que s'escolta des de molts punts, però que no s'endevina d'on prové. De tant en tant treia el cap per la finestreta i esbufegava alleugerit. L'ambient era tens. Multitud de clients s'amuntegaven en cues inacabables de gran rebombori. Gent neguitosa, molesta, deficiosa, inquieta, cansada d'esperar un lloc en el mostrador per aconseguir una recompensa ben minsa. Queixes per les taules ocupades, per la lentitud del servei, per alguna errada singular, per un preu descol·locat; una folia popular a la qual se li afegia els retrets i les exigències permanents del senyor Castells.

-Afanyat! Recull! Serveix! Què fas? Què representa això? Espavila! Què no ho veus? Desgraciats! Ineptes! No serviu per a res!

Tant hi feia el lloc, el moment i la situació; encara que hi hagués clients davant, presenciant l'espectacle des de primera fila, prosseguia amb la seva esbroncada. Àdhuc, el motivava.

En Jofre comentava les escomeses a l'Albert intentant esbrinar més coses. L'empixonava molt l'excés de superioritat i el menyspreu constant, basant-se únicament pel color de la pell i la procedència del tercer món.

-No el canviaràs. Des que el conec, sempre ha funcionat igual. Ha rebut contestes, plantades, amenaces, denúncies per abús, i fins i tot,

acusacions de violació, però res l'ha fet reflexionar. Compte amb el suport del senyor Rosselló i no hi ha res a fer.

-Qui és el senyor Rosselló?

-El propietari de la franquícia. Ens acostuma a visitar un cop al mes. Puja al despatx, es reuneix amb en Castells, parla amb els suposats casos conflictius, i els acomiada després d'una bona xerrameca. He vist noies sortir de l'oficina a llàgrima viva i totalment desencaixades. Estrangeres, és clar. Crec que la pròxima serà la Sílvia.

-Per què?

-Massa guapa i rebel. Una combinació que no agrada gens. La primera qualitat sí. Li van posar l'ull al damunt des del primer dia. Literalment, bavejaven. Però la segona... això ja són figues d'un altre paner. Són persones amb poder, acostumats a sotmetre, i una noia que no segueix les regles, immigrant, i del sexe teòricament dèbil... no ho poden assumir. Una ingesta que els rebota a l'estómac fins que la sensació de molèstia és tan àcida i aflictiva que la volen escopir ben lluny amb un vòmit incoherent i provocat.

En Jofre es mirà la noia amb tristesa. Veritablement, era una joveneta preciosa. Rínxols daurats com l'or, pell morena, fina, de tacte suau i captivador, cames llargues, corbes de vertigen, cara de nina, amb uns ulls desperts i atrevits, celles primes i agressives, nas cirera arrodonit i boca sensual de llavis gruixuts i constantment remullats pel fregament d'una llengua llarga i instigadora. Un capritx de la natura. Feia goig.

Empès per la curiositat i la ràbia del cas, mirar d'aproximar-se a la Sílvia de manera progressiva i dissimulada.

Els inicis eren tímids i distants. Una dona reservada. Li costava confiar els pensaments, remetre les opinions, lliurar les emocions, i encara més, si els interlocutors eren autòctons. Li agradava la distància; s'hi sentia còmode i segura.

En Jofre, com si es tractés d'un moixó recelós, intentà esvalotar els dubtes amb paciència; motlles de pa que deixava caure en terreny neutral, a uns metres prudencials, i que anava escurçant jornada rere jornada, fins que el temor a la seva presència es dissipés tant que fos

capaç de pujar al palmell de la mà. Un pla que requeria tacte. Una tàctica de resistència i ferma.

Finalment, després de molts exigus i raquítics contactes, el treball donà els seus fruits. Fou una tarda de divendres, després de l'allau humana, mentre reposaven energies menjant a deshora. Aprofitant l'absència d'en Castells, la invità a seure en el magatzem, des d'on es podia respirar aire pur i observar amb dolçor un fantàstic jardí propietat d'un immoble d'alt nivell que tenien just al davant. Un bosc poblat d'arbres silvestres criats de manera natural i cuidats amb mans de seda. Moltes varietats vegetals que proporcionaven una meravellosa tonalitat de colors que arribaven a la seva màxima expressió en les postes de sol i que transformaven aquell trist paisatge de totxanes desgastades en un indret de postal, encara que només fossin uns metres quadrats enmig de grans edificis, un petit oasi d'il·lusions lluitant inequitablement contra un desert immens i descomunal de desesperança.

Com de costum, en Jofre arrencà el seu monòleg monòtonament. El temps, els clients, els programes televisius, alguna notícia destacada; aspectes intranscendents d'un fons planer de suau recorregut. Un camí buit que la Sílvia s'encarregà d'omplir d'obstacles quan el traçat semblava estar enllestit. Fou sobtadament. De forma insospitada, imprevista, sortida de guió.

Per primera vegada passà de les simples i curtes respostes acompanyades de gesticulacions poc efervescents a una llarga explicació de la seva història personal. Un relat de cambra, privat, íntim, intrínsec. Una confiança a l'alçada del secret familiar més arrelat. Una infantesa marcada per la misèria i les dificultats, una adolescència forjada des del desencant i els somnis esvaïts, i una fugida precipitada de la terra natal impregnada de mentides i de promeses quimèriques. Una existència dura que s'havia vist agreujada pel comportament d'en Castells. Insinuacions deshonestes i tocaments vexatoris. Una mortificació greument humiliant produïda des de l'abús de poder i la manca de defensió. Ara, coberta per una manta de temor a les represàlies, vivia en una foscor tèrbola, esmorteïda, amb poc aire

per respirar i limitada de moviments. Les amenaces eren espadardores i intimidatòries. Calia actuar.

En Jofre li va prometre dissenyar un pla. Un raig de llum que il·luminà temporalment l'esperpèntica obscuritat en la qual restava condemnada des de feia setmanes i que aconseguí estirar-li un somriure d'important bellesa.

L'Albert se sumà a la iniciativa i recalçà que era necessari anar per feina. L'arriba del senyor Rosselló era propera i el perill d'un càstig correctiu quasi segur.

Treballar sota pressió travava el pensament. Idees incompletes amb errades de finalitat i construcció. Cimentació poc estudiada que, afeblida per la pràctica, patia d'aluminosi.

Preocupat per la noia i l'imminent escarment, decidí sotmetre el cas a l'enginy d'en Pere.

-Certament és un comportament indigne i maliciós que s'hauria d'alliçonar, però ja et vaig dir que per un temps haves d'evitar conflictes per aprofitar la confusió de la policia. Un nou assassinat acceleraria una recerca massiva de la qual no te'n podries escapar. Seria la fi de la teva llibertat.

-No parlo d'un assassinat. Em refereixo a una estratègia que pugui salvar a la jove i afecti d'una manera irreversible als dos malefactors.

El seu company es relaxà i activà les neurones a la recerca d'un projecte reeixit. Càlculs, probabilitats, mesures, simulacres mentals, comparances; un conjunt de propostes destinades a acomplir unes expectatives gens senzilles.

-Eureka! – exclamà satisfet del resultat.

-Què? – preguntà l'altre impacient.

-L'estructura és fàcil. La pràctica i la mà d'obra, seran assumptes més embrollats.

-Explica't.

-Tenim una presa feble i un depredador poderós, segur de les seves possibilitats. Per tant, hem d'aprofitar aquest escenari. Quan el contrari és més fort, només es pot vèncer amb la intel·ligència, fent-lo creure que la victòria és cosa de bufar i fer ampolles. La clau és que surti al

camp de batalla amb una confiança desmesurada. Aquest serà el seu punt dèbil. La noia ha de seguir el joc tal i com marquen les regles. Ha de pujar al despatx, ha de mostrar reticència i un cert menyspreu, i s'hi ha d'encarar quan arribin les primeres escomeses. Això farà augmentar l'agressivitat de les feres i perdre la mesura dels seus moviments per evitar el fracàs. En aquest instant, ella haurà de cedir i simular una debilitat, un defalliment, com acceptant la derrota i sucumbir a les seves urpes. L'excitació del caçador amb el trofeu a les mans serà tant elevada que voldran posseir-la sexualment. Seran uns minuts crítics on la noia haurà de mostrar un gran nivell de control i confiança amb el pla. Vosaltres, ja us haureu encarregat de tenir l'inspector de treball a punt d'entrar. En aquest aspecte no us podeu permetre cap llicència. Ha de ser una visita puntual i programada. Un, donarà tres cops de puny a la paret del despatx, l'altre, durà el visitador a la zona de conflicte, i ella, començarà a xisclar i denunciar una violació. Una trampa perfecta de la qual ja no podran fugir.

En Jofre quedà convençut i l'endemà l'exposà als tres afectats amb una convicció definitiva.

Una sortida crítica que requeria un gir de noranta graus a una velocitat poc aconsellable però que duia directament al destí delerat. La Sílvia, que estava al davant, a les posicions de més risc, acceptà la contingència sense vacil·lacions. Demostrà ser agosarada i indòmita. Qualitats que mereixien el suport i que fongueren els dubtes de forma categòrica. Els preparatius s'acompliren a la perfecció.

La tarda abans de la posada en escena, en Jofre i l'Olga allargaren la trobada en el cafè. La situació amb el proxeneta s'havia complicat moltíssim. L'euro havia minvat el poder econòmic de molts clients i les visites periòdiques s'havien dissipat per un aire extens de pessimisme. El deute acumulat era estamordidor. Els beneficis de les grans xarxes de prostitució havien disminuït de manera alarmant i el càstig requeia directament sobre les meuques. Les pallisses es multiplicaven. Els clients eren més exigents. El consum de droga més elevat, i el tràfic d'estupefaents era eina obligada i compartida per accelerar l'entrada de diners. Una companya seva havia intentat fugir de l'infern aprofitant

la vinguda d'un àngel que li oferia protecció i un canvi de direcció de la seva família en el país d'origen. Un home important i ben posicionat en el món empresarial que quedà encapritxat dels encants d'aquella joveneta. Era un raig d'esperança, una petita ventada d'optimisme, una possibilitat que ajudava a la resta a seguir somniant en un futur més obert, més net, més òptim. La manca de notícies feia pensar que realment se n'havia sortit. Totes celebraven l'èxit de l'evasió recordant el caràcter agradable, benèvol i amistós de la noia i xiuxiuejant la seva promesa de fer pública la situació i l'existència real, amb noms i cognoms, d'aquelles màfies tan ocultes i ben escortades. Però aquest intent d'impartir justícia havia estat la causa que la precipità al fracàs. O almenys això pensaven. La sorprenent i sobtada informació de què tant l'empresari com ella havien mort en un tràgic accident de trànsit feia sospitar amb un assassinat en tota regla. Es notava amb la prepotència, el to, i els tractes vexatoris que patien darrerament, i les continuades advertències de les repercussions que podia representar un acte de deslleialtat.

En Jofre marxà del local molt amoïnat. Caminava afligit, amb el dogal al coll, encaparrat, intentant cercar una passarel·la màgica que els allunyés d'aquell paratge inhòspit i els dugués a una terra fèrtil, on poder sembrar felicitat i recollir una pau eterna i lliure.

En Pere notà el seu capficament. Durant tot el sopar no badà boca.

-Passa res? Estàs nerviós per l'assumpte de demà?

-No. No és això...

-I doncs?

Podria donar voltes a l'afer intentant que no s'assabentés de la veritat, però especular d'aquella manera hauria estat un error. En Pere s'hauria ofès. No acceptava que ningú jugués amb la seva intel·ligència i l'esforç hagués estat en va. Per tant, agafà la drecera i anà directament al punt d'interès.

-Podria vèncer a les màfies que viuen de la prostitució?

El seu company canvià l'expressió i s'aixecà airosament, bellugant-se de manera histèrica per tot el pis i exclamant en veu alta tot tipus de renecs. Foren uns minuts d'excitació i nerviosisme en què diversos

objectes patiren les escomeses del seu enuig. Cadires fora de lloc, coixins per terra, papers rodolant, quadres descol·locats; una tempesta desfermada que afluixà d'intensitat a mesura que s'anà debilitant. Una descàrrega que el tranquil·litzà i el retornà al seu estat de serenor habitual.

-Recordo haver-te aconsellat que no la busquessis.

-Va ser una trobada per atzar. Un capritx del destí.

-Doncs ho sento, però no podràs fer-hi res. És una lluita desigual. Hi ha persones molt importants, de gran influència social, que no permetran que ningú espatlli la seva font d'ingressos. És com el tràfic d'armes, o de drogues, o de nens; tothom sap que existeixen, però curiosament, ningú les pot remetre. Són estructures molt ben dissenyades que tenen punts de suport en llocs molt estratègics de gran rellevància. Pilars que no trontollen i que no dubten a esclafar amb el seu pes a l'agosarat que intenti posar-los la mà al damunt.

Tenia raó. El teixit estava molt treballat. Una piràmide enorme de difícil entrada i de més complicada sortida. Centenars de passadissos secrets de recorregut tètric i sinuós que es confonien per la semblança i desenes de portes falses que duïen a cambres presoneres, destinades a la perpetuïtat i la mort segura. El més sensat era quedar-se fora i contemplar des de la distància. Però ell no n'era de prudent. Feia temps que havia deixat de banda la cautela i la previsió per moure's amb lleugeresa i valentia. Tenia decidit intervenir. Només calia esperar el moment i la conjuntura adequada.

La nit fou pesada i moguda. Un nou malson castigà la seva ment. L'Olga i ell tornaven a tenir una vetllada d'amor i deliri sexual que finalitzava amb tragèdia.

S'aixecà impregnat de suor i amb la respiració accelerada. Obrí la finestra i recuperà l'alè admirant la brillantor del carrer. Les llombardes s'havien rentat la cara amb una pluja nocturna discreta i les flors de les balconades recuperaren forces perdudes per saludar als vianants amb nous colors, frescos i animats.

La mullena havia fet baixar uns graus els termòmetres i la temperatura era més suportable. Es notava en el caminar de la gent i el cant de les

aus diürnes. Un reguitzell de sons encantadors que alegraven l'oïda i la sensibilitat.

Era el dia de portar a terme l'escarment de l'encarregat i l'empresari.

Si els càlculs no fallaven, tot havia de sortir tal i com havien estudiat.

El senyor Rosselló arribà vora dos quarts d'una del migdia. Com de costum, saludà breument a tots els interessats i pujà al despatx en companyia d'en Castells. Se'l veia més aspre i sec que mai.

L'inspector feu acte de presència al voltant de les dues. L'Albert s'ocupà d'ell i el portà al magatzem per explicar-li tot el cas, fil per randa.

Naturalment, no van cridar la Sílvia fins les cinc de la tarda. Primer, assegurar les vendes, després, ja hi havia temps per les lliçons.

Pujà les escales mirant amb cert recel a en Jofre. Els dubtes, els dilemes, l'escepticisme, l'hesitació i la vacil·lació, eren sentiments que s'entrecruaven a cada graó, a cada passa. Ell la intentà calmar amb un gest de convicció i assegurant amb el palmell de la mà al pit que tot sortiria bé.

Només creuar la porta, li abocaren un carretó ple de recriminacions i mals informes de la seva tasca desenvolupada. Ella ho negava i desviava els problemes en una altra direcció.

En Rosselló s'alçà de la butaca revestida de pell i se situà arrepatat a la taula ferma i arrodonida, a pocs centímetres de la treballadora. La menyspreà pel seu origen i la seva condició femenina i li resumí les poques possibilitats de sobreviure en el país si no se sotmetia a les regles dels que duïen les brides.

La noia es negà a seguir escoltant aquelles bajaranades i els insultà amb un munt de paraules ultratjoses.

L'ofuscament d'ambdós s'accelerà com aquell vehicle que és retingut pel fre mentre el peu del gas inclina al màxim les possibilitats del pedal. Una revolució del motor que escalfa el mecanisme fins als límits aconsellables i que feu embogir de còlera els dos superiors.

El senyor Rosselló s'abocà damunt d'ella i li manotejà totes les parts íntimes, llepant-li la cara com si es tractés d'un gos falder, mentre que

en Castells, pel seu darrere, es feu amb una corda i li lligà les mans als barrots amples i gruixuts de la cadira.

Foren uns minuts d'intensa lluita en què les capacitats de la Sílvia s'havien vist minvades a passos agegantats i en els quals la sensació de basarda, paüra, pusil·lanimitat i horror capturaren tota la seva ment, afeblint la seva ànima de manera escabrosa. El senyal d'alarma quedà ofegat. No podia cridar.

En Jofre es mirà el rellotge preocupat per la tardança dels esdeveniments. L'Albert, amb l'inspector al costat, li dedicava negatives amb el cap. La intervenció necessitava ser imminent.

Tots tres pujaren a la velocitat de la llum. La porta estava tancada. Amb veu autoritària demanaren una resposta peremptòria. Res. Calia esbotzar-la. Uniren forces i després de tres intents fallits aconseguiren fer-la cedir. Malauradament era massa tard.

L'inspector va complir amb el seu paper i cursà la denúncia corresponent, però la noia estava destrossada, avergonyida, rebaixada, humiliada, encongida, apoquida; havia estat violada en tots els sentits de la paraula. Tant física com mentalment.

El restaurant quedà tancat per mesura cautelar. En Jofre passà uns dies esgarrifosos, carregats de neguit. Cada matí visitava la Sílvia a l'hospital. Millorava molt lentament. La psicòloga advertí que era un procés lànguid, sorn, calmat, sense pressions de cap tipus. Ho entenia, però la impotència el precipitava. Mirava aquella habitació blanca, de parets llises i de rajoles puntejades, amb poca claror i un fil musical força depriment, i volia emportar-se-la al carrer perquè respirés aire pur i s'alegrés amb els colors intensos d'un estiu joiosament remullat. Es feria cada vegada que regalimava una llàgrima que li recorria la cara i queia damunt del desgastat cobrellit. Se sentia culpable i inútil.

En Pere intentava animar-lo. El veia massa alterat. Capaç de qualsevol disbarat. Volia desviar l'atenció cap assumptes més quotidians i rutinaris. Comentaris de notícies o d'anècdotes que el transportessin cap a una òrbita més lleugera, allunyada de l'aclaparadora força gravitatòria que el tenia capturat en una opressió

ofegant. Esforços que resultaren en va. Estava envoltat d'arbitrarietat i no podia evitar irritar-se.

Pels matins, el desastrós estat de la Sílvia; per les tardes, la pèssima situació de l'Olga. Un terreny aspre i sinuós que acabava en barranc i que només es podia travessar per una soga. Una corda fluixa que es movia per petits cops de vent contrari i que feia perillar el seu equilibri emocional. Un contrabançament de complicada adaptació que es trencà un dimarts per la tarda, quan observà que els dos diables (el senyor Rosselló i en Castells), passejaven animosament enmig de somriures. Rambla avall.

Segurament havien pagat una fiança i estaven preparant l'assumpte a través del millor advocat de la ciutat amb intents de suborn a tort i a dret.

Li bullí la sang. Hauria arrencat a córrer i els hagués escanyat davant de centenars de testimonis, però frenà els seus impulsos i els seguí a pocs metres de distància. Prudent. Caut. Sagaç. Mesurat com un fotògraf dedicat a la natura que observa des del fullatge els moviments del mamífer en estudi.

Entraren dins una cerveseria. Un local de fusta decorat segons l'estil de l'època medieval. Els vidres eren foscos i petits, i el batibull de gent no ajudava a tenir una visió prou diàfana. S'arriscà i clavà la mirada en una de les finestretes del lateral dret. Els dos mefistofèlics estaven acompanyats de dues persones més. La fumera de les cigarretes dificultava el detall de les figures, així que accedí a la taverna discretament, barrejant-se entre els clients del fons de la barra.

Desgraciadament les sospites eren certes. Estaven asseguts amb dos treballadors que acceptaven diners a canvi de testimonis falsos. La indecència humana en tota la seva expressió.

Tot d'una, l'empresari i l'encarregat s'aixecaren i es dirigiren directament a ell. Pot ser l'havien vist. En Jofre amagà el cap sota els colzes i s'arreglegà damunt la barra. De reüll, guaitava com s'apropaven a la seva posició. A tocar, tancà els ulls i respirar profundament. Esperava el contacte d'un moment a l'altre. Però no. Rere seu hi havia els serveis. No se n'havia adonat.

Damunt del taulell laminat, exposats dins d'una menuda vitrina, venien diferents estris d'utilitat. Clauers, símbols, llanternes, moneders, navalles. S'interessà per aquestes últimes i comprà la que tenia la fulla més llarga i afilada.

Sense pensar-s'ho dues vegades, s'amagà rere les portes dels vàters i esperà pacientment que sortissin. Primer en Castells, i després en Rosselló, foren degollats sense contemplacions. Dos assassinats imprevists, dues morts precipitades.

Col·locà els dos cossos damunt dels dipòsits on per costum es fan les disposicions, s'embutxacà tots els diners que duïen a sobre, es rentà les mans, netejà l'escenari de fora, s'eixugà la poca suor que el seu cos va secretar, i marxà del local com si res extraordinari hi hagués succeït.

Matar personatges bergants fins i tot li produïa sensació de pau. Una descàrrega de nervis i tensions acumulades que l'alliberaven d'aquell món farcit de cadenes.

La trobada amb l'Olga fou més curta de l'habitual. Adduí problemes de salut. Mal de cap. En pocs minuts, la seva disfressa deixaria de tenir la qualitat més preuada, l'anonimat.

Pel camí de tornada a casa, les sirenes dels diferents equips d'emergències piulaven sense parar i es confonien amb els cants acústics de la policia. Una simfonia monòtona en la ciutat que els ciutadans gairebé ignoraven, però que ell sabia ben bé on es dirigien i el perquè.

Accelerà el pas i tancà la porta esbufegant alleujat.

En Pere encara no havia tornat. Pujà, es tragué el mascarot i el camuflament, es dutxà amb aigua freda per esclarir les idees, s'estirà damunt del sofà i engegà la televisió per escoltar les primeres notícies dels seus darrers assassinats.

CAPÍTOL 8

El més buscat del país

Tots els programes suspengueren la programació sobtadament. La notícia era tendre i la confusió i la manca d'informació era la tònica més comú. Ningú sospitava res. Els dos companys de feina havien desaparegut de l'escena desestimant fer declaracions. Curiós. En Pere era l'única persona que coneixia perfectament la procedència de l'autor. Ho manifestà només arribar.

-Estàs satisfet?

-Veuràs Pere...

-En qüestió de dies destaparan la veritat i seràs l'home més buscat del país. Ho saps, no?

-Sí. Comprenc que estiguis enfadat. Marxaré demà mateix. Té. De moment, és el màxim que et puc donar.

Es tragué el feix de bitllets de la butxaca i els oferí agraït per tots els favors que havia rebut d'aquella persona. Li explicà perquè havia reaccionat tant precipitadament i quina era la seva intenció en un futur. En Pere quedà palplantat. Jutjava a un home que lluitava per uns ideals que ell havia admirat. La imatge que reflectia el seu espill de jove i que no va aconseguir conservar. Un error que havia maleït durant anys i que ara es disposava a repetir. Com una cinta mal recollida que sempre s'encalla en el mateix punt d'edició. Un estancament en el temps que volia obviar sense posar-hi remei.

Fou una nit d'anàlisi profunda. Sentia com el seu company recollia utensilis personals i el cor se li arrufava. Si el deixava marxar i

l'inxampaven no s'ho perdonaria. Com tampoc suportaria una nova demostració de covardia. Tenia una oportunitat única de passar comptes i fer les paus. Una circumstància excepcional que no podia deixar escapar. Com bé deia el seu pare: “el risc de veritat només l'assumeixen les persones de veritat”.

Pel matí li retornà els diners i li explicà el seu canvi de parer. Volia ajudar-lo. No li importava ni els perills ni la inseguretat. Havia arribat l'hora de treure el cap de sota l'ala.

L'estirà del braç i l'arrossegà al pis de sota. En Jofre caminava per inèrcia. Literalment, s'havia quedat congelat.

Davant l'atònita mirada del seu amic, en Pere començà a treure un munt de ferralla que camuflava una llibreria d'aquelles tan antigues dels anys quaranta, fetes de fusta de roure de color marró fosc, amb ones dibuixades en totes les cantonades i estanteries llargues i estretes que gairebé no deixaven espai entre exemplars. Estava capgirada; per tant, necessitava col·laboració.

Després d'unes quantes estirades coordinades i un esforç considerable, pogueren donar la volta al castigat moble. La fusta cruixí per tots els racons, però aguantà la batzegada. Un de modern, s'hauria desmuntat en un tres i no res.

Els llibres quedaren amuntegats, barrejats i boca terrosa. Una sopa espessa difícilment destriable que en Pere remenà amb molta traça. De seguida trobà el llibre desitjat. Un de gruixut amb tapes dures i lletres daurades. El títol: “Valente”. Li tragué la pols i sospirà profundament.

-El coneixes?

-Doncs... ara mateix...

-És la història de l'emperador *Valente*. *Flavio Valente*. El culpable de la caiguda de l'imperi romà. El seu germà l'escollí com a governant en contra de l'opinió d'un dels generals més importants, *Dagalaifus*. Quan li demanà consell fou molt sincer: “Hauries de buscar algú més digne”. Però malauradament s'imposà l'opció familiar. La més dèbil i menys experta. Un desastre. Males ordres, lleis desiguals, ajuts als nobles, opressió al poble, divisió de l'imperi, i filtracions de tàctiques i

moviments de l'exèrcit. *Valente*, va permetre el massiu allistament de germànics en les seves tropes que cada cop ocupaven càrrecs més alts i de més comandament. L'any 378, enfront els visigots, a Adrianópolis, el governant volia penjar-se una medalla derrotant a l'exèrcit enemic mitjançant una emboscada perfectament dissenyada per un dels seus generals forans. L'havien escrit i interpretat un munt de vegades sobre papers. Uns papers que el mateix general s'encarregà de robar i entregar a les tropes adversàries a canvi de diners i glòria. En el camp de batalla, en un principi, els romans es defensaren prou bé, fins que l'arribada sorprenent de la cavalleria enemiga va trencar en mil bocins les seves línies. Un atac traïdor que acabà per ferir *Valente* tant física com mentalment. Va poder escapar i refugiar-se en una cabanya de les rodalies. Un amagatall que no era res més que una nova trampa. Gent de poder, que detestava la seva mala gestió, conduí els visigots fins el refugi i el cremaren amb ell a dins. Fou l'esclatxa per on els antagonics iniciaren l'ocupació de gran part de l'imperi romà.

-Vols que el llegeixi?

-No. És impossible. El llibre és orfe de lletres. Però a dins hi ha un material molt important que podria significar la caiguda de les moltes màfies que trafiquen i viuen del negoci de la prostitució.

-Les proves! No les havies perdut?

-Havien quedat extraviades entre la sorra d'un gran desert anomenat "por". Una enorme extensió de terra morta que no podia creuar en solitari. Necessitava un company de viatge fort i valent. Una guspira que revifés les cendres quasi exhaurides. La teva aportació ha estat clau per vèncer les meves limitacions. Ara, junts, podem afrontar aquest repte, però t'adverteixo que el camí estarà ple d'obstacles i perills mortals. Què hi dius?

-Endavant.

En Pere obrí el llibre. Les pàgines estaven retallades quasi en tota la seva extensió, formant el marc d'un quadre ample i de fondària suficient per amagar-hi un parell de cintes de gravació. Les agafà,

pujaren al menjador, engegà l'aparell de reproducció i introduí la primera de les pel·lícules.

Les imatges i els testimonis eren espatarrants. En Pere havia aconseguit infiltrar-se dins d'una de les màfies més importants a través de les seves tècniques professionals i ho enregistrà tot amb càmeres ocultes. Necessità molt d'estómac per passar desapercebut. Tingué que dissimular comportaments i realitzar maniobres del tot inhumanes. S'havia vist obligat a maltractar, abusar, escopir, robar; fets molt durs que el marcaren profundament i que aixecaren un mur infranquejable que dividí el passat del futur. Ara, agafar el martell i derruir-lo pregnantment, amb una promptitud accelerada, li produïa uns rampells de consciència indigeribles. No podia suportar les basques i corregué fins a la pica per vomitar tantes misèries i llatzèries que recargolaven des de feia molt de temps el seu interior.

Les excel·lents interpretacions el portaren ràpidament a escalar posicions en el malèfic engranatge. Els contactes i les entrevistes augmentaven de nivell i transcendència. La cúpula estava a prop i les altes personalitats començaven a aparèixer esporàdicament.

En una de les reunions hi assistiren membres capdavanters del país. Polítics, famosos, alts comandaments de l'exèrcit i de les forces de seguretat, empresaris destacats, etcètera; un pastís d'ingredients tant influents que feia impressió queixalar-lo.

En Pere s'ho mirava des de la distància, en un dels racons de l'habitació i sense intervenir en cap instant. Se'n feia creus del que els seus ulls estaven observant.

Quan sentí que la seva noia, la causa per la qual s'havia embolicat en aquella història tan enrevessada i perillosa, estava dins un grup que ells consideraven conflictiu i sobre el qual decidiren adoptar una solució dràstica i dramàtica, perdé el nord i les maneres i es precipità en accions mancades de reflexió i precisió que el portaren al fracàs i a l'extrem de perdre la seva antiga vida i el seu únic i vertader amor.

En aquell punt la cinta es tallà. El moviment incessant i confús de les ratlles omplint la pantalla era una evidència del futur escenari d'en Pere. Caos, barreig, guirigall, desordre, desdibuixament,

incomprensió, catèrvola, rassa, aclaparament, desmanec; un maremàgnum d'incoherència i consternació.

En Jofre anà a la cuina i el consolà. Estava a terra, arrufa i ploriquejant com un nen petit, desprotegit, desvalgut, orfe.

-Si hagués controlat... si hagués pensat com...

-Ja està, ja està... – li xiuxiuejà a l'oïda suaument mentre l'acaronava com si es tractés d'un gatet desemparat i desatès.

La melodramàtica escena s'allargà més de mitja hora. Un recull de retalls escampats que s'havien deformat amb el temps i que ara necessitaven un treball de restauració minuciosa perquè tornessin a encaixar.

Durant tot el dia gremolejà, protestà, i cridà; una jeremiada espectacular que buidà el dipòsit del ressentiment i fabricà una espècie de cola que anà unificant els pedaços de manera acurada. En Jofre triava el cantó bo i en Pere l'emmotllava.

A l'altra cinta hi havia records agradables de la seva relació amb l'Alexandra. Havia estat una noia realment bufona. Cabell roig com el foc, pell blanca com la neu, faccions de nina, ulls negres, de mirada tendra, cintura petita, cames llargues, mans delicades, boca de pinyó i alçada imponent. Tenia un caràcter afable i assenyat, culte i entusiasta de la pintura. Generosa amb les companyes i molt prudent amb els homes. Treballadora, valenta i viva, encara que la seva flama s'havia anat apagant per culpa de l'oxigen impur. La presència d'en Pere la reanimava. Sentien devoció l'un per l'altre. Les cites secretes respiraven passió per tots els costats. Instants de dolçor i plaer que acabaven amb esperança. Una promesa de felicitat que li proporcionava ales per sobrevolar el terra candent de l'infern i sobreviure a l'asfixiant ambient que es veia obligada a respirar.

El rostre d'en Pere observant les imatges era un signe prou evident de la càrrega emocional que suposaven. Per aquest motiu, aquell dia, en Jofre decidí no anar a la trobada amb l'Olga. Telefonà en Tornejà, s'excusà per una sobtada indisposició, restà tota la jornada enganxat al seu company, i intentà cercar la part positiva per tal de capgirar l'energia que fins llavors havia tingut reclosa la seva ment.

A les notícies del vespre ja aparegueren les primeres filtracions del seu darrer cas d'assassinat. Partint de les víctimes, havien anat lligant caps fins arribar al negoci de menjar ràpid. Interrogaren tot el personal i regiraren tot el paperam. Només faltava ell. Un sospitós que es confirmà quan els dos brètols que havien acceptat el suborn el senyalaren directament. La sorpresa saltà quan esbrinaren les dades falses. Els titulars de l'endemà eren nombrosos i sucosos.

*L'ASSASSÍ HAVIA ADOPTAT LA VIDA D'UNA PERSONA MORTA.
UN EXPERT EN L'ART DEL CAMUFLATGE.*

*UN NOU CAS D'ASSASSINAT EN LA NOSTRA CIUTAT. ESTUDIAT I
METICULOSAMENT PREPARAT.*

*UNA NOVA INJUSTÍCIA LABORAL ÉS CASTIGADA AMB EL
VESSAMENT DE SANG. JOFRE (EL DESCONEGUT) ESTÀ
REALMENT A FRANÇA? O ÉS QUE ALGUN ADMIRADOR L'HA
VOLGUT IMITAR? ESTEM DAVANT D'UN CANVI SOCIAL?*

*UN ASSASSINAT AMB LES MATEIXES CARACTERÍSTIQUES QUE
ELS SIGNATS PER EN JOFRE (EL DESCONEGUT), AMB LA
DIFERÈNCIA QUE AQUEST NO PORTAVA CAP NOTA ADJUNTA NI
CAP FIRMA.*

*EL COMISSARI TORRES ADMET HAVER PERDUT LA SEVA PISTA
I ANUNCIA EL RETORN AL PAÍS PER INVESTIGAR AQUEST NOU
CAS. NO DESCARTA PUNTS DE CONNEXIÓ.*

Aquest darrer aspecte el preocupà. El comissari Torres era un perill afegit. Un enemic de talla. Ho havia demostrat. Tant amb l'anàlisi personal com en el criminalista. Només el fantàstic pla preparat i executat a la perfecció per en Pere l'havia aconseguit despistar. Ara, tornar-lo a tenir darrere les seves passes, seguint la seva flaire, intentant capturar qualsevol moviment, era una contingència difícil i d'arriscada exposició.

En canvi, el seu company, s'aixecà amb uns aires renovats de gran efecte reparador. Com si hagués estat voltant tota la nit dins d'una rentadora i el programa executat hagués depurat totes les taques de tristesa, de basarda, de fòbia, d'aprensíó i de pusil·lanimitat d'una manera definitiva.

Llegí els exemplars amb molta calma i assegurà amb tota tranquil·litat que a partir d'aquell punt començava la diversió.

-No t'entenc. – comentà el seu amic sorprès de la freda reacció.

-Quan es juga una partida d'escacs, és necessari comptar amb un bon adversari. En cas contrari, l'entreteniment perd tota la seva condició i passa a ser un sòpit i monòton passatemps.

-Però això no és un joc. Ens hi juguem moltes vides.

-Ho sé. Parlo en sentit figurat. El joc també pot arribar a ser molt seriós. Tot depèn de les regles en les quals es desenvolupa i el valor de l'aposta. Del que no hi ha dubte, és que el nostre èxit dependrà de la manera en què mourem les peces. Avui mateix, li diràs a la teva estimada que vingui a casa.

-L'Olga? Per què?

-Ella és una de les peces més importants del nostre pla. Li haig d'ensenyar com s'ha de desplaçar damunt del taulell. Un moviment en fals, i tot s'anirà a norris. Escac i mat.

-Estàs boig! Una noia amb la seva situació, sota la pressió a la qual està sotmesa... No se'n sortirà. Més valdrà que pensis en una altra alternativa.

-Jofre... És normal que et faci por. Però ella ja és dins. Només hauria de guanyar punts i portar uns aparells d'enregistrament molt petits, quasi invisibles. Tenim que establir un enllaç entre èpoques. Deixa que sigui ella la que ho decideixi.

El raonament el va convèncer. No era moment d'anar amb mitjes tintes. En Pere arriscava un patrimoni valuós i primordial en una partida que ni tant sols havia començat, amb l'únic objectiu de salvar-li la pell. Com a mínim, l'havia de correspondre amb la mateixa intensitat. Llurs apostes requerien cert nivell de paroxisme amb clars símptomes d'agudesia.

-D'acord.

De camí a la cafeteria, en Jofre rumià el plantejament. La tarda era tendra i suau. Un lleuger vent de garbí amanyagava les fulles dels arbres per orquestrar un compàs relaxant d'estil oriental que amenitzava el passeig dels vianants que volien i podien gaudir d'una estona d'esbarjo.

L'home gran i quiet que representava era un obstacle. Si canviava d'aires bruscament l'espantaria. No entendria la idea d'anar a casa seva després de moltes trobades en un mateix lloc. Li semblaria una proposició indecent d'un vell apurat i obsés. La cara oculta i obscura. Una estratègia encegadora que tenia la finalitat d'ensarronar-la. Havia d'escollir un altre camí.

Després de mitja hora de conversa plana, per fi trobar la solució.

-Olga... veuràs...

-Què? Diques. No et trobes bé?

-No, no és això. Te'n recordes de l'home que et va deixar marca? El client que va desaparèixer misteriosament?

-Sí. Què passa? El coneixes?

-Molt. De fet, m'ha demanat que m'acompanyis. Et vol veure.

-Com? No t'entenc. No me n'havies dit res. M'estàs enganyant? Per què ho fas? Què vols?

-És la veritat. Ens està esperant.

-No és cert. Ell és a França.

-Com ho saps?

-Ho sé, i prou. No t'haig de donar més explicacions.

Aquella contundent resposta era aclaridora. Ho coneixia tot. Els assassinats, la seva falsa fugida, el seu passat; havia compartit el llit amb ell i mai li passà pel cap denunciar-lo, tot i que n'hauria tret molt profit. Una clara demostració dels seus sentiments i les seves intencions.

-M'ha dit que aquella matinada et vas acomiadar de manera massa accelerada, per la por a uns trucs insistents, segurament, del teu proxeneta. Només va ser una nit, però d'una intensitat brutal. Mai havia sentit res semblant. Un enamorament malaltís. El seu missatge és que si vas sentir el mateix, no dubtis de la meua paraula i segueix-me.

L'Olga mirà el rellotge. Hi havia temps. El pessigolleig que li recorria per tot el cos era massa considerable per obviar-lo. Afirmà amb el cap i el seguí amb l'esperança de retrobar aquell jove que havia capturat el seu cor en un sospir, en un alè.

El carrer, el portal, el primer pis ple d'objectes amuntegats, i la manca de diàleg li produïren malfiança.

-On és?

Ell se la mirà espantat de la reacció que podia provocar-li el descobriment de la seva identitat.

Una segona pregunta repetitiva feta amb un to més greu precipità els esdeveniments.

-És aquí.

Canvià el cap de direcció insistentment cercant l'objectiu anhelat. Res. Tots els racons eren buits d'ànima. S'enfurismà. Li recriminà la intenció de prendre-li el pèl. No estava per jocs, i menys, en aquell sentit. Ja havia patit prou desenganys.

-Me'n vaig.

-Espera't! Un moment...

S'arrencà la màscara, es tragué la perruca, s'agenollà davant d'ella i li besà la mà tot implorant perdó.

La noia quedà palplantada, com si un verí hagués penetrat dins les venes i li hagués paralytitzat tot el cos. No responia. Immòbil. Invariable.

Estàtica. Possiblement ho feia per no trencar el moment. Un instant que semblava un somni. Una llicitud efímera que podia esvaïr-se a causa d'un moviment bruscat. Aquell noi atractiu i tímid que l'havia captivat també resultava ser l'home gran que l'havia ajudat tant econòmicament com mentalment. Eren una mateixa persona. Una barreja de qualitats que formaven l'home perfecte. Una realitat massa encisadora per ser autèntica.

-Olga? Estàs espantada? Ja ho sé... ho comprenc... deus pensar que vaig jugar amb tu, amb els teus sentiments. Però et juro que en cap moment va ser la meua intenció. Necessitava amagar-me, disfressar la meua persona, soterrar el meu rastre... però... a la vegada... també necessitava estar amb tu, sentir la teua olor, escoltar la teua veu, admirar la teua bellesa... Ets com una droga de la qual no em puc desenganxar i de la qual el meu cervell en demana una dosi diàriament... si no...

En aquell instant li posà la seva delicada mà a la boca i el feu callar. El mirava fixament. S'ajupí, agafà la seva cara de forma subtil, s'apropà fins a sentir el contacte del seu nas i remullà els llavis amb els seus amb una exquisitament perfecte. Un petó delirant.

Com uns adolescents descobrint el seu primer amor en plena època de germinació, s'agafaren de la cintura i pujaren al menjador entre somriures i afalacs.

Mentre esperaven l'arribada d'en Pere, li oferí un refresc i s'anà a desmaquillar. Feia temps que no s'afaitava i s'arreglava per tornar a ser el Jofre que va marxar del poble. En veure el seu reflex a l'espill retornà al passat. Uns records que, lluny de pesar-li, l'alleugerien. Ser presoner d'unes regles i circumstàncies imposades era, segons el seu pensament, el pitjor que li pot passar a una persona. Una depressió contínua. Inspirar aire el cap de setmana per aguantar dins les pesades aigües dels cinc dies feiners era una lògica impossible de suportar. Un esforç que acabava passant factura. Se sentí deslliurat. Eximit. Content d'haver pres la determinació en el seu moment i haver trencat les cadenes que el tenien captiu.

Just sortir del bany entrà en Pere. En Jofre feu les presentacions corresponents. El seu company quedà meravellat de la bellesa de la noia.

-Ara entenc la teva fal·lera per l'Olga.

-Què diu? – preguntà desconcertada pel comentari.

-Que compren la meva bogeria per tu. Ara, sóc un guillat racional. Un capfluix prudent. Un vesànic amb raó. En resum, que estàs per menjar.

Aquella exegesi tant expressiva fou motiu d'una rialla general. Un clima distès que perdurà al llarg de la vesprada tot i la tràgica història d'en Pere. Sí, li explicaren tot, fil per randa. Era necessari. Ella era la persona que hauria de posar en marxa el mecanisme, per tant, tenia que conèixer les instruccions del joc a la perfecció.

El procés fou lent, i l'Olga insistí en el temps. S'exhauria. No podia retardar més l'encontre amb el proxeneta. Aixecaria massa polseguera. Fou llavors quan en Pere deixà de llegir entre línies i anà directe al cor de l'assumpte.

-Si no vaig errat, un cop al mes, rebeu la visita de persones molt ben aposentades, veritat?

-Sí. Fan una tria de les noies. Normalment, el proxeneta és qui fa la primera selecció. Suposadament es basa amb el caràcter, la disposició i la bellesa. Jo sempre m'he mostrat molt esquerpa i difícil; per aquest motiu, mai he participat en aquestes recepcions.

-Doncs aquí és on hi ha la clau. Hauries de fer un canvi d'aptitud per guanyar-te l'opinió favorable del proxeneta.

-No ho sé...

-Si aconseguissis entrar dins el cercle podries enregistrar a les persones més influents; els principals titellaires que mouen els fils més importants d'aquest enorme teatre. Segurament trobaria els vincles per enllaçar proves i obtindria suficient força per derrotar aquestes xarxes. Seria la teva alliberació i la de moltes dones que es troben en la mateixa situació. Naturalment, nosaltres t'ajudarem en aquesta tasca. Ens presentarem com a falsos clients i expressarem una

efusiva satisfacció dels teus serveis. La veu correrà ràpidament. El teu atractiu, fabricarà la resta.

La maniobra estava força estudiada, ben dissenyada i perfectament exposada. Lògicament, no era un traçat fàcil. Era una aventura perillosa, plena de contingències; un escull sinuós i complicat de superar; un envit molt insegur. Però ho era per tots. I ella n'era la part més implicada. No s'hi podia negar.

Fixaren la cita de l'endemà i marxà a corre-cuita. Abans que creués l'arcada de la porta, en Jofre la besà i l'abraçà. Una demostració d'amor, de por, de passió, d'espant, que els fongué en un mar de sentiments sincers i d'onatge confús.

-Olga... si no vols...

Ella el va interrompre segellant-li els llavis amb la mà i confirmant amb el cap que estava segura de la decisió presa. Subjectà la cara d'en Jofre, l'acaronà suaument, li feu un petó al front, i s'allunyà carrer amunt fins que la seva figura girà la cantonada i desaparegué de la zona visual del seu estimat.

Quan tornà al menjador, en Pere l'estava esperant a la taula amb un paper i un bolígraf. L'expressió de secretisme el delatava. Tenia un as sota la màniga i en Jofre ho sabia.

-Has d'escriure una carta a la premsa confirmant l'autoria dels assassinats.

-Com?

-És la manera d'atreure l'atenció del comissari. Necessitem establir-hi contacte. A la nota has de cometre una errada. Una petjada per on pugui seguir el teu rastre.

-Per què?

-Necessitem la seva col·laboració.

-Estàs boig! Et penses que es fiarà de nosaltres? No veus que la seva prioritat és tancar-me a la garjola.

-Ho hem de provar. Del contrari, no ens en sortirem.

-D'acord.

ESCRIC AQUEST COMUNICAT PER ANUNCIAR QUE, JO, JOFRE (EL DESCONEGUT), SÓC L'AUTOR DE LES MORTS DEL TOT JUSTIFICADES DELS MALVATS CASTELLS I ROSSELLÓ. UN EMPRESARI I UN ENCARREGAT QUE HAVIEN UTILITZAT LES SEVES POSICIONS SOCIALS PER SOTMETRE A TREBALLADORES IMMIGRANTS A UN MUNT D'ABUSOS SEXUALS I TRACTES VEXATORIS. EL SENYOR DALMAU, L'INSPECTOR DE TREBALL A QUI VÀREM DEMANAR AJUDA, EN VA SER TESTIMONI.

APROFITO L'AVINENTESA PER RECALCAR A TOTES LES PERSONES QUE SEGUEIXIN AQUESTS COMPORTAMENTS QUE EN QUALSEVOL MOMENT PODEN CÓRRER LA MATEIXA SORT.

AQUESTS DIES, DES DEL BANC DE LA RAMBLA, HE POGUT ANAR OBSERVANT ELS MOVIMENTS I ELS COMENTARIS DE LA GENT I M'HE ADONAT QUE LA MEVA FIGURA ÉS NECESSÀRIA DINS D'AQUEST MÓN TAN INJUST.

AL PRINCIPI NO ERA LA MEVA INTENCIÓ. VAIG MATAR PER ALLIBERAR-ME, I VAIG FUGIR PER NECESSITAT. PERÒ ELS ESDEVENIMENTS M'HAN DUT FINS AQUEST PUNT, I ARA, NO PENSO ATURAR-ME.

REALMENT, ODIU AQUESTS PERSONATGES PREPOTENTS I PUIXANTS QUE ES CREUEN DÉUS AMB LLICÈNCIA PER ABUSAR DE TOT I DE TOTHOM.

JOFRE (EL DESCONEGUT)

La diposità a la bústia i l'endemà fou notícia de portada a tots els diaris de tirada nacional.

En Pere, des de la seva privilegiada posició de fals romà, observà com la rambla era envaïda per un gran ramat d'uniformes policíacs. Regiraven tots els racons: bars, pisos, quioscos, botigues; tothom era

interrogat. Les estàtues humanes eren les més remenades. Se les emportaven a comissaria i les obligaven a desmaquillar-se i presentar la documentació d'identitat.

Quan li tocà el seu torn va exigir parlar amb el comissari Torres. La sala d'interrogatori era quadrada, amb una taula de ferro situada al mig i dues cadires de fusta molt senzilles i enfrontades. Les parets, tristes, d'un verd apagat, estaven cobertes per quatre finestrals de vidres opacs. Segurament, eren càmeres de filmació. No podia desvetllar el seu objectiu davant d'altres testimonis.

L'entrada del comissari fou directe i escapçada d'adornaments. Un home recte, seriós i de poques paraules. El temps corria en la seva contra. Després d'una reduïda presentació anà al gra.

-Per quin motiu volia parlar amb mi?

-El puc conduir fins en Jofre.

-El coneix?

-Sé on pot estar. El dia i l'hora exacta. L'he estat observant mentre feia la meva feina a les rambles.

-Perfecte. No sap com li agraeixo. Serà recompensat. Però, per què no ho podia dir als meus companys?

-Vostè és qui porta el cas. Vull que m'asseguri una protecció. Un secret professional. S'acostuma a fer, no?

-Té la meva paraula.

-També li haig de confessar que li tinc més confiança. Les seves declaracions a la premsa em van agradar molt. El veig més capacitat per solucionar aquest assumpte.

-Gràcies. És molt amable pels elogis. Prepararem l'operació. Digui'm on i quan.

-A l'alçada del Liceu. Acostuma a venir cada dijous, vora dos quarts de sis de la tarda. S'asseu just davant meu, en un banc de l'altra vorera. Sovint m'observa. Crec que fascinat. Aproximadament, sol estar-s'hi una hora.

La informació el deixa convençut. En Pere va ser acomiadat de la comissaria quasi com un heroi.

Després de la seva sortida, el cap territorial de la policia demanava explicacions a en Torres. Una trucada molt oportuna i inquiridora. Un munt d'interrogants remenats tan incoherentment que no es podia empassar. Tot girava entorn d'en Pere. Massa anòmal. El to, exagerat.

-T'has cregut que no coneixia l'assassí? No saps on viu? Com és possible?

-Llorenç... saps les regles. Protecció de testimonis. Les fonts són confidencials. Si tingués dades, tampoc te les donaria. El que buscàvem, ja ho hem trobat. Confia amb mi.

-Sóc el teu superior. No m'agrada com actues. Sempre vas per lliure. Creu-me, si l'assumpte s'espatlla, te'n faré ple responsable, ho has entès?

En aquest punt crític es tallà la conversa. Havia penjat l'aparell sense donar replica al ser interlocutor. Una amenaça que desconcertà al comissari. Era cert que sovint menyspreava els seus mètodes i que més d'una vegada l'havia qüestionat davant dels alts estaments, però mai li havia parlat d'una manera tan directe i agressiva. Acostumava a atacar per l'esquena. Era un canvi de comportament que per força havia d'anar lligat amb alguna circumstància que havia d'esbrinar.

Durant la setmana, totes les parts preparaven la trobada. Una operació delicada que demanava un estudi meticulós, unes mans primfilades, un mètode suspicax, una ment lligamosques.

En Pere creà l'escenari perfecte amb els actors idonis. Demanà ajuda a dos companys seus del món de la faràndula que acceptaren de bon grat. Un parell de bones raons i un grapat de diners foren motius suficients.

El primer que va conèixer en Jofre es deia Antoni. Tenia el cap despoblat, fi com una bola de billar, de front baix i cara tranquil·la. El nas era punxegut i les galtes estaven xuclades. Destacava pel seu posat seriós i madur. Pura fatxada. De seguida va notar que era afable, alegre, divertit i dòcil. Una bella persona. Al segon, li deien Vinil. Era més jove i atrevit. De cara viva, amb els ulls negríssims i rodons, la pell torrada al sol, els cabells cargolats i foscos, i el cos

atlètic i cepat, segurament, era objecte de desig pel sexe femení. A més, era decidit i amb un caràcter entusiasta de gran trempera que en cap moment el feia passar desapercebut. Quan es va fixar amb l'Olga, li va recalcar que el seu cor ja estava ocupat, que no hi havia més espai. Vinil somrigué i el calmà. No era d'aquells que jugava amb les noies dels amics. Terreny sagrat. Cada tarda assajaven els moviments a la Rambla i després perfeccionaven les disfresses al menjador. Un treball formal i meticulós que els mantenia concentrats dins d'una bombolla hermètica i els allunyava de la realitat, perpetuant-los en un estat de conserva inalterable, com aquelles llaunes de confitura que feien les àvies dels pobles i que perduraven molts mesos al rebost sense cap tipus de càmera elèctrica especial. Només l'acomiadament de l'Olga els destorbava uns instants. Quatre petonets i retornaven al quefer. L'únic que trigava més era en Jofre. Aprofitaven el pis de sota per intimar i avivar la flama de l'amor amb unes ventades del tot apassionades.

Amb la convivència diària, l'afecte per les persones, neix i creix. Eren moltes hores les que compartien, i els lligams, cada cop s'estrenyien més i més. Al començament, les converses eren trivials, de poca elevació, planeres, sense un fons de contingut; després, els diàlegs s'encaminaren cap els termes més privats, xerrades més intimes, aspectes més personals. Cadascú explicà llurs experiències mentre els altres les analitzaven des d'una òptica més llunyana i imparcial. Una bona teràpia de grup.

El cas de l'Antoni era el menys dramàtic. Havia estat fill de bona casa i havia tingut una infantesa i joventut molt ben aposentada. Estudià a l'estranger en una escola de belles arts i tenia una carrera professional dins del món del teatre molt ben ensolcada. Només en l'aspecte emocional havia relliscat. Una patinada lleugera. Un matrimoni fracassat. Per sort –deia ell- no havien tingut fills. Hauria estat molt violent.

L'existència d'en Vinil era més accidentada. La seva família també provenia d'un llinatge molt poderós i respectat. Tenien negocis per tota la ciutat i les propietats no es podien comptar ni amb tots els dits de

les mans i els peus, però tot el decòrum era de portes enfora. Dins, la llar era un infern. El seu pare enganyava la mare per tots els racons de la casa amb les femelles del servei. Era un secret a veus. Una aparença dissimulada que estava escrita als ulls d'ambdós i que la muller ofegava amb litres i litres d'alcohol. Començava pels matins amb la copeta d'anís, seguia els migdies amb els combinats de ginebra, i acabava les nits amb una ampolla de vi. Les criades la tenien que treure a coll i bé de la sala d'estar i la tenien que desvestir i posar al llit perquè pogués dormir la mona. La germana gran havia viscut massa severament aquella immoralitat continuada i la seva ment no havia pogut suportar tanta pressió. En l'època d'institut descobrí les drogues i es refugià sota aquell immens paraigua sense reparar que estava fabricat d'una tela altament tòxica. En l'actualitat, era una ànima buida i desvalguda que estava reclosa en un centre psiquiàtric sense haver passat per un programa complet de desintoxicació; un tractament poc efectiu que semblava tenir l'únic objectiu de tenir-la apartada, separada, com un objecte inservible del qual no és ètic desprendre's i que es guarda a les golfes per perdre'l de vista. En Vinil s'hi havia oposat moltes vegades i s'havia revelat contra el comportament fals i hipòcrita dels seus pares; mesos d'intensa lluita que abandonà quan les forces se li varen esgotar. Per aquest motiu escapà de les seves urpes i decidí viure separat d'aquell clima. Preferia la senzillesa, el treball humil i honrat, que la riquesa contaminant i l'abundància enterbolidora. Els inicis foren agrests i crítics. Va tenir que pidolar uns dies i després compaginar moltes feines poc reconegudes i remunerades amb els estudis, però mica a mica i amb l'ajuda posterior de l'Antoni, es va poder obrir forat artísticament i ara era un reconegut estilista i maquillador. Havia perdut el contacte de sang, però ell deia que així era més feliç: "la família no la pots triar, els amics, sí".

Les altres tres vides també foren molt comentades. Tres històries ben carregades de substància que tenien molt de suc per exprimir. En Jofre tingué certs dubtes de descobrir-se totalment. Abans d'entrar de ple, donà voltes entorn del nucli com si es tractés d'un satèl·lit en

òrbita. Finalment, un senyal afirmatiu d'en Pere, una baixada d'ulls que coneixia sobradament, el feu entrar dins l'atmosfera dels demás i desplegar el sistema d'aterratge; literalment, s'obrí i es despullà.

Tant en Vinil com l'Antoni se sorprengueren de veure que tot començà en el seu poble natal. La grandesa de les seves gestes els havia fet pensar que la seva manera d'actuar l'havia planejat des d'un començament per erigir-se en la figura que era, en un home que podia passar a la història. En certa manera, observaren el cantó desconegut, com el que veu per primera vegada el costat fosc de la Lluna i queda sorprès de la seva simplicitat. De fet, s'adonaren que no estaven davant un heroi de poders superiors. És una imatge confusa que sovint apareix quan s'idolatra algú. Parlaven amb un home normal i corrent, de carn i ossos, amb la seva fragilitat i les seves debilitats, com tothom. Mai s'havia preparat per matar i mai s'havia proposat la idea d'encarnar un personatge tan misteriós i popular. Els digué que gent com ell, persones inconformistes, ja havien actuat en el passat. Les fàbriques tèxtils del segle dinou ja visqueren moments de tensió on els treballadors es revoltaven i s'enfrontaven als empresaris. Recordava haver vist retalls de premsa que col·leccionava el seu avui en què sortien casos on l'amo havia estat mort pels seus propis treballadors. Era una època on la distinció de classes era brutal i on els nobles s'aprofitaven dels assalariats d'una manera escandalosa. Un símil de l'actual, però més desequilibrada. Ell, havia actuat com aquells empleats, però amb la diferència que ara la premsa era més lliure, més parcial, i informava en un canal molt més ampli de gran difusió. Arribava a tot el país i la gent podia opinar sense cap filtre que enfosquís les imatges reals. Res més. Un fenomen creat pel poder mediàtic.

Després de moltes preguntes i curiositats, reconegué que li havia passat pel cap parar. Aprofitar que encara era lliure i desaparèixer per sempre més. Però les cartes dels lectors demanant-li ajuda el feren reflexionar. Si plegava, res hauria canviat. Si continuava, com a mínim, mantenia aquella corda d'esperança a la qual, amb el temps, s'hi podia acabar unint la gran majoria dels treballadors. Una samuga que

s'anés enfortint i que lligués a tots els empresaris injusts en un cercle ben estret i que els escapés l'aire i els moviments fins que es veiessin obligats a actuar solidàriament amb la resta de la població.

Tots valoraren i lloaren les seves intencions, però en Vinil i l'Antoni li advertiren que la gent no era de fiar. Que en qualsevol instant aquella popularitat se li podia girar en contra. Que les persones eren traïdores i es venien al millor postor. Que la història n'estava plena de símbols enderrocats pels que una vegada havien estat els seus benefactors. Que potser era massa somniador, massa ingenu, massa utòpic.

Ell agrai les preocupacions, però els respongué que preferia estar envoltat d'elevades quimeres que en la fosa obscura i tèrbola de la realitat enganyosa. Sabia que la caiguda, la patacada, podria ser forta i definitiva, però veritablement, era el que menys el preocupava.

El dia clau arribà i l'equip estava preparat per afrontar l'operació. Mentre l'Olga repartia màscares entre la gent que passejava per la Rambla, els altres quatre es col·locaren correctament en els punts estratègics de la zona.

En Pere, estava damunt del seu petit escenari interpretant el paper de fals romà. En Jofre, vestia una elegant indumentària d'executiu i figurava en la cantonada d'un dels carrerons estrets i llargs que duen al casc antic. En Vinil, disfressat d'home gran, jubilat, amb un bastó i assegut en un banc, llegia el diari davant mateix d'en Pere, a pocs metres de distància, i l'Antoni, des de la vorera de l'altre cantó, figurava vendre roses a les dones mentre observava amb detall tots els moviments dels diferents cossos de seguretat.

La policia, a mesura que s'apropava l'hora senyalada, prenién posicions cada cop més circumdants. El comissari donava instruccions per un petit aparell transmissor i s'acostava poc a poc a l'alçada d'en Pere. Quan va estar frec a frec, li preguntà on era l'assassí i si l'havia vist. L'estàtua, immòbil, amb la mirada perduda en un horitzó llunyà, aixecà la mà i assenyala en direcció a la Plaça Catalunya.

En Torres, accelerat, buscà la figura entre els vianants. En un obrir i tancar d'ulls el va identificar. Ordenà actuar immediatament i donà les

coordenades de la seva posició. En pocs segons, fou detingut. El pres xisclava i es movia convulsivament, tant, que no se l'entenia.

El comissari l'agafà pels braços i el tranquil·litzà. Llavors, respirant el seu alè, a una distància quasi efímera, s'adonà de l'error. Era un home que duia la careta d'en Jofre. Una imitació perfecta que quedava encaixada de tal manera que era difícil d'esbrinar a primer cop d'ull.

Sorprès, intentant cercar una explicació, es girà envers al romà. Ell, impassible, assenyalava en direcció contrària, vers a Colon.

Aquest cop sí, n'estava segur, era ell. L'alçada, el color de pell, els cabells; no hi havia dubte. Tornà a mobilitzar els agents i el capturaren sense complicacions.

Va córrer cap a la posició del sospitós i li tocà la galta. Fallida. Altra vegada una careta. Què passava? Era una jugada? Una casualitat? D'on havien sortit aquelles disfresses? Mirà al seu voltant i llavors en veia desenes, centenars. Un munt de dobles que circulaven per tots els cantons.

Estava confús, borrós, desdibuixat, desconcertat; espès com una sopa; un escenari intel·ligible que el posà frenètic. Es dirigí cap al figurant per demanar-li explicacions, però en Pere havia desaparegut.

En Vinil, entrà en acció i el cridà per indicar-li amb el bastó que havia fugit cap a la cantonada. L'Antoni, amb les roses quasi exhaurides, corroborà les explicacions perquè no dubtes de la paraula d'aquell avi teòricament innocent.

El comissari va córrer cap a la posició d'en Jofre arrossegant sis agents que havien quedat lliures i concentrats en la feina, però just en aquell instant, en Vinil es tragué el camuflatge i cridà en veu alta que els havia enredat. Portava la disfressa d'en Jofre i sortia a corre-cuita per mirar de què no l'enxampessin.

En Torres, amb els papers perduts, escridassà a tres d'ells que el perseguissin. Era el moment perfecte per despullar-lo d'ajuts, per la qual cosa, l'Antoni feu la mateixa maniobra i s'endugué rere seu els tres agents que li quedaven.

Els principals protagonistes remataren la feina. Des de la cantonada l'incitaren i ell picà l'ham. Un esquer de gran carnada que el dugué fins

on interessava. Solitari. Sense ningú que li cobrís les espatlles. En terreny contrari i en desavantatge de nombre. Només feia falta desarmar-lo. Quan entraren dins la casa, en Pere s'avançà i pujà al pis de sobre. En Jofre, esperà pacient l'arribada de la presa. Simulà una lesió a la cuixa i es doblegà al peu de l'escala. En Torres, encegat i imprecís, amb les pulsacions disparades i una sang que no regava prou bé el pensament, creuà la portalada sense precaucions i notà un fort de cop al cap que el deixà imminentment sense consciència. En Pere, per una petita obertura del menjador, havia deixat caure un piló de ferro que encertà l'objectiu de ple. Llestos. Escac i mat. El lligaren, l'emordassaren, el posaren davant del televisor, i esperaren que els seus còmplices arribessin.

Passats vint minuts l'equip tornava a estar íntegre. Celebraven l'èxit de l'operació vigilant de molt a prop la seva peça capturada. D'un moment a l'altre s'havia de despertar.

Els punts més tensos i les anècdotes més divertides eren comentari d'anàlisis i rialles que es barrejaven amb l'escumós líquid daurat que circulava per les seves goles. Un bon cava, brut i fresc, que ajudà a l'augment de la temperatura i a la recreació personal.

El comissari tornà en si enmig de queixes i dolor. El cap, calent com una olla a punt de bullir, li feia la impressió que anava rebentar. Les imatges eren borroses i no podia fixar els objectes. Tot li ballava, com si surés damunt d'un petit vaixell que es movia al compàs d'una mar procel·losa.

En Pere omplí un cubell d'aigua freda i li buidà al damunt. El contrast de temperatura fou tan elevat que s'esgarrià convulsivament. Un calfred que li recorregué tot el cos i que el deixà tremolós, estamordit, com si hagués patit una descàrrega elèctrica.

Segons més tard, passats els primers símptomes de frisança, despertava amb tots els seus sentits reparats.

Davant seu, sobre la taula, tenia un plat amb tots els seus estris personals, circumstància que provocà una ullada de sorpresa sobre el seu cos. No podia creure el que veia. Li havien tret tota la roba i l'havien cobert amb un barnús. No entenia res.

En Jofre va prémer el botó de l'aparell de reproducció i les cintes secretes d'en Pere començaren a passar davant l'atònita mirada del pres captiu.

En Torres va reconèixer moltes de les persones que hi aparegueren, però quan més se sobresaltà, va ser just en el moment en què el seu superior hi figurava en primer pla. Un Llorenç desconegut que acceptava el suborn dels alts estaments i que aprofitava l'ocasió per gaudir dels serveis d'una de les meuques que li oferien de bon grat.

L'expressió d'esbalaiment, la mirada d'estupefacció, els ulls desconcertats, els gests de corprès, era un prova evident de la seva desconexença. Un home que se sentia enganyat i traït per allò que sempre havia admirat. Una reacció que va satisfer moltíssim a en Pere. Els seus pressentiments, la seva intuïció, l'havien dut pel bon camí. Tenia la peça clau que completava el trencaclosques. Ara, només li feia falta acabar de girar-la i col·locar-la correctament.

CAPÍTOL 9

La meticulosa preparació

Després d'haver observat les dues cintes, en Pere li donà totes les explicacions complementaries amb pèls i senyals. Ho feu emocionat i visiblement pertorbat. No s'acostumava a recordar, encara que la ferida, pel fort i dur frec a frec amb el passat, no s'obria tant com les dues primeres vegades. Les xerrades amb el seu company i la imminent revenja que estava preparant, eren metzines que anaven cicatritzant els talls.

Acabada la seva exposició, li tocà el torn a l'Olga. Ella posà la nota d'actualitat a tot l'entrellat i va descriure amb dramatisme com eren tractades les noies, que com ella, havien caigut en mans d'aquelles xarxes de prostitució. Unes pinzellades crues i tristes que esbotzaren un quadre d'estil impressionista de dimensions melodramàtiques que els altres contemplaven des de la distància amb la cara humectada per les secrecions lacrimals involuntàries. La seva situació personal era tan aspre, tan inhumana, tan sofrida, que cap dels presents podia evitar l'aflorament de llurs sensacions. Ella, immersa en la consternació, implorà al comissari una ajuda, un suport, un auxili abans que no fos tard. Un crit de socors a la desesperada que ell hi correspongué amb un gest afirmatiu. Estava decidit a cooperar.

En Pere li tragué l'obstacle de la boca i el menudet forat començà funcionar a ple rendiment.

-Per què m'heu despullat?

-Podries portar micròfons o càmeres camuflades. – respongué contundent en Jofre.

-Doncs heu errat. No en portava.

-Segur?

-Només faltaria. Tots els policies sabem perfectament quan en portem i quan no.

-Jo no hi posaria la mà al foc.- replicà en Pere. –Ja has vist a les cintes que entre vosaltres hi ha molts assumptes tèrbols.

Tenia raó. Entre les diferents jerarquies del cos sempre s'havia respirat un aire caliginós, un ambient encapotat, però des d'aquell instant, la confusió encara era més obscura i misteriosa. Qui sap si dins l'uniforme hi duia algun aparell d'espionatge per estudiar els seus moviments? El comportament tan estrany i amenaçador del seu superior en aquella darrera trucada podia tenir una estreta relació. Tenia que vigilar i no fiar-se de ningú. Caminar amb peus de plom i assegurar el terreny a cada passa.

En Pere, comprovant que entrava en raó, li desglossà el pla que tenien previst damunt la taula. El seu paper era col·locar una persona de confiança, un contacte d'alts volts, dins de la reunió on es feia la darrera tria de les meuques. Aquesta persona, havia d'anar carregada d'aparells d'enregistrament i havia de triar l'Olga per passar a la següent fase. La més important. On els secundaris deixaven pas als principals actors. Els pilars pels quals se sustentaven les màfies i per on es movien els fils. L'instant en què caçarien les peces de més valor i en què podrien aconseguir l'escac i mat definitiu. La victòria en la partida de les partides.

Després, recollir el material, presentar-lo davant la justícia, i donar-li àmplia difusió entre els mitjans de comunicació.

-I ell? – digué el comissari referint-se a en Jofre.

-Jo sóc un altre tema. Què vols? Tancar-me? Deixar que la gent de classe alta segueixi oprimint als treballadors?

-No estic en contra dels teus objectius, però sí envers als teus actes. T'has pres la justícia per la teva mà. Si tots féssim igual, hi hauria un vessament de sang cada dia. La fi, no justifica els medis.

-Això són excuses. La típica resposta per creure en el sistema. Un sistema creat per una societat lligada de mans i peus que és maniobrada des de la distància prudencial per qui té el poder.

-Prou! – cridà en Pere per interrompre el diàleg tancat. – No t'estem demanant un favor com a moneda de canvi. Vam creure que erets una persona amb prou valors humans per fer-te càrrec d'aquesta problemàtica i que series sensible i reaccionari amb el tema. Res més. Si no hi vols participar, entendrem la teva negativa i et deixarem marxar perquè puguis continuar perseguint en Jofre.

El comissari callà. Estava pensatiu. Reflexionà en veu baixa. Tants anys lluitant contra el crim i les màfies i resultava ser que una de les principals estava dins dels estaments d'aquella professió que tant estimava. Era com si li haguessin diagnosticat un tumor maligne que s'escampava ràpidament i anava destruint tot allò en què creia. Una aluminosi que afectava els pilars pels quals se sustentava la seva dignitat. Un terratrèmol que feia trontollar les estanteries que tan curiosament havien guardat les seves creences i que ara queien i s'esmicolaven en mil bocins. Només hi havia un remei, un antídote que podia frenar l'avenç de la malaltia anatrèptica. Frenar-la a temps i destruir-la, desmantellar-la.

-D'acord. Podeu comptar amb mi, sense condicions.

L'Olga l'abraçà i li donà les gràcies insistentment mentre els altres es congratulaven de la seva decisió.

Des d'aquell instant, arribaren a l'acord de veure's dos cops per setmana en la mateixa casa i a la mateixa hora. En Vinil i l'Antoni, que havien enllestit la seva feina amb èxit, també decidiren formar part de l'empresa fins a la fi.

Quan tornà a la comissaria, tenia la visita del cap territorial en persona. Per la seva expressió arrufada, no bufaven bons vents.

El senyor Llorenç era un home entrat en anys, al voltant del mig segle, poc agraciat físicament i d'un caràcter de font no potable i de raig irregular. Tenia la pell coberta d'un pèl força molsut, negre, com si fos un ós, i totes les parts que de forma natural ni sol abundar més, les celles, el pit, els braços, les cames, n'estaven superpoblades. Totes,

excepte el cap. Era pelat com un bosc acabat de cremar, amb les seves imperfeccions i la seva brutícia. Quatre rostolls per aquí, i tres branques esmicolades per allà. Un cementiri de restes poc vistoses i agradables, amb arrugues més accentuades a mesura que el crani enllaçava amb el front. Després, els detalls, molt exagerats. Un nas de patata crescuda i deformada, unes orelles de pàmpol regat, unes galtes de porc encebata, i una boca gran i voluptuosa castigada per unes dents desastrosament alimentades, amb un cos decaigut pels anys i menyspreat pels mals hàbits, forçat per les postures inadequades i amb un tret destacat, una gepa a l'esquena que feia impressió de veure.

El feu entrar al despatx i començà a atacar-lo sense cap contemplació.

-On era? Què ha passat? On està l'assassí? I els seus còmplices? Què se n'ha fet de la teva font misteriosa? Tots s'han escapat? Explica't...

-Ens han agafat per sorpresa. Han preparat una estratègia molt ben dissenyada i l'han interpretat perfectament. No hem sabut reaccionar. Jo he seguit a dos dels sospitosos, l'assassí i l'home que em va passar la informació, cosa que aclareix que formen equip, per uns carrerons estrets fins que he sentit una forta patacada pel darrere. He perdut el coneixement i m'he aixecat unes hores més tard dins d'una portalada. He inspeccionat la zona per mirar de trobar alguna pista, però res. No crec que aquella circumscripció sigui un bon punt de partida. Segurament, ho han fet per despistar.

En Llorenç s'aixecà i observà la ferida que suposadament havia sofert. La contusió era evident i molt aclaridora. No l'havia enganyat. El silenci dels micròfons ocults el feren sospitar d'una maniobra fosca per part del seu subordinat, però la versió semblava tenir lògica i quadrava amb la resta dels altres testimonis. S'havia precipitat en treure conclusions. Tot i així, l'advertí que no permetria més jugades amagades. Qualsevol moviment li tenia que ser comunicat a l'instant. Li anava la pell.

Des d'aquell diàleg ja no podia moure's en llibertat, i menys, dins de l'horari professional. Durant tot el dia feu tasques de comprovació. La

màquina de detectors identificà fins a tres aparells instal·lats de manera estratègica per tot el seu uniforme. Una càmera de filmació en un botó de la camisa, i dos micròfons en les butxaques del darrere dels pantalons. Demanar explicacions aixecaria massa polseguera. Treure'ls, també. Per tant, al·legà dolor pel cop rebut i desaparegué la resta de la jornada.

Naturalment, des que sortí per la porta, un parell d'agents camuflats el seguiren a certs metres de distància. Els tenia clissats. Despistar-los, no fou difícil. Entrà dins el garatge d'una gran superfície comercial, aparcà en la primera plaça lliure, pujà ràpidament pels ascensors, baixà per les escales de servei, forçà un vehicle desconegut, i fugí mentre un estava observant des del cotxe i l'altre des dels elevadors. Àgil, eficaç, breu i discret. Almenys, per unes hores. Temps suficient per establir contactes i treballar des d'una posició anònima.

La persona a qui podia recórrer la tenia clara des del principi. Havien estat companys d'escola i mai havien trencat lligams. Era fill d'un gran empresari i ara duia la majoria dels negocis de la ciutat. Influent, però honrat. Un home tradicional i íntegre que estimava la seva família i el seu entorn i que era just amb tota persona que en demostrés mèrits; treballadors, amics, socis, parents, etcètera. Un ésser dels que quasi no en queden i dels que no agraden als alts estaments perquè no segueix les regles com fan la gran majoria de col·legues de la mateixa condició social i econòmica. Un perill per la raça, deien sovint. Lògicament, no participaria en primera persona. Massa arriscat i sospitós. Però estava segur que li proporcionaria els medis idonis.

La seva visita, fora del context habitual, el sorprengué. Mai havia anat al seu despatx. El comissari, davant d'aquella luxosa oficina, quedà palplantat. Només entrar, donava la sensació d'estar sobrevolant la ciutat. Les enormes vidrieres, d'ample a ample i del terra a la paret, proporcionaven unes vistes panoràmiques impressionants, com si s'hagués construït damunt d'un núvol amb un clar domini sobre tot i tothom. Una posició de privilegi que podia confondre i fer creure a més d'un que ja no era mortal, que havia aconseguit els poders d'un ésser diví, superior. Una pèrdua de la realitat que l'Oscar mai va patir.

Assegut en una espatarrant butaca de pell, amb les mans recolzades damunt d'una taula robusta, ovalada, i de grans proporcions, li donà la benvinguda i l'invità a una copa de whisky maltès de suau aroma i gustós paladar. El seu preferit.

Com era habitual, el seu aspecte era impecable. Cabells brillants i engomats com si acabés de sortir de la dutxa, pell fina i repintada d'una morenor artificial enlluernadora, afaitat apurat, dentadura blanca i encisadora, somriure captivador i perdurable, posició del cos elegant i reflex de moviments segurs i pausats. Tot, embalat per una fantàstica indumentària exclusiva nova de trinca que feia ressaltar la seva figura. Semblava un robot acabat de sortir de fàbrica i a punt per ser exposat en una vitrina perquè tothom n'admirés la seva perfecció. Mai, ningú, l'havia vist descuidat, ni tant sols, en els dissabtes de lleure. Era la seva norma. Sovint, deia: "l'èxit, en aquesta societat, comença per una bona imatge. Un bon embolcall, millora el producte, sigui quin sigui."

-I doncs? Tens problemes?

Eren dues preguntes molt directes que el despullaven com un arbre de fulla caduca en plena tardor. Una estació que s'havia avançat incomprendiblement i que li produïa cert malestar.

-Per què ho dius? Tant és nota?

-Home... des que ens coneixem, que mai m'havies vingut a veure a la feina.

Tenia raó. Era una evidència subratllada que no passava desapercebuda; com aquell fill desagraït que només visita als pares amb l'única finalitat de treure'n profit; com aquell tímid catòlic de postal que només demanava l'ajuda del seu Déu quan necessitava treure els drapets al sol; per tant, decidí no donar toms en va i tirà pel dret. Obert, veraç, impulsiu i sincer. Més que de costum. Empès per una força desconeguda provinent del seu interior més franc i genuí.

L'assumpte fou exposat d'una manera magistral, amb un tarannà mestrívol i acompanyat de tots els èmfasis haguts i per haver. El to, seriós, correcte, i amb un petit accent dramàtic, estava carregat d'arguments judicials de naturalesa justificada i proporcionada que deixà embalat al seu oient.

L'Oscar, escoltà els al·legats amb un silenci respectuós i una atenció admirable, com si formés part d'un jurat a qui l'advocat acusador s'hi dirigia amb la intenció de decantar-lo de la seva banda.

L'afer era tan delicat que l'havia d'anar recollint amb pinces. Una estrebada massa brusca podia arribar a esquinçar-lo.

Després de l'extensa presentació dels fets, arribà el moment més crític. Havia de demanar un favor a canvi de res. Una col·laboració desinteressada que podia resultar-li molt cara. Per tant, saltar del trampolí des d'aquella alçada, li produïa vertigen. Un mareig que el feu dubtar.

-Torres... no t'aturis. Què vols? Digues?

Era cert. Ja havia corregut el risc de pujar fins a dalt, i ara, tornar enrere era impossible. Les escales havien desaparegut. No podia girar cua com si res hagués passat. S'hi havia de tirar de cap i esperar que l'entrada a l'aigua fos la més neta possible.

Agafà embranzida, respirà a fons, s'impulsà amb força i entrà de ple dins l'objectiu final amb l'esperança d'obtenir la nota suficient que el portés a l'èxit.

-Un infiltrat... amb credencials per entrar dins aquest cercle... saps què m'estàs demanant? Ets conscient del potencial de l'enemic a qui et vols enfrontar? Si t'enxampen, et destrossaran a miques, sense compassió. No ho sé... hi ha gent molt poderosa que em podria enfonsar amb un parell de bufades... persones que no em suporten i que tindrien el motiu idoni per atacar-me amb un recolzament unànime. Ara que... per altra banda... si el teu pla fos reeixit, la truita es giraria del meu cantó... Seria un cop molt fort per aquesta colla de mafiosos. Una neteja general dels racons bruts del món empresarial d'aquest país. Un munt d'escàndols financers que sortirien a la llum i que m'obririen una pista molt important per córrer i aixecar el vol. La peça del dominó que faria caure la resta... Deixa-m'ho rumiar... i porta'm les cintes de les que m'has parlat. Si els peixos m'interessen, és possible que sortim de pesca.

No s'hi podia negar. Tenia tot el dret a veure les cartes. L'elevada aposta ho permetia. Una juguesca d'aquella entitat no era cap broma.

Quan ho comentà a la resta del grup, tots ho entengueren, i en Pere, el primer. L'envit s'ho valia.

Li entregà les proves que durant tant de temps van romandre en l'anonimat més íntim i li donà les instruccions corresponents: visualitzar-les el mateix dia, davant del comissari, i retornar-les sense cap tipus de manipulació.

Quan en Torres va sortir per la porta amb el seu preuat material, tingué l'estranya sensació que una part d'ell es descomponia, com un gelat deixat a la intempèrie en plena canícula d'agost. Una substància que perdia les seves propietats i que difícilment les tornaria a recuperar.

Els altres miraren de consolar-lo objectant que el sentiment era del tot normal. El seu passat sortia d'aquelles quatre parets per primera vegada i era lògic que la reacció fos temerosa. Però ell, tot i els raonaments, va estar moix durant la resta de la jornada.

El comissari no va perdre temps. L'absentisme laboral aixecaria massa sospites. Anà directament a l'oficina i es quedà al costat de l'Oscar per contemplar les misterioses i taxades imatges.

El contingut l'interessà tant que no badà boca durant la llarga hora de projecció.

-El ministre! – exclamà. – Ho sabia. El tenia llucat. Sempre ha estat un mafiós. Em va anul·lar una operació de fusió del tot legal i va autoritzar a la competència directa una hopa hostil molt obscura per trepitjar-me tot el mercat. Si això sortís a la llum, en resultaria molt perjudicat i possiblement seria investigat a fons. Un escorcoll que faria surar molta porqueria i del qual me'n podria beneficiar moltíssim.

-Això vol dir que puc comptar amb la teva col·laboració?

-I tant! No en dubtis. La setmana vinent ho tindrè tot preparat. Estigues a punt. Et trucaré.

En Torres marxà amb les proves i explicà el satisfactori resultat. En Pere respirà a fons i es mostrà molt optimista. El bon camí que duia l'operació semblava haver-li tret pes del damunt. Ara, els tocava el torn a ells i esperar esdeveniments amb calma, sense precipitació.

En Vinil i l'Antoni van decidir sumar-se a la llista dels suposats clients de l'Olga. Això, augmentava la credibilitat del seu canvi. Nit rere nit era la més sol·licitada. Quatre disfresses ben aconseguides que s'anaven alternant de manera aleatòria per fer quadrar la situació. La noia també hi posà cullerada, i els seus encants persuasius, brillaven més que mai. Alguna vegada va tenir l'ensurt d'una oferta desconeguda, però els quatre implicats en la trama, pujaven el preu i feien recular l'afamat mascle.

Dins l'habitació, reien i saltaven damunt el llit amb uns xiscles escandalosos de plaer teatral. Després, els homes baixaven amb un rostre de felicitat immens i insinuaven a l'home del taulell de recepció que la cuidessin molt, que era una autèntica meravella.

Tots menys en Jofre, és clar. Amb ell ho feien de debò. Aprofitaven el moment al màxim. Saltaven espurnes de desig per tots els racons. Es desitjaven tant que allargaven la visita fins l'entrada de la matinada, aspecte que satisfesia al recepcionista, ja que li queia una propina força abundant que no tenia altra funció que accelerar el procés. Un pagament que assegurava bona propaganda per la meuca i que la portaria a encapçalar la llista de favorites molt abans del què s'havien pensat.

El proxeneta, content pel gir d'actitud, la convocà a la primera tria en poc més de quinze dies.

En Pere comunicà el moviment al comissari. Aquest, amb discreció, s'havia apropiat del material adient i li col·locà estratègicament per tot el cos. Si la noia hagués de passar per un detector de metalls, les alarmes saltarien pels quatre costats.

Després, explicà amb detall a la resta del grup, que l'Oscar tenia la persona contractada de camí. Era estranger. Un home de la feina que havia acceptat el paper sense dubtes. Encarnava una alta personalitat dels països nòrdics i arribava envoltat de molta expectació, ja que els seus contactes amb la premsa rosa, publicaven la seva visita al país dins d'un decorat luxós i enigmàtic; perfecte per cridar l'atenció. De fet, un cop llençat l'ham, només calia moure els fils corresponents perquè el ministre d'economia li preparés una rebuda molt acollidora. L'Oscar

li havia assegurat que per la segona trobada, on realment estarien tots els peixos grossos, l'esquer ja estaria a punt per actuar.

Per tant, les fitxes estaven col·locades damunt del taulell i la partida ja havia començat. L'èxit, la victòria, depenia de com es bellugessin.

La primera d'avançar casella fou l'Olga. Coneixia el guió i havia entès perfectament les instruccions. Aquella nit, sola, carregada de petits aparells d'enregistrament, havia d'utilitzar les seves armes més seductores i copsar l'atenció del proxeneta. Havia d'estar dins el grup d'escollides. No podia errar. Un moviment en fals, i tota l'operació se n'aniria a norris.

Els bons informes dels apòcrifs clients i del recepcionista havien aplanat el camí. D'entrada, fou la primera que observà. Com era d'esperar, ho feu a fons. La grapejà per tot arreu. Palpant totes les parts íntimes amb grolleria, maldestament, sense cap tipus de delicadesa. En una altra situació ja se l'hagués tret del damunt amb un bon mastegot, però ara, havia de vetllar perquè no sospités res. Va somriure, acompanyà els seus tocaments indecents, i l'incità a què exprimís bé els dos pits i les dues galtes de la natgera.

Aquell dòcil comportament el va satisfer moltíssim. Apropà la seva boca pudent i li feu un petó de cargol que quasi la va fer gitar. Una repugnància fastigosa. Només pogué contenir la basca tancant els ulls i pensant amb els llavis d'en Jofre.

-Molt bé Olga. Realment, estic impressionat amb el teu canvi. A partir d'ara, si continues per aquest camí, les coses t'aniran molt millor. Ja era hora que el teu caràcter li fes justícia a la teva bellesa.

Ho havia aconseguit. Era la primera escollida. Feina feta.

Després li tocà el torn a una joveneta acabada d'arribar del seu país. De fet, formava part d'un grup nou. Totes tremolaven. Venien convençudes de trobar una feina decent i ara es veien recloses en un soterrani poc acollidor i gens il·luminat. Des que havien baixat del furgó, les havien tractat com carn de bestiar. Crits, batzegades, insults, amenaces, empentes; un munt de maltractaments i vexacions inhumanes.

La noia estava arraulida, com un conill atemorit que veu venir la mà d'un desconegut que el portarà directament a la sala d'on cap dels seus companys n'havia retornat. Pràcticament, ni palpitava. El proxeneta li separà els braços del cos i li esquinçà la camisa que duia mig desmanegada. Agafà els pits com dues taronges i els mogué circularment fins que la jove s'apartà. Ell embogí. La subjectà violentament i ordenà a dos dels goril·les que la immobilitzessin. Va fer un parell de voltes i se la mirà de dalt a baix. Era molt guapa. Pell blanca com la llet, cara fina i de galtes rosades, ulls blavissos i rodons com dues bales de joc, boca petita, cabells llisos i grocs com l'or, cos jovial ben proporcionat i corbes femenines molt pronunciades; tenia totes les característiques favorites pel proxeneta; totes, menys l'obediència.

De sobte, es quedà aturat rere seu i refregà les seves parts genitals contra aquell paner rodó i ben format. La noia se'n volia allunyar, però tots els esforços eren contrarestats per la puixança bruta dels dos armaris sense ànima. Els seus moviments desesperats, lluny d'aturar-lo, encara l'excitaven més. L'agafà per la cintura i amb les seves mans brutes li descordà els texans i els abaixà d'una forta estrebada.

Els plors de la joveneta, gemegant a llàgrima viva, quedaven ofegats davant la passivitat de totes les altres. Una passivitat glaçadora que traspassava la pell com una fletxa i que paralitzava tot el sistema nerviós fins al punt d'anihilar gairebé tots els sentits. L'Olga, era l'única amb ganes de saltar-li al damunt i castigar-lo fins exhaurir les forces, però la importància del pla, la possible alliberació de la seva família, el pensament de solucionar el seu futur, era la raó per la qual retenia la seva còlera i indignació.

El malentranyat subjecte, s'ajupí i arrossegà la seva fastigosa llengua per les cames i els baixos fins arribar a la zona del clítoris. L'esgarrifança que sentia la noia augmentà fins a un punt esfereïdor. Una frisança espaordidora difícil de suportar i de la qual se'n va desempallegar d'un gest ràpid i sec. Un moviment esperonat des de l'espant, amb força, amb contundència. Una puntada de peu que

impactà violentament a la cara del llefiscós proxeneta i que el tombà bocaterrosa amb una virulència xardorosa.

Els dos goril·les l'arraconaren d'una forta empenta contra la paret i, mentre un feia de pantalla per evitar la fugida, l'altre va socórrer el malèfic patró.

Estava atordit. La caiguda fou espectacular. La cara li havia quedat marcada com un tomàquet madur. Sentia un formigueig molest i una inflor apegalosa. Quan es mirà en un espill i es tocà la zona damnificada renegà tan alt que les parets i les bigues van tremolar com si s'hagués produït un terratrèmol d'escala mitjana. S'havia enutjat tant que fins i tot els dos armaris temien una reacció desproporcionada.

-Estàs llesta puta! S'ha acabat el bròquil.

Tragué una pistola, caminà fins al racó, apuntà el canó sobre el cap de la jove, i disparà un tret definitiu que li arrencà la vida en una dècima de segon. El seu crani s'esmicolà com un meló copejat contra el terra fogosament i la sang tacà tot el subterrani d'un mosaic cruel i terrorífic. L'ambient quedà enterbolit per una espessa cortina de silenci i feresa angoixant. Només els advertiments del criminal tallaven amb fredor aquell mutisme respectuós.

-Que serveixi d'exemple. La pròxima que intenti desafiar-me, correrà la mateixa sort, ho heu entès? Traieu-la del meu davant!

El cos fou enretirat com si es tractés d'un maniquí desgastat i de servei nul, sense cap valor.

La tria de les meuques seguí el seu procés sense que cap de les altres noies hi posés entrebancs. Dotze joves més se sumaren al grup de l'Olga. Un grup d'escollides que fou felicitat i transportat en una luxosa casa mentre la resta quedaren tancades com a rates en aquell brut i sinuós subterrani.

La mansió era espectacular. Semblava talment un palau típic dels contes de prínceps i fades. Una construcció ferma de molts metres quadrats, de grans miradors i vestida de materials preuats, amb una entrada immensa que destacava per la gran transparència d'espais. Al pis superior s'hi accedia des d'una escalinata de doble tram feta de

marbre i amb baranes d'or. Aquella planta, estava composta per múltiples habitacions i tot tipus de comoditats per gaudir d'una estada condicionada al plaer i la diversió.

El grup fou conduït fins una gran sala d'estar on els estava esperant un senyor elegant i refinat. Tenia la cara prima, de pell suau i diàriament afaitada per lluir les faccions ben netes i rentades; ulls serens, petits, lleugerament irregulars; boca reduïda i de llavis esquifits, mans instruïdes però mal utilitzades i cames seques i de poc recorregut. Es presentà amb el sobrenom de "Mestral". Un epítet que el qualificava elogiosament per la seva tasca d'educador i conseller de les meuques més importants i destacades.

-Benvingudes a la llar de la complaença, de la delectació, de la fruïció, de la felicitat. Aquí, durant la vostra estada, sereu tractades com a reines. No us faltará de res, però a canvi, us tindreu que aplicar a l'hora d'aprendre les meves classes. En aquests quinze dies, us ensenyaré modals, comportaments, elegància, distinció, subtileza, i un gran nombre de qualitats més que us transformaran en una musa d'alt nivell. Tingueu en compte que, posteriorment, rebreu la visita dels homes més importants i influents del país; per tant, haureu d'estar a l'alçada. No només busquen sexe, també exigeixen companyia intel·ligent i orelles passives, de les que aprenen a escoltar sense interrompre inoportunament. Discreció, discerniment, prudència, mesura, seny, tacte i diplomàcia són els trets que cerquen en una dona, els quals, per una causa o una altra, no han trobat en llurs mullers. Pel que fa a les regles, tres de ben clares i concises: no podeu sortir a l'exterior, no podeu mantenir cap tipus de contacte, ni telèfon ni cartes, i no explicareu mai l'existència d'aquest lloc ni cap pinzellada de l'experiència viscuda. Si no les compliu, ja sabeu que la vostra vida i la dels vostres familiars serà exhaurida en un obrir i tancar d'ulls.

El discurs fou exposat i traduït en dues llengües, ja que moltes de les noies, acabaven d'arribar dels seus països d'origen i no tenien cap noció del català. Després, demanà que el seguissin i els ensenyà tots

els racons de la casa, assignant a cadascuna, una habitació en règim d'exclusivitat.

Des del primer dia, van tenir la sensació d'estar realitzant una convenció empresarial en un hotel de categoria, com un màster pagat per una empresa que buscava la màxima formació pels seus treballadors. Tenien servei complet. Cuiners, cambrers, empleades de la neteja, jardiners, maquilladores, massatgistes, esteticistes; tota una llarga llista de professionals disposats a complaure les seves necessitats.

Pel matí, esmorzar i classes. Pel migdia, dinar i becaïna. Per la tarda, sessions destinades al culte del cos i novament classes amb el senyor Mestral, a la vesprada, sopar en comunió i sessió cinematogràfica, i just tocadetes les dotze de la nit, quan oficialment el dia quedava traspasat, tocava anar a dormir sense discussió possible. ("El repòs de vuit hores, és la clau per conservar la bellesa"), apuntava el professor.

La germanor entre les noies s'anava unificant cada dia més i més. Talment, semblaven que formessin una nova família; una unitat social construïda per un grup de jovenetes lligades entre elles per unes circumstàncies similars i al·legòriques a la pobresa i al país d'origen. Cadascuna, en els moments de cambra, explicava la seva tràgica història i el temor a un futur incert i de poca durada. No eren ingènues. Totes sabien perfectament per què eren allà, què els esperava, i com havien d'actuar; però era una preparació mental que no les eximia del sofriment.

Només les més optimistes, intentaven dibuixar un raig d'esperança enmig de la foscor general. Una esclatxa propera que es podia eixamplar amb el pas dels dies. L'Olga, era la que més insistia en aquest aspecte. Més d'una vegada, quan les veia totalment abatudes, enfonsades, li entraven ganes de fer-les surar descobrint el tresor que tenia guardat en el fons de les seves aigües; aquell pla tan ben dissenyat que ella estava prop de dur a la culminació. No era fàcil seguir amagant la carta guanyadora mentre les veia patir des de la perspectiva de la impotència. Però havia de fer el cor fort. Engegar a

norris tanta feina per un moment de debilitat podia significar la derrota definitiva i la catàstrofe de tot el seu cercle íntim.

En Jofre, i la resta de l'equip, estaven escoltant i mirant des dels aparells receptors amb una barreja de sentiments contraposats difícils de descriure. Per un costat, estaven contents amb les proves enregistrades i amb l'actuació de l'Olga, però per l'altre, se sentiren desgraciats i culpables per no haver intervingut en l'assassinat d'aquella pobra i indefensa noia. Havia estat un atzucac de molts dubtes, on la majoria del grup, havia decidit intervenir tot i el risc que corrien; però curiosament, la fredor del comissari, acostumat a resistir aquells afers, els aturà en el darrer sospir.

-A vegades, per obtenir el triomf final, s'han d'acceptar derrotes parcials, sacrificis dolorosos. És el preu de la victòria.

Era una frase dura en un moment molt crític, però veritablement, tot i el mal de ventre que els regirava l'estómac sense repòs, s'havia d'admetre que estava carregada de raó. Una intervenció precipitada i gens estudiada, quasi amb tota seguretat, provocaria més morts innocents i la possible fallida del pla. Per tant, es mossegaren la llengua, immobilitzaren el seu cos enganxat a les cadires, i seguiren amb atenció els esdeveniments davant dels equips electrònics.

De tant en tant, en Jofre no podia resistir la pressió i sortia a fer un vol. Era una manera d'airejar els nervis i descarregar la tensió acumulada. Passejava per les rambles amb la intenció de distreure's entre el batibull dels vianants. A en Pere, que seguia impertorbable amb la seva feina de fals romà, el preocupava veure'l tan neguitós. Cada vesprada, l'intentava convèncer de què tot sortiria bé. Els nervis, segons el seu criteri, només feien que alterar la seva conducta i transportar la seva ment cap a un terreny feble, movedís i perillós. Tenia que recobrar el sentit comú i la tranquil·litat interior. Un consell gens fàcil de dur a terme tenint en compte que des de feia dies només sentia la veu de la seva estimada en situacions molt compromeses.

Aquella tarda de dijous, suau, pausada, de Sol intermitent, tapat pel pas incessant de núvols baixos lleugerament trencats i empesos per un agradable vent de garbí, els quals, de manera casual, omplien el

terra de diverses ombres d'estil avantguardista i abstracte, decidí comprar el diari per retornar a una actualitat que feia jornades que tenia descuidada.

En els titulars principals, res del seu cas. Semblava que el temps havia desgastat la notícia. Però en un dels requadres petits del lateral dret hi havia una esmena que li despertà la curiositat:

Jofre (el desconegut), desapareix del mapa i no escolta la crida d'uns treballadors que es troben davant d'una situació greu. (Pàgina 23)

De seguida mirà a l'interior i anà directe a la pàgina senyalada on figurava la informació. El president d'un comitè d'empresa, J. Altimira, denunciava la manca de seguretat a la seva empresa i la poca sensibilitat del patró per posar a l'abast de la plantilla unes solucions que minuessin el risc. També feia èmfasi que durant molts dies havien escrit cartes a la secció del lector per demanar ajuda a en Jofre, i que aquest, lluny de contestar, havia obviat el seu crit d'auxili.

En la primera carta vaig arriscar-me a posar dades personals perquè pogués posar-se en contacte amb mi de manera discreta. En les següents, exposava detalladament les nostres dificultats per aconseguir una col·laboració per part de l'empresa i quins havien estat els darrers accidents que s'havia sofert en aquella zona. Naturalment, la direcció carregà durament contra la meva persona i la resta dels membres del comitè, i durant aquests dies, hem patit un dur assetjament laboral. Crits, amenaces, insults, canvis de torns inesperats, etcètera. Nosaltres vam decidir contrarestar amb la denúncia dels fets per via judicial, però ja sabem que els tribunals laborals són lents, i de vegades, no gaire parcials, per la qual cosa, ens sentim indefensos i temorosos cada vegada que ens arriba l'hora d'anar a treballar.

Amb l'aparició de la figura d'en Jofre (el desconegut), un raig d'esperança va il·luminar el fosc cel que cobria les nostres vides. Ja

sabíem que cridar-lo per la premsa no era gaire discret, però tampoc volíem que es presentés a l'empresa, sinó que contactés amb nosaltres de manera reservada. No era la seva forma habitual d'imposar justícia, però estem tan desesperats, que necessitàvem que conegués el nostre cas urgentment.

El pas dels dies i la manca de senyals ens ha fet decaure els ànims. El Déu dels treballadors sembla que s'hagi fet fonedís, que hagi abandonat els seus fidels. És una desil·lusió molt transcendent i un cop moral molt devastador. Ara, els empresaris, camparan a les seves i ens trepitjaran tan com voldran. Si aquest renegament era la seva intenció des d'un principi, per mi, més hauria valgut que no hagués començat. Pel dèbil, no hi ha res pitjor que rebre fal·làcies i després descobrir l'engany quan la necessitat és més imperiosa.

CAPÍTOL 10*Irreflexió imprudent*

Després de llegir les declaracions d'aquell individu restà paralytitzat, pensatiu. Tot s'acumulava. Les tensions, es multiplicaven. Com quan era petit i tot sortia del revés, com si les circumstàncies negatives s'haguessin posat d'acord per aflorar el mateix dia i en un curt espai de temps. La renya del professor, la mala nota de l'examen, l'estrip dels pantalons nous, el dinar que més menyspreava, l'esbronc dels pares, l'empipada amb els amics, la pèrdua del partit de futbol, i la febrada del vespre que l'impedia quedar-se a veure la televisió ni que fos una espurna d'aquella màgica programació que els grans tenien prohibida als petits; tot, refregat per una mala nit carregada de vòmits i malestar general. Una jornada negra que ja no havia d'haver començat, que hagués pogut passar de llarg sense que ell s'hagués llevat. Un dia en blanc. Més valia no viure'l que patir aquella dissort permanent.

Desconcertat, capficat, retornà davant dels aparells receptius amb la resta dels seus companys. Tots el notaren estrany i absent, però cap d'ells gosà preguntar-li res. Només en Pere, quan arribà de la rambla, li feu buidar el pensament que el tenia submís en aquell estat d'abstracció i aïllament.

Acabada la seva explicació, acompanyada del testimoni escrit en el diari, en Pere exposà la seva opinió. Lliure i sincera, com sempre.

-Ja m'ho temia. Més tard o més d'hora, això tenia que passar. La gent treballadora t'ha copsat com un símbol, com un salvador dels obrers.

Una figura a qui recórrer en qualsevol moment de dificultat. Gairebé, et prenen com un Déu. Un ésser superior de qualitats sobrehumanes que pot solucionar els problemes amb una desimboltura extraordinària i que està a la seva disposició sempre que la necessitin. Per aquest motiu, quan veuen que no obtenen resposta al seu crit d'auxili, se senten traïts i abandonats, com quan una persona molt catòlica pateix una gran pèrdua de dimensions injustes i incomprensibles i no compren com el seu Déu, la figura a la qual tantes pregàries hi havia dedicat, ha permès que aquella tragèdia succeís davant dels seus ulls. El punt en què la devoció es transforma en abnegació. En què la fe, la creença, el dogma, la confiança i la religiositat, passen a un plànol de profunda incertesa i sorgeix de manera espontània el recel, la sospita, l'hesitació, el temor, i la desconfiança sobre aquell objecte de culte al qual tant havien venerat.

-I què hauria de fer?

-Això ho deixo a les teves mans. Però no crec que sempre puguis estar a tot arreu. Tingues en compte que, per cada cas que solucionis, te'n sortiran tres o quatre de nous. I sempre hi haurà algú que se'n voldrà aprofitar. Aquest és un pas molt delicat. Fins ara, havien estat circumstàncies que t'havies trobat de manera natural. Però en aquesta situació, abans d'actuar, hauries de certificar la història per no patir cap engany, i tot i així, res et podria garantir el resultat.

-Et refereixes a un parany? Un muntatge?

-I per què no? Et resultaria heteròclit? Insòlit? No et pensis que tots els treballadors són uns sants i tots els empresaris o encarregats uns diables. També hi ha excepcions. No moltes, però n'hi ha.

En Jofre li tenia un gran respecte. Sobretot, en el camp de l'anàlisi. Havia demostrat sobradament unes qualitats excepcionals en l'examen minuciós de les parts constituents d'un tot. Un mestre alhora de sospesar les avantatges i els inconvenients. Per tant, calia un repòs i una reflexió abans d'emprendre qualsevol moviment.

Durant un parell de dies estudià el comportament d'aquell denunciant per mirar d'esbrinar quin era el seu objectiu real. J. Altimira, un home greixós, sobrat de carn, de cara rodona i galtes inflades, amb una

barba de quatre dies mals contats i gens retocada, de moviments lents i d'expressió gairebé nul·la, tenia el costum de passar-se el dia en un bar proper al seu lloc de treball. Clavat en un tamboret de la barra i amb els colzes arrepetellats a sobre. Si més no, curiós. Es queixava d'un perill a la feina quan ell pràcticament no hi posava els peus. Cap al vespre, companys i col·legues, entraven dins la taverna per fer una cervesa abans d'entaforar-se a les seves llars, i el més sorprenent de tot, era què ignoraven la seva figura. Ni el saludaven. El president d'un comitè, ignorat per la gent a qui representava.

En Jofre decidí entrar a la tercera vesprada com un client més. Anava ben disfressat i ningú el podia reconèixer. Quan passà pel costat, el saludà cordialment, però ni tan sols es girà. Continuava centrat amb la gerra com si fos un ruc lligat a un sac de palla i amb la visió retallada. Molt discretament, s'assegué on hi havia el grup de treballadors. Demanà una mitjana i escoltà les converses esperant que algun agosarat intentés establir cert diàleg. De sobte, un noi jove, de vint anys i escaig, de pell blanca i cabells recargolats de color carbassa, amb pigues per tot el cos i uns ulls de mussol, li feu un breu comentari que donà peu a una distreta xerrada.

-No s'hi capfiqui. És molt desagradable. Gairebé, no saluda a ningú.

-El coneix?

-Sí. Desgraciadament. És el president del nostre comitè.

-Desgraciadament?

-És un element que va per lliure. Al principi, quan el vàrem votar, semblava que seria un suport per tots nosaltres, però més endavant, va enredar a tres representants més de la seva llista i des de llavors tot ho fan a esquenes dels demés. Han posat un munt de denúncies que ni tant sols contaven amb el nostre vist i plau.

-I l'empresari?

-És un bon home. Sempre hem estat molt bé amb ell. Ningú pot queixar-se del seu tracte. És dialogant i força permissiu. Des que va esbrinar que aquests tres feien servir les hores sindicals per perdre el temps en el seu lleure, ha canviat el seu tarannà. No respecte a

nosaltres, però si envers a ells. No es mereix aquesta punyalada per l'esquena. Si almenys lluitessin pel nostre sou!

-No ho fan?

-Mai. En els dos anys que porten en el càrrec, cap reunió per tractar del tema. Tot són bajanades. Que si l'uniforme, que si un rellotge, que si les normes de seguretat, que si una nevera, que si uns vestuaris; ximpleries que no ens serveixen per arribar a cap de mes. I no és que el nostre jornal sigui baix, al contrari, és un dels més elevats del sector, però sempre es pot mirar de progressar en aquest aspecte. L'amo, en Xavier, sempre ha estat disposat a escoltar propostes en aquest sentit.

-El vostre president, no serà pas l'autor d'un article que va sortir fa uns tres dies en el diari on criticava al famós Jofre (el desconegut)?

-Sí. El mateix.

-M'ho figurava. Pel que m'has anat explicant...

-Per aquest motiu quasi ningú de l'empresa li dirigeix la paraula. Pensa que si aquell home li hagués fet cas, possiblement estariem parlant del seu primer assassinat injust. I nosaltres, al carrer. Sense feina i amb un sentiment de culpabilitat difícil d'obviar. Aquest mes, la majoria de la plantilla, hem firmat un paper per revocar aquest comitè. Esperem que el procediment sigui ràpid i li puguem treure el poder abans no sigui massa tard. Per cert, com es diu?

-Bernat. Bernat Tulipa. Però no em parlis de vostè. Em fa sentir gran. I el teu nom?

-Tothom em diu Xerric. Un mot que no me l'he pogut treure de sobre. Tanmateix, ja m'hi he acostumat. He de reconèixer que m'escau força, sobretot, pel meu costum de fer petar la claca amb qualsevol persona que estigui a prop. És un vici superior a la meva voluntat.

-Doncs t'aconsello que no canviïs. El teu caràcter t'obrirà moltes portes.

La conversa s'allargà fins que tot el grup decidí marxar. Un comiat agradable i sincer que anà acompanyat d'una encaixada de mans i un desig de retrobament. L'enfosquiment del cel, més accentuat des de dins per les petites finestretes de vidres gruixuts i tèrbols, anunciava el

naixement d'una nova nit. Els clients anaven desfilant i en Jofre es quedava sol amb aquell individu insociable i poc expressiu. Dissimulava. Se'l mirava de reüll. De fet, des que havia entrat, que no li havia apartat la mirada. Segurament, havia ensumat alguna cosa.

En Jofre s'aixecà i pagà la consumició a pocs centímetres d'ell. La curta distància li va permetre escoltar la seva respiració. Estava alterada. Com si la seva presència el trasbalsés. Com si hagués escoltat tota la conversa que havia tingut amb en Xeric. Sortí a fora i s'amagà darrere d'un camió. Un resguard que li permetia observar-lo entre les esclotxes de les rodes amb total discreció. L'home, nerviós, mirà inquiet des de la porta abans d'abandonar el local. Passats cinc minuts d'examen exhaustiu, s'acomiadà del cambrer i caminà encongit fins a l'alçada del seu vehicle. Anava tan embarassat que ni tan sols aixecà el cap per guaitar el seu entorn. Una circumstància que en Jofre aprofità per col·locar-se just darrere seu. L'ombra, quadruplicada pels fanals de les voreres, delatà la seva presència i espaordí el president. Tenia tanta por que ni tant sols va moure un dit. Les cames li feien figa i les dents li espetegaven com si estigués realitzant un ball de bastoners.

-Escolta'm bé perquè no ho tornaré a repetir. – digué amb autoritat. – Sóc Jofre (el desconegut). Suposo que ja t'ho deus haver imaginat. Després de llegir les teves crítiques he decidit estudiar el teu cas a fons. Per sort, he pogut esbrinar abans d'actuar. No sé fins a quin punt eres conscient del que volies provocar, però crec que de totes maneres, mereixes un càstig important per tot el mal que has causat als teus companys. Et podria matar aquí mateix i escriure una nota explicant la veritat, però com que desconec el nivell de la teva intel·ligència, he decidit donar-te una oportunitat. Demà mateix, escriuràs una carta als mitjans de comunicació demanant disculpes i narrant fil per randa totes les mentides i enganys que has anat escampant. Després, dimitiràs com a president del comitè i convocaràs eleccions immediates. Quan acabi el dia, t'excusaràs davant del teu cap i demanaràs la liquidació del teu contracte. Jo, estaré vetllant perquè tot això es compleixi. Si omets qualsevol punt,

podràs començar a redactar el teu testament. Més tard o més d'hora, seràs home mort. Ha quedat clar?

Cap resposta. Cap gest. Cap moviment. Ni tan sols es girà. El torbament de l'ànima, el sentiment de desassossec, i la commoció psicofisiològica que estava experimentant eren tan elevades que semblava ben bé que la sang se li havia glaçat i que no regava cap de les seves extremitats, raó per la qual, era incapaç de moure cap membre.

-Marxa! Ràpid! Abans que m'ho repensi. Fot el camp!

De sobte, com si una bomba de calor hagués revifat les artèries, retornà al món dels vius i es mogué de forma atabalada per fugir d'aquell indret com un esperitat. Nerviós com un infant davant la presència de ses majestats els reis d'orient, no encertava cap acció del dret. La histèria l'havia tornat un talòs matusser i desmanyotat. Li costà obrir la porta, engegar el vehicle, i posar la primera. Àdhuc el calà. La pressió d'en Jofre havia provocat l'efecte esperat.

Aquella nit, fresca, tapada, d'estrelles esmorteïdes per una llarga cortina de núvols que anava passant sense presa, decidí obrir el diari i expressar lliurement les seves preocupacions. Feia molts dies que l'havia descuidat. Mai havia estat d'aquelles persones que senten la necessitat d'escriure quatre ratlles cada dia, com si es tractés d'un ritual obligat, un costum compel·lida, una imposició forçada. Al contrari. Sempre ho havia fet quan li venia de gust. Sobretot, quan hi tenia esdeveniments molt importants per anotar o pensaments propis que calia remarcar per fer-hi una reflexió o una modificació posterior, com era el cas.

*Demà serà el dia clau. Aquell gamarús, s'haurà de redimir dels seus pecats i confessar públicament. Si no ho fa, ho tinc molt clar. El mataré. Sense remordiments. N'he tingut ganes des que l'he vist. Ho portava escrit a la cara: **sóc un malparit**. Mai he entès aquesta fal·lera de fotre als demés. Per què? Per quin motiu? Què hi guanyen? Un instant de plaer?... Hi després? Què els espera? La soledat?... És*

això el que busquen? Ser rebutjats? Recordats com uns bergants?... No ho sé... Crec que en aquest sentit sóc massa babau per trobar respostes a aquests interrogants... Potser només busquen cridar l'atenció. Gent acomplexada que necessiten que es parli d'ells, encara que sigui en sentit negatiu. Tant es. No hi penso donar més voltes. El fet que existeixin ja és prou trist. I el que em produeix més basarda, és que cada vegada me'n trobo més. No m'estranya que el món vaig com va. Seguirem la neteja. Quin remei!

Pel vespre, arribarà l'hora de la veritat. La meva Olga i el talp donaran el cop de gràcia. Els nervis se'm mengen. Ja fa dies que no escolto els micròfons ocults. Em posen histèric. M'he dedicat a seguir aquell malfactor i a respirar aire pur. Amb el resum d'en Pere ja en tinc prou. Si la cosa s'enfosqueix, haurem d'actuar de seguida. El comissari, ha aconseguit un petit equip de col·laboradors que vigilaran la casa a pocs metres de distància. És una sort poder comptar amb ell. Després, quan l'operació hagi enllestit, segurament tornarà a ser el meu enemic principal, però ara mateix, això és el que menys em preocupa. De totes maneres, l'entenc. És la seva feina i difícilment mai comprendrà la meva postura. De vegades, fins i tot, jo, en dubto. La ratlla del bé i del mal és tan dèbil, tan imperceptible, tan intàctil, que creuar-la resulta una acció massa corrent, massa senzilla. Crec que el temps em jutjarà. Només estic segur d'una cosa: he actuat de bona fe. Que hi hagi sort...

El divendres s'aixecà de bona cara. Un sol radiant banyava de llum i escalfor tots els racons de la ciutat. L'aire era suau, tendre, com una mà delicada que afalaga dolçament qualsevol matèria lliure i que la fa lliscar d'un costat a l'altre amb petites batzegades de caràcter intermitent. La gent passava decidida i amb una cara amable. Es notava que era el darrer dia de la setmana en què molts d'ells treballaven. En Jofre els podia distingir des de la finestra. Aquest, demà farà festa. Aquell altre, no. Aquest, sí. Aquell, no. Uns, duien un

somriure d'orella a orella, els altres, un front arrugat i unes celles esbiaixades que amagaven la brillantor de les seves ninetes. Mentre tot l'equip escoltava expectant les incidències de la casa on estava retinguda la seva estimada, ell decidí fer un vol per la Rambla i esbrinar les darreres notícies de l'actualitat. L'objectiu, molt clar, evident; escoltar o llegir de primera mà les confessions d'aquell malvat president a qui havia amenaçat de mort.

Després de xafardejar molts locals des de l'exterior, cercant unes característiques que li permetessin aconseguir el desideràtum proposat, es decidí per una cafeteria en concret, on pel mòdic preu d'un tallat, tenia a l'abast tota la premsa escrita, parlada, i visual, de manera gratuïta. Remenant el líquid lleugerament marró, tèrbol, de puntets negres, i de gust amarg, escoltava, mirava, i llegia, de manera simultània, tota la informació que podien captar els seus sentits. Primer un diari, després l'altre. Entremig, una mirada a la televisió i un cop d'orella a la ràdio. Res. Els minuts passaven, el tallat es refredava i la paciència s'esgotava.

A mig matí, amb la temperatura més elevada i els aparells de refrigeració funcionant a ple rendiment, el cambrer, un home prim, escanyolit, de cames curtes i d'esquena torta, coaccionat per les ordres de l'encarregat, s'acostà a la seva posició amb un posat de timidesa que delatava la seva ingenuïtat i manca d'experiència. Lògicament, en Jofre sabia perfectament el missatge que duia entre dents. La seva llarga estada, amb una mínima consumició, no era gens rentable pel negoci. En poques paraules, feia nosa. El pas del temps l'havia transformat. Havia passat de client a destorb. Si no arreglava la situació de manera immediata, seria expulsat sense contemplacions.

-Senyor...

-Perdoni. M'havia quedat embadalit. El tallat ha perdut la seva essència. Sisplau, em podria dur un suc de préssec fresc i un entrepà de pernil salat?

L'encarregat havia sentit la comanda i verificà amb el cap que la proposta era ben rebuda. El cambrer, alleugerit per l'estalvi del mal

tràngol, feu una pregunta planera per acabar de concretar la seva petició.

-Sucat amb tomàquet?

-I doncs! Com és manat! Què sóc català d'arrel, home... – digué amb un to amable i un somriure de complicitat que fou correspost de la mateixa manera i que serví per crear una atmosfera agradable i distesa que li va permetre romandre tranquil durant un parell d'hores més.

L'última queixalada, el repic dels senyals horaris, el canvi d'intensitat de la llum natural i el desplaçament de les ombres, denotaven el pas del dia de manera accelerada. El rellotge no s'aturava i la confessió es feia pregar. Tant, que marxà de la cafeteria molt indignat. Els clients que entraven per dinar l'obligaven a deixar la taula i el lloc de privilegi definitivament. Aquell pèrfid i vil personatge jugava amb foc. El termini recomanable que li havia exposat amb tanta claredat es consumia a passos agegantats.

Des del final de la Rambla, amb un cert desànim, respirà a fons l'aire mig podrit de la ciutat. En aquell punt, rebia una mica de depuració gràcies a la influència del mar i podia arribar a un dèbil estat de relaxació. Decidí creuar l'ampla i transitada via i es recolzà en una barana del port per contemplar de manera pausada la immensitat de les aigües. Des de petit, en qualsevol platja de la costa mediterrània, sempre li havia agradat fer-ho. Allò el posava a lloc, el situava de nou en la realitat. Observant l'horitzó, infinit, gran, poderós, dominant, captava l'autèntica sensació sobre ell mateix. Al cap i a la fi, no era res més que un gra de sorra. Una minúscula porció passatgera; fugaç, breu, làbil, i molt prescindible. Una existència efímera que desapareixeria tal i com va arribar, sense cap transcendència pel decurs del món i de l'univers. Llavors, de manera retòrica i reflexiva, es preguntava interiorment un munt de qüestions que li feien trontollar els esquemes perillosament. "Què vull aconseguir? Què vull canviar? No sóc Deu! No sóc res! Per què haig de lluitar contra les màfies? Contra el poder econòmic? Contra la societat establerta? Podria salvar l'Olga i fugir amb ella, ben lluny! Ningú m'agrairà res. Ben al

contrari; segurament, em plouran crítiques de tot arreu i de qualsevol contrada. Un xàfec que pot anar a més i fer-se molt torrencial. Riuades que poden ofegar-me o endur-se'm cap a territoris desconeguts i esgalabrosos. I el que és pitjor, arrossegar amb mi als que més estimo... Hauria d'haver continuat de la mateixa manera que quan vaig sortir del poble. Lliure, autònom, sense traves, sense compromisos. M'he deixat enredar. Estic fet un embolic i em sento massa oprimat, massa clos, massa endogalat. Ja no sóc com aquell cavall salvatge que pastura pels prats verds i humits amb tota independència i immunitat. Em sento domat i capturat dins d'una quadra esquifida amb els moviments retallats i l'espai molt reduït. Què puc fer? Com he d'actuar?..."

Els dubtes circulaven dins d'una perifèria tan anellada i amb un desplaçament tan viciós que fins i tot semblava que haguessin empès les agulles del rellotge a un ritme vertiginós. Les hores, una rere l'altra, s'havien entregat el relleu amb tanta agilitat i destresa que més d'una havia passat desapercebuda.

La llum solar, debilitada pel transcurs de la natura, havia esmorteït la seva força i els colors vius començaven a barrejar-se amb diverses tonalitats. Aquella enèrgica grogor, de gran caràcter durant la major part del dia, havia decaïgut progressivament i es rendia a l'evidència del canvi. El cel, fins llavors blau clar, es vestia de tons foscos i deixava veure les primeres i atrevides espurnes que s'encenien per tot el seu territori, les quals, amb molta habilitat, intentaven construir un bonic mosaic d'interpretacions dissemblants, variable segons el criteri i la imaginació de cada espectador. Una evolució del decorat que el retornà a una objectivitat concreta. Era el moment de marxar. L'instant en què l'Olga es jugaria la vida estava més a prop que mai, i per molts esforços que hi dediqués, era un fet transcendental que no podia obviar.

De camí, un parell d'individus que escoltaven una vella i atrotinada radio, començaren a xisclar nerviosament. Eren dos avis d'avançada edat. El primer, assegut en un banc, arrugat i cansat, de mirada trista i desgastada, duia l'aparell penjat al braç. El segon, dret, coix, sostingut

per un bastó força rudimentari, amb el cap nu i les espatlles caigudes, d'esquena corbada, caminà fins al quiosc que tenien just al davant. Coneixia el propietari i li comentava la notícia que els havia alterat amb veu alta i sense cap mena d'intimitat, com si li agradés fer safareig i que tothom es fixés en ell.

-Ha tornat a matar! Ho veus? Ja et deia que aquest és un revolucionari com els d'abans...

L'amo de la barraca, un ésser tranquil, de moviments lents, amb un bigoti molsut i unes galtes molt inflades, de celles poblades i de cara ampla, expert en acumular quilos, es mostrà desorientat davant la xerrameca del seu amic.

-Què dius? Què t'empatolles?

-Sí, home! Jofre (el desconegut) ha tornat a escena. Ho acabem de sentir. Posa l'emissora.

-No fotis! – exclamà tot sorprès a la mateixa vegada que premia el botó.

En Jofre, aprofitant que la seva indumentària casava perfectament, ja que aparentava tenir la jubilació a tocar, si acostà de manera subtil per esbrinar amb més detall aquell rumor que l'havia sobtat.

Fa escassament dues hores, en Jofre (el desconegut), actuant per lliure i en contra de l'opinió del president del comitè de l'empresa Gràfiques Vàries, S.L, el senyor J. Altimira, amb qui s'havia reunit per esclarir les cartes d'aquest als mitjans de comunicació on reclamava la seva presència i el seu suport, a assassinat cruelment el senyor Oscar Xavier Llostre Vila, president i màxim accionista del Grup Vaileta, multinacional a la qual pertany Gràfiques Vàries, S.L, empresa esmentada anteriorment.

El terrible succés ha passat a les oficines del conegut empresari quan tot el seu personal ja havia abandonat l'edifici. Se sospita que entre els dos ja hi havia hagut contacte anteriorment, ja que l'entrada, segons declaracions d'un empleat de seguretat que es trobava al garatge i

que ha sol·licitat informació després de sentir sorolls estranys, ha rebut el vist i plau del senyor Llostre Vila.

Després de clavar-li quinze ganivetades que han suposat la mort de la seva víctima, Jofre (el desconegut) ha escrit una carta de declaracions que no ha pogut acabar ni firmar per causes que fins ara es desconeixen. Segons filtracions de darrere hora, es creu que l'assassí havia sentit els moviments dels equips de neteja i que havia fugit per les escales d'incendi de manera precipitada.

Gràcies a una cinta gravada pel senyor Altimira, enregistrada durant la seva reunió clandestina amb l'assassí, s'ha pogut corroborar que l'autor del crim comès ha estat el famós Jofre (el desconegut). El nostre equip de professionals, els quals compten amb una àmplia experiència i uns contactes d'alt nivell, han aconseguit una còpia de la mateixa que oferim en exclusiva per tots els nostres fidels oients. Aquí la teniu:

-Sóc Jofre (el desconegut). Suposo que ja t'ho deus haver imaginat. Després de llegir les teves crítiques he decidit estudiar el teu cas a fons. Per sort, he pogut esbrinar... El mataré i escriuré una nota explicant la veritat. Demà mateix, quan acabi el dia, el teu cap estarà mort. Ha quedat clar?

-No, això no. Només demanava un petit escarment, res més.

-Jo funciono d'una altra manera. El liquidaré. No hi ha res més a dir.

J. Altimira, ens ha demanat que la talléssim en aquest punt. Hem de respectar-ho. De totes maneres, creiem que ha quedat prou clar. Els nostres experts asseguren que es tracta de la veu d'en Jofre (el desconegut). Han fet molts estudis i comparacions i no en tenen dubte. Cal recalcar que el president del comitè es va mostrar molt sorprès per l'actitud intransigent del que considerava el Déu dels treballadors i ens ha ratificat que actualment està atemorit per una possible represàlia. En pròximes connexions, intentarem aportar més informació.

Tots restaren palplantats. Bloquejats. Com si un llamp els hagués travessat pel mig i els hagués dividit el cos trencant tot lligam amb el cervell.

En Jofre, de portes endins, es maleïa per haver caigut al parany. “Com em va ensarronar... Va gravar tota la conversa i la retallada a la seva manera. Quin cabró! Per què vaig actuar tan precipitadament? Per què em vaig sortir de les meves pròpies normes?... Ara sí que l'he espifiada. Ja veurem com me n'escapo d'aquest error... Quina manca de reflexió!

-S'ha cregut tan important que s'ha deïficat. – comentà l'amo del quiosc, que fou el primer en reaccionar.

-Sí. Es deu pensar que té carta de llibertat per fer tot el que li plagui. – afegí l'avi del transistor.

-Ha perdut el seny. L'empresari que ha mort, el senyor Llostre Vila, sempre havia tingut fama de bon patró. Tot i les queixes d'aquell president, mai havia sentit ningú que parlés malament del seu tracte vers als treballadors, i això, que en conec uns quants dels que tenia llogats... Deien que era un empresari molt innovador i revolucionari, dels que ja no se'n troben. Una llàstima i un mal tràngol per tothom. Per la família, pels amics, i sobretot, pels seus empleats... Viuran uns temps d'incertesa que no voldria pas estar a la seva pell... – sentencià l'avi coix mentre es fregava el front amb un mocador perfectament doblegat que s'havia tret de la butxaca de la camisa.

Quin poder els dels mitjans de comunicació! Amb poc més de cinc minuts, com si es tractés d'una rentadora carregada de tint, va canviar l'opinió de milers de persones que fins llavors havia estat d'un color viu i clar, per un de fosc, agònic i esllomat. El cilindre de metall girà a tantes revolucions que la popularitat d'en Jofre sofrí una metamorfosi esgarrifosa. Un capgirell tan radical que no assumí i que el molestà profundament. Empipat pels comentaris, se separà del quiosc sense dir ni ase ni bèstia, i marxà Rambla amunt amb el morro estarrufat.

CAPÍTOL 11

Esdeveniments catastròfics

La famosa festa entre personalitats i meuques s'havia avançat. Des del menjador d'en Pere, tot l'equip es rosegava les ungles per aixoplugar el nerviosisme. No era temps ni lloc per fer mullena. A causa de l'absentisme misteriós d'en Jofre, l'atmosfera ja estava prou tapada com per afegir-hi més pressió. Calia ser prudents, conservar la calma.

El senyor Mestral havia reunit les seves alumnes al menjador. Gairebé totes havien superat el curs amb èxit. Només dues, n'havien estat excloses. Segons el criteri del professor, en cap moment aconseguiren el nivell de tacte i delicadesa que exigia l'ocasió.

Les personalitats havien arribat molt puntuals, massa pel gust d'en Mestral. El darrer discurs que tenia previst realitzar amb tot tipus de cerimònia, va ser retallat de manera precipitada.

-Noies. Ha arribat el vostre moment. Els invitats són a la sala d'estar. Els nostres serveis els estan atenent tal i com es mereixen, amb categoria i distinció. Sigueu discretes. No interrompeu una conversa ni mostreu el vostre parer sobre els seus assumptes si no ho demanen de forma expressa. No busqueu contacte i mostreu-vos reservades. Ells seran qui triaran l'hora, el lloc i les formes. Poseu en practica tot el

que heu après i estiguen disposades a complaure els seus desitjos. Una bona actuació, us pot obrir moltes portes. Endavant.

La primera en entrar, al capdavant del grup, amb una presència imponent i un somriure sensual per captar l'atenció dels afamats mascles, fou l'Olga. Els homes, elegants, sofisticats, vestits d'etiqueta, com si estiguessin en la recepció d'un gran acte de categoria protocol·lària, clavaren la vista sobre les femelles mentre continuaven les converses que tenien endegades.

L'estranger que havia contractat l'Oscar, memoritzà tant la seva fotografia, que la va reconèixer de seguida.

Per no aixecar sospites, decidí esperar. Abans d'establir-hi contacte, calia enregistrar molt material i treure la brutícia més important. Noms i dades personals que tinguessin prou pes per fer trontollar tota l'estructura.

L'ambient, distés, agradable, quasi festiu, disfressava de manera enganyosa la intenció real de la trobada. Les xerrades, amenitzades per una música suau i d'estil clàssic, desproveïdes de retòrica i rellevància, s'anaven enfocant progressivament a la bellesa de les meuques. Les opinions eren tan variades com les preferències físiques de cadascun d'ells. Alguns, es decantaven per les altes, primes, de cames llargues i de cos esquelètic; altres, mostraven més interès per les formes arrodonides i la bellesa facial. L'Olga, que era una combinació perfecta dels dos criteris i que reunia gran part de les característiques esmentades, era la noia més admirada i sol·licitada.

Quan els més agosarats encetaren les relacions personals amb els primers balls de cortesia, el col·laborador estranger, que es feia dir Hans Meler, s'avançà als possibles rivals i demanà molt galantment a l'Olga si acceptava la seva petició.

Envoltats de certes mirades de gelosia, es perderen dins el batibull de cames i pogueren parlar amb llibertat. Hans, discretament, amb veu fina i moviments retinguts, la posà al dia sobre els detalls i la bona marxa del pla. L'èxit de l'operació estava quasi assegurat.

Disposats a seguir com a parella de ball per acabar de perfilar els darrers passos, entre peça i peça, romangueren al mig de la pista per evitar intromissions. Un fet que no fou acceptat per un dels presents.

-Si us plau. Em permet? Una bellesa tan important no pot ser admirada només per una sola persona. Com els millors quadres, com les grans escultures, com les bones pel·lícules, les grans obres d'art han de ser exposades als ulls dels més exquisits espectadors perquè siguin valorades tal i com es mereixen. No ho creu així?

Hans, durant la vetllada, havia comprovat que aquell personatge, tot i ser un client esporàdic d'aquelles trobades, havia estat un dels més venerats per l'organització i la resta de convidats. Per tant, respectant les normes del joc, cedí la companyia de la meuca sense realitzar cap gest de desaprovació o contrarietat.

-Gràcies. Molt amable.

Al comissari, des de la casa d'en Pere, no li feu falta saber el seu nom. La veu i la forma d'expressar-se l'il·luminaren de seguida. Com una daina que olora i sent la presència del caçador, saltà de l'aparell auditiu i s'acostà al petit monitor per esvair els pocs dubtes que tenia.

-Ho sabia! Serà cabró! Ara ho entenc tot... – exclamà mentre es posava les mans al cap i el sacsejava de manera continuada com si volgués castigar-lo per un mal servei i una nul·la operativitat.

-Què passa? – demanà en Pere en veure'l tan excitat.

-És el cap territorial de la policia, en Llorenç. És increïble... Està ficat dins l'all, fins al fons...

-No és estrany. Aquests càrrecs, normalment, són escollits amb el dit.

-Què vols dir?

-No siguis ingenu! Segurament, el braç del govern, el ministre que va acceptar el suborn d'aquestes màfies, el va nomenar a canvi de favors, un dels quals, era permetre l'existència d'aquestes xarxes corruptes i, alhora, proporcionar un ampli territori on poder gaudir de total immunitat. Avui, com a recompensa per les seves prestacions, l'han deixat participar de la festa com a principal amfitrió.

El comissari estava desconcertat. Moltes vegades havia sentit rumors sobre la corrupció dins del cos, d'aquelles mans negres que circulaven

de nit per passar desapercebudes, però mai hagués cregut que les tenia just a tocar. Ni tant sols, n'havia vist l'ombra.

L'Olga, de seguida notà la seva embranzida. Anava directe al gra, sense adornaments ni fullaraca. Les seves urpes, esmolades, brutes, insensibles, la grapejaven de dalt a baix i feien augmentar la seva excitació de manera escabrosa.

En Hans, des de la distància, s'ho mirava amoïnàt. El sofriment de la noia el feia patir. En qualsevol moment, el salvatge i apurat Llorenç, podia passar-se de revolucions i ser el primer en demanar una habitació per practicar el sexe sense cap tipus de restricció.

Quan la música feu un breu parèntesi, s'acostà a la seva posició i demanà un nou canvi de parella.

Aquella petició, d'haver-se tractat de qualsevol altre invitat, hagués estat acceptada sense cap tipus de recança, però en el cas d'en Llorenç, fou rebuda com un gest del tot desafortunat i empipador. Una demanda que accelerà la seva agressivitat i que avançà els esdeveniments.

-De cap manera! Jo i la senyoreta ens n'anem a passar una bona estona. Veritat bufona?

Ella estigué a punt d'arrencar a córrer, però la mà d'aquell individu que la subjectava amb una força desmesurada, i la mirada de desaprovació del senyor Mestral, la feren desdir d'aquella maniobra.

La insistència d'en Hans enrarí l'ambient. Les veus pujades de to eren del tot discordants. Unes notes que se sortien del pentagrama i que sorprenien al públic restant.

El cap de la màfia, un home rodó, inflat, de mirada agressiva, amb uns ulls enfonsats i foscos, es dirigí al conflicte amb dos goril·les a cada costat que sortiren del no res, com per art de màgia. Tothom emmudí. Es tragué l'enorme cigar que taponava la boca, i després de deixar anar una gran fumarada grisa i espessa damunt del rostre d'en Hans, es dirigí a ell amb una veu greu i contundent.

-Senyor Meler... A veure si ens entenem. Aquest home, és el meu convidat d'honor. Vostè, està aquí per casualitat. No el conec i tampoc hi tinc interès. El ministre va dir-me que era un element esporàdic que

no causaria problemes perquè només cercava companyia femenina d'alt nivell. No el faci quedar malament. No m'agradaria prendre mesures dràstiques. Jo sóc qui marco les regles. Per tant, deixi que el nostre amic Llorenç se'n vagi amb aquesta preciositat a gaudir d'una vetllada d'amor. Com haurà pogut comprovar, el ventall de noies és ampli i excepcional. No siguem criatures, d'acord?

En Hans no va dir res més. De fet, estava bloquejat. No sabia si actuar o romandre quiet. Esperava ordres per l'aparell i aquestes es feien pregar.

En Llorenç estirà l'Olga i se l'endugué a batzegades. Ella, temerosa, impotent, amb el cor garratibat, observava com el seu company, lligat de peus i mans, no podia fer res per impedir la seva marxa cap a un escorxador esgarrifós i potser definitiu.

Quan estaven a punt de creuar la porta, el transmissor d'alerta d'aquell animalot va emetre uns senyals acústics molt aguts i continuats. El duia a la butxaca. Per uns instants, va tenir la temptació d'estampar-lo contra la paret, però quan es fixà amb el número que hi havia marcat a la pantalleta, canvià de pensament.

-Em permetria fer una trucada?

El cap de la màfia, amb un parell de mirades, aconseguí que el servei li facilités un telèfon de manera immediata. Per discreció, l'acompanyaren fins a un despatx de caràcter privat. La festa restà suspesa. Era una situació d'incertesa força desconcertant que deslluïa l'acte.

El senyor Mestral, observador i entès en la matèria, aconsellà discretament que la música i el ball continués. Alguns empresaris començaven a mostrar el seu desencant i el perill de rebre les primeres queixes no semblava gaire llunyà.

De sobte, just en l'instant en què es reprenia el galeig, en Llorenç entrà com una centella desfermada i aturà el procés per captar la màxima atenció.

-Senyors! Notícia d'última hora. El senyor Oscar Xavier Llostre Vila, ha deixat de respirar. Fa unes hores, l'han trobat mort al seu despatx. De

fet, ha estat assassinat. Els agrairia a totes les parts interessades, directa o indirectament, que m'acompanyessin per debatre el tema.

La informació causà un gran rebombori. En Hans, desconcertat, estamordit, acoquinat pels esdeveniments posteriors, implorà una resposta que donés significat a tot aquell desgavell.

El comissari, perplex davant l'esment, va témer el pitjor. Els havien descobert.

-Hans. Escolta'm. Surt del batibull. No parlis. Intenta trobar un lloc per poder conversar tranquil·lament.

Amb molta precaució, va esllengar-se enmig de la gent com si fos un fideu llarg que s'esmuny entre les punxes d'una forquilla i aprofità l'avinentesa de l'aldarull per camuflar-se dins d'un dels serveis que hi havia a escassos metres de la sala. Per evitar que ningú escoltés la seva veu, es tancà dins del vàter amb el pany de seguretat i tirà de la cadena un munt de vegades per confondre el seu xiuxiueig amb el corrent d'aigua permanent.

En Llorenç, que en cap moment li tragué l'ull de sobre, ordenà que el seguissin sense cridar l'atenció. Un cop la presa estava dins la gàbia, només era qüestió d'anar amb compte. Pel forat del respirador, introduïren un cable preparat per captar la veu, i escoltaren atentament tota el diàleg que en Hans mantingué amb la resta de l'equip.

-Em podeu dir qui ha mort l'home que em va contractar?

-Segurament ha donat l'ordre el meu cap. – digué el comissari. – Possiblement ens hagi descobert. M'haurà fet seguir des del primer dia. Hi he caigut de quatre potes. Heu de fugir. Agafa l'Olga i sortiu comes ajudeu-me.

-Espera't! – replicà en Pere. – La televisió parla d'un culpable. Tot és molt confús. No sembla que hagin estat ells. Déu meu! Ha estat en Jofre...

-Com dius? – preguntà de manera esverada el comissari. – S'ha tornat boig el teu amic? Ja sabia que no me'n podia refiar! I ara què? Us haig de seguir fent costat? De quin bàndol està aquest!

-Expliqueu-vos! Qui és aquest Jofre? Escolteu! Què haig de fer? Correm perill o no?

En aquell instant deixaren de banda la comunicació amb en Hans i es posaren a discutir sobre la marxa de l'operació. En Pere no volia reconèixer l'autoria dels fets. Per ell, tot aquells disbarats, eren un cúmul de filtracions escampades amb molt mala fe. Algú que volia confondre la veritat. En canvi, en Torres, navegava dins d'una mar massa alterada, insegura, esvalotada per una tempesta inoportuna que havia crescut del no res i els havia agafat del tot desprevinguts. Un rumb poc fiable que no sabia on els podia portar i que tampoc es decidia a corregir. Qualsevol retoc, per lleu que fos, podia enfonsar la nau. Un risc molt perillós i incert.

-Sisplau... Estic en una posició molt incòmode! Què he de fer? Surto?
– preguntà en Hans desconcertat.

-Sí! Marxa! Si sorgeix cap entrebanc, estarem preparats per intervenir.
– sentencià el comissari.

-Amb la meuca?

-No. Que s'espavili. Ja la salvarà el seu príncep blau.

-Has perdut el seny? Això no era el que havíem parlat! – replicà en Pere.

-El teu soci ha estat el primer en trencar les regles. Ara, no em vinguis amb romanços. I quan l'enxampi...

-Ho notaran. Si se'n va abans de l'hora convinguda, sospitaran. Encara no sabem què és el que s'està coent allà dins.

-Prou! Aquí mano jo. No vull discutir més. Et dic que toquis el dos, m'has entès?

En Hans, tímidament, obrí la porta amb molt de tacte. Uns deu centímetres. Suficients per observar des de la petita escletxa sense despertar la curiositat. Tot semblava tranquil, quiet, calmat com una bassa d'oli. Com si fos un pare en plena nit de reis que es veu obligat a entrar d'esquitllentes a l'habitació del seu fill per deixar-hi els regals de rigor, sortí d'amagatotis en direcció a la porta del carrer. Quasi ni respirava. Ni tan sols, s'atrevia a mirar enrere. L'objectiu era la

concentració amb la fugida i amb el pany que tenia a escassos metres. Un cop de canell que el duria a la llibertat.

De sobte, quan tot just inclinava el cademat, la veu greu del senyor Llorenç li glaçà totes les extremitats.

-On va amb tanta pressa? Som tan mala companyia que ni tan sols es vol acomiadar de nosaltres?

El clima festiu s'havia diluït. Esfumats com la dèbil flamarada d'un llumí sotmès a una corrent d'aire permanent. Ni rastre dels cambres, ni de les meuques, excepte l'Olga, que gemegava a causa de la força que utilitzaven els dos gorilles que duia a cada costat i que li subjectaven el braç per evitar la seva fugida, ni tampoc dels músics; res. En un segon, tot dissolt.

-Si fa una passa endavant, és home mort. No ho dubti.

Aquella amenaça tallà de soca-rel totes les intencions que li creuaven la ment a una velocitat vertiginosa: fugir com fos. Era un peatge massa car, un preu desorbitat que el convertia en infranquejable. Trencar la barrera, era suïcidar-se. Per tant, restà immòbil a l'espera d'esdeveniments.

-Gira't lentament, treu tot el que duguis damunt teu, deixa-ho a terra, i camina fins a la cadira que hi ha vora la finestra.

En Hans, davant d'aquelles escarides ordres, es mostrà ambigu, amfibològic, perplex, sense controlar cap de les reaccions neurològiques que li recorrien per tot el cos. Segurament, era el vertigen que li provocava el fet de veure el precipici massa a prop. Un esbalçader del qual ja no en tornaria. Un abisme del tot definitiu. De caiguda mortífera.

-Ets sord! Ràpid! Vols que t'ajudem? T'asseguro que serà molt més desagradable. – continuà en Llorenç amb el to d'autoritat que li permetia la situació.

Decidit a no temptar la sort, deixà tot l'equip a pocs metres dels seus peus i es traslladà amb pas accelerat fins a la zona indicada.

-Seu!

Amb la por ficada al cos, es deixà caure damunt del coixí i aguantà l'equilibri gràcies al recolzament que li proporcionaven els dos braços d'aquella peça de fusta d'estil medieval.

-Lligueu-lo! – dictà mentre inspeccionava les peces que en Hans s'havia vist obligat a descobrir. – Vaja, vaja... micròfons i càmeres ocultes com les que utilitzem a les comissaries. Segur que a l'altre costat hi ha en Torres. No és cert?

Lligat de peus i mans, amb un futur negre, de curta durada, no era fàcil prendre la bona decisió. Tot i així, sabia que d'allà no en sortiria indemne. Tan si col·laborava com si no.

En Pere i en Torres havien deixat de discutir. Els problemes es multiplicaven i no era hora d'intercanviar parers. La batalla pels diàlegs personals s'havien de deixar de banda. Eren figures d'un altre paner. Ara, perillava la vida de dues persones i la integritat dels cossos policíacs i de quasi tots els estaments del país. Si no es treien les pomes podrides del cistell, corrien el perill de què totes acabessin corcades.

El comissari havia ordenat al seu equip que estiguessin a punt per intervenir. Ho volia fer en el moment oportú i participant-hi en primera persona. El motiu: ja no sabia amb qui podia confiar.

En Pere, després de moltes raons, el va convèncer perquè acceptés la seva ajuda. En Vinil i l'Antoni també s'hi van apuntar.

Els primers cops que van caure damunt del cos d'en Hans, indefens, inerm, exposat com un xai en un escorxador, li arrencaren els primers xiscles de dolor. Una percepció sensorial molt forta i desplaent que anava acompanyada d'una reacció psicoemocional encara més profunda. Tot i l'entrenament militar i les dures proves que durant la seva joventut havia tingut que passar, aquell suplici era massa turmentós. Un sofriment que augmentava amb la mateixa proporció que ho feia l'odi i la crueltat d'aquell individu pervers. Finalment, després de deu minuts d'intens correctiu, el cansament d'en Llorenç l'obligà a fer una petita pausa.

Al mateix temps que recuperava l'alè, la sang regà l'habitació pèrfida del seu cap i, amb més intensitat, el racó fementit on s'alimentava la

seva malícia. El pensament processà massa ràpid les intencions perniciososes i les males idees fomentaren la posada en pràctica d'una nova estratègia.

-Porteu la noia! No... Millor... Porteu-les totes.

El cabdill de la màfia seguí les indicacions del seu convidat d'honor i amb un parell de cops de closca ordenà l'execució del requeriment.

Les meuques, conduïdes fins la sala com si fossin un ramat d'ovelles, amb crits, empentes i algun que altre batzac, foren posades en filera i d'esquenes a la paret. Les seves expressions havien canviat radicalment. Aquells somriures, aquelles cares de sorpresa, de cert alleujament, de tímida esperança, s'havien fos com el metall tractat i sotmès a altes temperatures; una transmutació del tot oposada; ulls caiguts, mirada esmorteïda, cap acotat i boca lívida, dèbil i somorta.

L'Olga fou col·locada al costat d'en Hans. Asseguda. Com si ells dos fossin espectadors de primera fila d'un espectacle que havia de començar. El cap de la màfia, amb un posat seriós i amenaçador, se li acostà i li esquinçà la brusa i les faldilles, deixant al descobert tot l'equip d'enregistrament que duia a sobre. Enutjat, li pegà una forta bufetada i tirà els aparells damunt dels que havia deixat a terra en Hans. Després, amb un enuig i una irritació molt agitada, saltà damunt dels elements amuntegats esmicolant-los en mil bocins.

En Llorenç, com si estigués situat damunt d'un pedestal que li reportés un estatus de preeminència, amb la mirada per sobre de les seves espatlles i amb un to de veu molt pujat, com si fos un expert tirà, amb un comportament del tot dèspota, els parlà de les conseqüències que podia arrossegar el seu silenci.

-Només us faré una pregunta. Senzilla i concisa. Per cada minut sense resposta, morirà una meuca. Ho heu entès?

Ambdós restaren callats. La vida d'aquelles pobres i indefenses noies estava a les seves mans. Les seves mirades desprenien un temor tant esgarrifant que feien tremolar tots els seus plantejaments. Era una escena que provocava feredat i de la qual era impossible desentendre's.

-Ja veig que sí. – prosseguí aquell nociu personatge. – On podem trobar la resta del vostre equip?

Tots dos tenien les neurones esgarriades, circulant amb desordre i sense sentit. La matèria que s'havia de posar a la balança era massa valuosa per fer-la decantar cap un costat o l'altre. Tot supòsit era un dilema que els causava un conflicte intern molt angoixant. Una situació problemàtica en la qual es veien obligats a decantar-se per dues opcions prou dramàtiques i que els tenia copsada la ment.

-Mig minut! – apuntà en Llorenç amb una facilitat esgarrifosa, com si fos un mestre que dictava el detall als alumnes enmig d'un examen qualsevol.

El temps corria inexorablement i les possibilitats de reacció o de miracle s'esgotaven. El rellotge de peu que hi havia al costat d'un preciós quadre d'estil abstracte, de gran presència, amb decoracions de fusta tallades a mà i amb un gran pèndol que es gronxava sense entretenir-se, avisava amb un tic-tac de repicó àgil i continuat que les esperances queien a plom per un enorme penya-segat sense cap paracaigudes que esmorteís la topada.

-Temps!

Aquella frase, curta, formada per una sola paraula, de significat múltiple, amb diverses connotacions, segons la situació i el moment, en aquell precís instant, va sortir de la boca d'en Llorenç com si fos una arma de destrucció massiva.

Sense dilacions, sense commiseració, sense respecte, sense pietat, es dirigí fins on estava la primera meuca de la fila, i amb una fredor espantosa, mirant-la als ulls desproveït de misericòrdia, li disparà un tret al cap que provocà el despreniment del crani i la seva immediata mort.

La sang s'escampà per tot l'entorn com quan un pintor esbotza un cop de brotxa damunt d'una tela per desfogar-se amb ràbia d'una mala creació. Gotellades vermelles espargides com una pluja irregular de significada virulència que es barrejaven amb els plors i els crits d'espant de la resta de les noies. Un esvalotament que irrità encara més aquell pervers i malintencionat personatge.

-Prou! – manà de manera contundent a la vegada que disparà un altre tret, aquest cop, a l'aire.

La ploradissa s'apagà. Les meuques, arraulides, somiquejaven enmig de laments i sanglots. Unes, arrapades a les altres, com si el contacte entre pells pogués fabricar una barrera de defensa per mitigar els atacs. Una protecció que fou desmantellada de la pitjor manera possible. Una de les meuques, la més jove, de pocs recursos, inexperta, dèbil, fou el blanc de l'atac. Un dels goril·les, l'estirà pels cabells i l'apartà del grup. Arraconada, sense escapatòria, va ser apallissada amb tanta crueltat i barbàrie que els seus laments copsaren tota la casa. Ningú va moure un dit per aturar aquella bèstia. La pluja de cops va remetre quan les forces d'aquell individu estaven esgotades. La noia ja no es queixava. Ni es movia. De fet, era difícil dir si respirava.

-Qui vol ser la pròxima? – preguntà en Llorenç ignorant l'estat de la víctima. – Totes en fila! Ràpid!

Les dones, empeses per un instint de supervivència que a més d'una li feia fàstic sentir, obeïren les ordres i retornaren a les posicions que desitjava el cap territorial de la policia.

-Continuem. Teniu un minut per respondre. On són? – indicà sense cap tipus de remordiment.

En Hans es mostrava impassible, com si portés una vena als ulls que l'hagués privat de presenciar totes aquelles mostres d'incivilitat i salvatgisme. En canvi, l'Olga, trasbalsada pel sofriment de les seves companyes, estava a punt de defallir. Aquella seguretat que l'havia acompanyat des de l'inici del pla, ara, trontollava greument i penjava d'un fil molt prim i poc consistent.

-Mig minut!

El temps transcorria ràpid, alífer, breu, lleuger, solt, fugaç, efímer, instantani; es movia com una centella desfermada; el rellotge, l'agulla del segons, semblava haver perdut totes les seves propietats naturals. D'altra banda, les decisions, influïdes per aquell clima sever, dur, inhòspit, quedaven congelades, pausades, en un estat d'immobilitat perpetu.

-Res? Molt bé. Vosaltres ho heu volgut.

S'acostà a la fila, apuntà amb l'arma, i va prémer el gallet. Un tret que li foradà el crani com un cràter de volcà en plena erupció. La lava vermella, espessa, calenta, s'escampava per tots els racons i banyava poc a poc tot el seu cos.

Les altres noies, recobertes per un mantell de pànic, lligades per una corda d'acràcia, capturades dins d'una gran gàbia d'agenèsia, imploraven a l'Olga que deixés anar la informació. Fins i tot, a causa de la desesperança, va rebre insults. Ella ho entenia. De fet, àdhuc, s'odiava ella mateixa. Com era capaç de restar callada davant d'aquells genocidis? Què l'empenyia a actuar amb aquella fredor, amb aquella distància? Compensaria el resultat? La fi tenia prou força per justificar els medis? Interiorment, aquella muntanya d'interrogants que s'anaven amuntegant sense ordre ni criteri, es feia cada cop més insuportable. Un pes que anava oprimint la seva moral i que podia derrotar-la en qualsevol lapse de manera instantània.

En Llorenç, aprofitant l'escena muntada per les seves companyes i veient en l'expressió de l'Olga certs moviments de dubte, decidí burxar dins la llaga per engrandir l'apoplexia.

-Ja ho veieu. La vostra camarada és incapaç de moure un dit per salvar la vostra vida. De tot en diuen amestat... Prou de gemecs! En fila!

Les meuques gairebé ni s'aguantaven. Les cames feien figa. Algunes, fins i tot, s'havien orinat i defecat a sobre. La tensió acumulada havia dissipat tot instint humà. Semblaven éssers irracionals desproveïdes d'arguments, explicacions, coneixements, i mitjans.

-Temps! – apuntà en Llorenç mirant directament a l'Olga per continuar amb la pressió psicològica.

Ella, esmaperduda, confosa, amb el cor dividit, mirà en Hans amb la dèbil esperança de trobar-hi, per petita que fos, una escletxa de llum que l'ajudés a trobar la sortida. Però aquell home, que semblava ser de gel, restava impassible davant dels esdeveniments i només li dedicà un parell de negatives amb el cap. Un gest que només podia significar dos conceptes: que no hi havia res a fer, o que no cedís.

-Mig minut! Vols que en mati una altra? Et quedaràs tan ample?

Les noies seguien preguntant-li que parlés enmig d'un mar de llàgrimes. Les ones picaven amb força damunt la consciència de l'Olga i les primeres capes de protecció començaven a lliscar.

-Deu, nou, vuit, set...

A cada segon que passava, el seu fur intern s'anava omplint d'escrúpols i sentiments contraposats. Obviar aquell patiment era un fet massa dur perquè la seva ànima ho pogués suportar.

-Sis, cinc, quatre, tres...

Les busques, amb el seu pas accelerat, sense pausa, sense repòs, deixaven a cada passa mecanitzada, una taca de negror, d'injustícia, de terror, que feia esgarrifar el pensament. Dibuxaven la mort. L'assassinat. El crim. L'uxoricidi. Una carrera cap a la fi que no tenia fre.

-Dos, u, zero...

Sense preguntar, carregà l'arma, apuntà a una de les meques, i quan estava a punt de disparar, l'Olga, amb un crit exacerbat, aturà la imminent execució.

-No! Prou! Parlaré!

En Llorenç, satisfet per la reacció, abaixà la pistola i caminà fins a tocar amb la punta dels peus les potes de la cadira on romania lligada la seva presa.

-Millor que això. Ens hi portaràs.

L'Olga afirmà amb el cap.

L'escena era realment dramàtica. Les noies, trencades, desdibuxades, no podien reprimir l'estat emocional i barrejaven plors amb rialles. Era un mosaic de declaracions difícils de definir. Totes havien caigut al terra i formaven una gran pinya d'organismes desfets, de matèria desgastada, de contingut buit.

En Hans va remetre contra ella. La va menysprear. La titllava de boca molla i poc professional. Els retrets van posar nerviós a en Llorenç. El divertia veure que la seva estratègia havia reeixit, però l'empipava que aquell personatge intentés fer-la canviar d'opinió. Necessitava un cop d'autoritat que esvaís qualsevol dubte. Amb un gest ràpid, sec i segur,

posà l'arma dins la boca d'en Hans i disparà sense rumiar-ho ni un instant. El crani, per la part posterior, s'havia esmicolat com un recipient de vidre que s'estavella violentament contra una paret, amb la diferència que els fragments quedaren enganxats com si cadascun d'ells s'hagués impregnat de cola. El cos del subjecte, junt amb la cadira, havia caigut a pes metres més enllà, com si hagués impactat contra un vehicle que circulava a gran velocitat, i la cara, amb els ulls fora d'òrbita, i l'expressió garratibada, semblava reviure el darrer moment amb un detall inalterable.

El cap de la màfia, amb una tranquil·litat esfereïdora, com si tots aquells episodis fossin actes quotidians de la rutina diària, ordenà que s'emportessin a les meuques i que deslliguessin a l'Olga.

Subjectada amb rudeses pels dos braços, la duren fins la part del darrere i l'introduïren dins d'un cotxe esportiu de vidres foscos.

Pel camí, s'adonà que la casa era buida. Ja no hi havia músics, ni servei, ni meuques, ni convidats. Ningú. Havien desaparegut com per art de màgia. Tot un misteri. El silenci, completament taciturn, era amo i senyor de l'ambient.

El cotxe el duia un xofer del tot desconegut. No l'havia vist mai. Era un home pàl·lid, d'un blanc immaculat, prim, i molt poc xerraire. Al costat, en Llorenç, impassible i concentrat. Al darrere, ella anava al mig, cohibida, astorada i quasi absent. A cada costat, enganxats als mànecs de les portes com dues abelles a la mel, dos gorilles de gran amplada i de moviments autòmats, desproveïts d'independència. Tot un quadre d'esquemes antagònics. La filera de vehicles que els seguia era força important. Semblava la comitiva d'un casament.

L'Olga seguí les ordres amb poca predisposició. Tenia que guiar-los fins la casa d'en Pere prescindint d'embolics. Per guanyar temps, sense saber ben bé perquè li podia servir, es feu la despistada. Aprofità la condició d'immigrant com a pretext. Rutes confuses que acabaven al mateix punt i que van acabar per desesperar en Llorenç.

-Prou de jocs! És la tercera vegada que passem pel mateix carrer. No et facis la graciosa o moriràs ara mateix. M'has entès? – l'amenaçà amb l'arma apuntant directament al seu cap.

Ella va respondre amb un gest afirmatiu i assenyalà amb el dit la direcció correcte. Amb aquell subjecte no era gens aconsellable apostar-hi fort. Tenia un mal perdre.

Gràcies als semàfors i a la intensa circulació, la marxa era bastant lenta. Mentre esperaven al darrere d'una cua el canvi de color, l'Olga va reconèixer el comissari al volant d'un vehicle que transitava en sentit contrari per l'altra via. Durant uns segons d'irracionalitat, va tenir la temptació de cridar i fer-se veure per tal de captar la seva mirada, però després d'aquell petit atzucac buit de lògica, recuperà la raó i la prudència i s'alegrà de què tots ells no estiguessin dins del cau. Ara podia conduir-hi la serp sense témer per les víctimes que podia causar el seu verí tot i que desconeixia el fet de què en Jofre no anava amb ells.

CAPÍTOL 12*La venjança incompleta*

Quan en Jofre va arribar a casa i no hi va trobar ningú va embogir. No entenien res. Aquella soledat i quietud era malaltissa. Per molt que va cridar tots els noms, la veu no omplia aquell buit consternant.

De sobte, es fixà amb els aparells. Encara estaven actius, però no contenien imatges ni so. Allí hi podria trobar la resposta.

Parà la cinta i la va fer córrer enrere. Nerviós, alterat, esperà impacient que el mecanisme s'aturés. Després, omplí el pit d'un aire carregat de trasbals i va prémer el botó corresponent. La veritat, començava a caminar per la pantalla amb una claredat incontestable.

Amb mitja hora de pel·lícula en va tenir prou per desvetllar tots els fets. L'atzar li havia jugat una mala passada que l'havia dut al fracàs. Uns esdeveniments catastròfics que havien espatllat el pla amb unes conseqüències irreversibles. Aquell desgraciat, president d'un comitè fantasma, havia assassinat l'empresari que els havia ajudat en la contractació d'un talp professional i que, malauradament, havia suposat el descobriment de tota l'operació encoberta.

Ara, es feia un munt de preguntes sobre el seu comportament que fustejaven la seva moral sense pietat. Un càstig dolorós que li deixava unes marques fondes de complicada cicatrització. “Per què no em vaig quedar quiet? Per què no vaig seguir els consells d'en Pere? Com he pogut jugar així amb la vida de tots ells? Noies assassinades... El talp i l'Olga descoberts... Tot l'equip desaparegut... Quina desgràcia! Mai vaig saber el nom complet del nostre aliat. Només Oscar... Només Oscar... Quina manca d'interès! Quin dèficit de professionalitat! Quina absència d'anàlisi! Com m'ho podré perdonar... Com?

El televisor, que fins llavors havia passat desapercebut, funcionant en un segon plànol de poca transcendència, en aquell moment de desesperació, va adquirir una nova dimensió a causa del contingut que omplia la pantalleta. El noticiari, que cobria en directe les declaracions dels vianants sobre la seva persona i el seu darrer assassinat, adjudicat injustament per unes proves falsejades, va captar la seva atenció enmig d'un aspre sentiment de culpabilitat.

-“HA PERDUT TOTA LA CREDIBILITAT QUE HAVIA GUANYAT. JA DEIEN AL SEU POBLE QUE NO ERA DE FIAR. ÉS UN SALVATGE. ESPERO QUE L'AGAFIN AVIAT”.

-“ÉS UN COP DUR PELS TREBALLADORS. ENS HA PERJUDICAT MOLT. ARA, TENIM UNA MALA IMATGE, I ELS EMPRESARIS, HAURAN QUEDAT COM ELS BONS”.

-“JO TAMBÉ CREC QUE S’HA TRASTOCAT. LA POPULARITAT L’HA TRANSFORMAT. ES DEU HAVER PENSAT QUE ERA COM UN DÉU, AMB DRET A TOT I SOBRE TOTHOM”.

-“ESPERO QUE ELS QUI HI ESTAVEN A FAVOR, ES RETRACTIN I EL CONDEMNIN. TOT I SER UN TREBALLADOR, JO SEMPRE HI HAVIA ESTAT EN CONTRA. LA VIOLÈNCIA NO ÉS EL CAMÍ PER ARREGLAR RES. LA MORT CRIDA LA MORT”.

-“A MI M’HA SABUT MOLT DE GREU. NECESSITAVA CREURE EN UN HEROI. EM SENTO COM UN NEN ORFE. ÉS UNA DESGRÀCIA PELS MÉS DESAFAVORITS. UN ABANDÓ. EM COSTARÀ REFER-ME D’AQUEST MAL TRÀNGOL. HO SENTO PER LA FAMÍLIA DEL SENYOR LLOSTRE VILA. ERA UN BON HOME I UN BON EMPRESARI, DELS QUE NO ES TROBEN”.

-“HA PASSAT DE SER UN HEROI A SER UN ASSASSÍ DESPIETAT. ELS SEUS PARES I GERMANS EN DEUEN ESTAR PROFUNDAMENT AVERGONYITS. ELS PLANYO”.

-“COM JO, MOLTS ENS VAM EQUIVOCAR. VAM CONFONDRE LA JUSTÍCIA AMB LA VIOLÈNCIA. ESPERO QUE AIXÒ ENS SERVEIXI

DE LLIÇÓ. ARA, NOMÉS DESITJO QUE L'ATRAPIN I EL TANQUIN A LA GARJOLA. NO NOMÉS PELS ASSASSINATS QUE HA COMÈS, QUE JA ÉS SUFICIENT CAUSA, SINÓ PER L'ENGANY QUE HA PRODUÏT EN MOLTS DE NOSALTRES. ESPERO QUE PAGUI TOT EL MAL QUE HA INFRINGIT”.

Visiblement afectat, immers en un pantà d'aigües tèrboles, feculents, incertes, parà el receptor. Gairebé ni respirava. Unes inspiracions ofegades de poca oxigenació que arribaven amb gran dificultat a les cèl·lules i que disminuïen la seva capacitat de moviments i reflexos. Estava sol. Se sentia sol. Abandonat, cessat, suspès, abdicat. Per tot i per tothom. “Les persones són així”, pensà dèbilment. “Avui t'afalaguen, et veneren, t'estimen, i l'endemà, per un petit canvi de vents, et critiquen, et menyspreen, t'odien... No es mereixen res... Ningú es mereix res... Tanta lluita... Tant sacrifici... Tot plegat per acabar així...”

Aquells pensaments el turmentaven. Era un calvari etern. Abans, les opinions dels demés, només li despertaven indiferència, com un decorat més de la vida que canvia segons l'època i l'estació, com la vegetació de fulla caduca. Ara, malauradament, quasi de forma involuntària, sense ser-ne conscient, l'afectaven tant que tot girava entorn a elles. Com la seva tieta, que quan era un minyó, la trobava pel carrer i sempre li feia retrets pel què dirà la gent: “Jofreet, on vas tot descamisat? Pensaran que ets fill d'un drapaire... Què són aquests crits pel carrer? Diran que ets boig. Quina vergonya pels pares!... Per què no has saludat aquella senyora? Has de ser respectuós amb la gent gran. Podrien escampar que a casa no us ensenyen modals... Jofre, sisplau, no diguis a ningú que no estava a missa i que m'has vist sortir de can Pruna. No ho entendrien. Serà un secret, d'acord? Té, cinquanta pessetes per ser bon nen”.

Aquell comportament que li semblava tan ridícul, que mai havia comprès, com si la gent fos de vital necessitat, com si fossin els qui li

posaven el plat a taula, ara el reproduïa tan fidelment que fins i tot s'espantava. Un posat carrincló, caguerot, xaró, i burlesc, que el feia semblar com un barret de rialles.

Les voltes de l'intel·lecte, en ple programa de reflexió, el dugué fins a la infància més pura, la que està farcida d'innocència i molt influenciada pel món adult que l'envolta. Eren els dies que s'havia sentit més semblant a la família. No per la protecció i el mim, sinó per la proximitat i el contacte diari. Ja en aquella època, ell era diferent. Ho havia agafat de l'avi. Un home atractiu, assenyat, molt mogut i poc amic dels romanços. De fet, sempre que podia, s'esmunyia de les xerrameques del poble. L'agafava a ell, un cistell buit, un bastó centenari, abonyegat, de color marró fosc, i emprenien el vol cap al bosc. A la tardor, quan els colors s'apagaven i la humitat creixia, cercava bolets. Després, quan el fred s'imposava i les bèsties s'amagaven als seus caus, feia collita de pinyons. A la primavera, quan la natura despertava i les olors impregnaven l'aire de festivitat, trobava mores, farigola, romaní, i d'altres herbes de diferents utilitats que deixava assecar al porxo esteses en un fil de coure que anava de punta a punta, i a l'estiu, quan la calor pujava el termòmetre a nivells escandalosos i la canícula assecava el poc aire que corria sota l'ombra dels pins, es dedicava a observar i marcar els llocs que li serien claus de cara a la propera tardor, on l'èxit, si es feia correctament, estava assegurat. Li deia que era un secret que només sabia ell i que havia passat per la família gràcies a la comunicació entre les diverses generacions, però que el pare d'en Jofre, una persona poc amant de la natura, n'havia restat importància i n'havia obviat el valor. Deia que s'havia deixat portar per la fal·lera de la ciutat. Del poble, ja en deia ciutat. No suportava el creixement desmesurat que havia patit el nucli urbà. Segons ell, havia estat el culpable de què el seu fill ja no valorés les coses veritablement rellevants, sinó que dedicqués l'atenció a les propietats superficials. En canvi, del seu nét, se'n refiava. El veia amb un altre tarannà, com el d'ell. Quan algun cop el veia dubtar, sortit d'òrbita, amb les idees confoses, amb el pensament esboirat, li feia memòria de què havia de recuperar el lloc,

la percepció del món, el sentit de la raó. Posar la brúixola i trobar el nord. Ho recordava perfectament: “Només som un gra de sorra. Mira la natura. El mar, el cel, les grans esplanades. Estira't i respira fons. Observa el firmament. Omple els pulmons i aguanta l'aire durant uns segons. Captura'l. Quan demani sortir, deixa'l anar a poc a poc, així podràs assaborir la llibertat. Aquest és el ritme natural de les coses. No ho alteris. Veus els núvols? Pots evitar que es desplacin? Els pots apartar del Sol? Algú ho pot fer? Podries dominar el temps? La força de la natura?...”

Encara que aquelles frases potser eren massa senceres per l'edat d'en Jofre, a ell ja li causaven efecte. Qualsevol trastorn que el tingués emboirat es desfeia com un glaçó fora del congelador. Per això, mai semblava preocupat. Quan l'avi es morí, continuà fil per randa les seves lliçons, i tot i que moltes vegades li retreien que era un somiatruites, un il·luminat de difícil solució, un tocaboires perdut, ell se sentia segur de la seva felicitat i autonomia.

Aquelles imatges que remembraven el seu passat li retornaren un fil d'esperança que semblava haver desaparegut. Aquella tècnica que no feia gaire que havia utilitzat davant del mirador del fons de la rambla, amb una visió privilegiada del mar, la practicà pujant dalt del terrat. El cel estava clar, blau, seré, i amb poques peces de cotó fluix que circulaven lentament. Respirà a fons i tancà els ulls. Després, relaxat, analitzà la situació des d'una perspectiva més neutre, més planera, més objectiva. Per què s'havia d'amoïnar pels comentaris, pels prejudicis de la gent a qui no coneixia, pels falsos testimonis sense cap tipus de base? A la fi i el cap, el pitjor era que no sabia què havia passat amb l'Olga i els seus companys. Havia de reaccionar en aquest sentit.

Recuperat mínimament, i just quan s'aixecava per tornar a la verticalitat natural, sentí la frenada de més d'un vehicle davant de la casa. Aquell carrer era de trànsit restringit, permissiu només pels veïns, i tant de rebombori junt feia indicar quelcom d'extraordinari.

Amb molta precaució, s'acostà a la barana i tragué el cap d'entre els barrots per esbrinar quina era la causa d'aquella concentració automobilística.

El panorama era imprecís, incert. Hi havia una filera de cotxes amb els vidres tintats que semblaven esperar un senyal. De sobte, del primer, el qual estava situat just davant de la façana, en baixà un home que gesticulà amb el braç uns moviments ràpids i aleatoris. Quan es girà de cara a la porta, en Jofre el va reconèixer de seguida. L'havia vist en la cinta gravada un munt de vegades. Era en Llorenç.

En qüestió de segons, tota la vorera estava infestada d'homes armari vestits amb colors foscos i semblants seriosos, com si provinguessin d'un funeral molt aspre i sentit.

Per les posicions dels cossos, era evident que preparaven un assalt en tota regla.

En Jofre, nerviós, desdibuixat, enrevessat per l'embolic, de seguida es va témer el pitjor: "Els han capturat, els han interrogat, i després de treure'ls-hi la informació, els han mort. Segur. Aquests individus no volen camanduleries, i menys, córrer riscos innecessaris. Malparits!... Això no quedarà així!".

Endut per la corrent de les llàgrimes que li banyaven les galtes sense parar, recordant els bons moments viscuts amb l'Olga i en Pere, baixà com un coet les escales i agafà les cintes que aquells maleïts estaven cercant.

Els cops de porta que esbotzaven els goril·les per intentar tirar-la a terra, el frenaren en l'intent d'escapolir-se per la part del soterrani. L'única opció, era tornar al terrat.

Allà, amb agilitat i valentia, podia enfilarse damunt de la barana i emparrar-se per sobre de la paret de totxana que separava els dos immobles. Era una jugada arriscada, i més, tenint en compte l'alterat sentit de l'equilibri que li produïen les alçades, però no era moment de rumiar-se gaire les accions.

Agafà aire, aixecà la mirada, pujà fins el darrer barrot i insistí en la intenció de no guaitar al buit. Com acostuma a passar sovint en aquests casos, la temptació va ser més forta que la prudència, i quasi

de manera inconscient, va fer una ullada per damunt de les espatlles. Aquell gest tan fugaç, irrisori, de curta durada, va ser suficient perquè el seu cap sentís un rodament gens aconsellable que li feu perdre el peu.

Quan tot semblava perdut i que el seu cos cauria a pes i s'estavellaria damunt de les llambordes, un acte reflex en el darrer sospir aturà la desfeta. La seva mà dreta, la que li quedava lliure, subjectà l'últim barrot amb una contundència increïble. La situació era molt complicada, dramàtica. Penjava des d'una alçada mortífera i el temps jugava en contra. Com més estona estigués en aquella postura més minvarien les possibilitats de subsistir. No era moment de comprovar la resistència de la seva força muscular.

Amb molta cura, i evitant els moviments bruscos, bellugà els peus per intentar trobar un suport. Algunes vegades, a causa de la seva antiguitat, havia estudiat la façana i sabia que les pedres sobresortien de manera irregular. Com aquell qui fa escalada vertical sobre un penya-segat, cercà amb la punta de les sabates fins que una petita base prou consistent semblava ser prou segura per apuntalar una bona part del seu pes. Sortosament, fou així. D'aquesta manera, va poder relaxar el braç castigat i va prosseguir en l'assaig d'assolir un nou lloc de reforç per l'altra cama, a poder ser, un xic més elevat. De mica en mica, amb calma, serenor, fent gala d'una sang freda a l'abast de poca gent, recuperà la posició inicial i saltà el mur amb més coratge i convenciment que en la primera temptativa. Quan tocà la rajola de la casa del costat, i mirant amb certa incredulitat el difícil escull que havia superat, es tombà de panxa enlaire i esbufegà alleugerit. Aquell tango, tenint com a parella de ball la mort, l'havia deixat esgotat.

Recuperat l'alè, com a mesura seguretat i aprofitant la vista d'ocell, mirà al carrer. Tot seguia igual. Ningú havia descobert el seu flirteig amb el suïcidi. Seguidament, inspeccionà la zona.

L'habitatge, pel seu aspecte de deixadesa, amb el verdet que pujava per les parets i la superfície del terrat molt malmesa, amb un munt de peces trencades i desgastades i el color vermell quasi desaparegut a

causa de la brutícia acumulada, semblava declarar que estava buit d'inquilins.

Tot i així, la porta d'accés a l'interior estava tancada. Era una peça de fusta molt dèbil, de poca resistència, però no era convenient fer soroll. Per tant, es decidí per un petit finestral que tenia el vidre foradat.

Amb traça i paciència, passà el braç per la minúscula escletxa i va fer córrer el mecanisme d'obertura fins aconseguir l'objectiu.

Un cop dins, tot i la foscor general, negre com els passadissos d'una lloriguera, baixà les escales d'esquitllentes i, sense prémer cap interruptor, s'arrossegà per les parets fins arribar al pati de llums que hi havia al costat de la cuina.

Gràcies al petit raig de claror, va poder identificar les finestres que donaven a l'interior de l'habitable i va aixecar les persianes tímidament. Amb un parell de dits en va tenir prou.

La cuina, una habitació quadrada de poca extensió, amb els electrodomèstics desendollats i els armaris buits, era la prova més evident de què allí no hi vivia ningú. Tot estava desproveït d'existència humana, si més no, d'estada regular. Les parets eren negres de sutge i el sostre estava fet de guix irregular. Els fogons eren de gas, d'instal·lació i funcionament rudimentari, i el marbre era marró amb unes aigües grises de dibuix poc definit. Al centre, hi havia una taula de fusta molt menuda, amb un calaixet d'adorn i un parell de cadires de ferro amb el cul foradat per desenes de cercles de diverses mides. Prop de la nevera, en un racó de poca transcendència, un escó petit i deformat. El frigorífic estava desert. Ni un aliment. Ni un embolcall. Res. Cap indicatiu per esbrinar.

Segur d'estar sol, aixecà les persianes quatre dits més, i parà l'orella per tal de sentir els moviments de l'enemic.

L'escorcoll que estaven duent a terme era escandalós. Regiraven entre el munt de ferralla com si fossin gats famolencs dins d'un contenidor. De tant en tant, algun reneç i certs cops de frustració.

Pensant que l'escodrinys els faria retardar un bon grapat de minuts, aprofità aquell espai de temps per grapejar totes les habitacions amb

la intenció de trobar quelcom que li pogués fer servei alhora d'esmunyir-se d'aquell indret.

Per la gran quantitat de dormitoris, era fàcil endevinar que la família que havia desertat d'aquella casa era de caràcter nombrosa. Malauradament, tots estaven ben pelats. Ni guarniments ni possessions. Una neteja rigorosa i precisa. Només i quedaven els esquelets dels llits, una llitera de gran alçada, un baiard d'estil rústic, un matalàs foradat pels rosegadors, i un balanci rovellat que ja no podia fer la seva funció a causa de la pèrdua dels dos arcs inferiors. Res de profit.

Cansat de furgar amb un resultat nul, baixà al pis de sota i mirà pel forat del pany de la porta de l'entrada. Encara que el petit orifici no li permetia una visió molt eixamplada, fou suficient perquè pogués distingir les figures de dos goril·les que estaven encofurnats dins del cotxe que hi havia just davant de la casa d'en Pere. Un descobriment que li confirmava les dificultats de sortir sa i estalvi d'aquella situació compromesa i esgalabrosa.

Mentre rumiava la manera de sortir-ne ben parat, caminava de manera accelerada per tots els racons per mirar d'apaivagar l'excitació del moment.

De sobte, en un angle de trànsit restringit, just sota les escales, trepitjà una base de fusta que grinyolà amb un espetec molt característic. Sens dubte, era la porta d'un subterrani.

Amb molta cura, alçà la tapa i la fermà amb el pal de seguretat. Passats tres graons, molt verticals, humits, treballats amb una barreja de fang, caolí, búcar i greda, va topar amb un petit interruptor que engegà una bombeta de poca intensitat però de molt servei.

Era un celler emprat per guardar-hi tots els estris relacionats amb el foc a terra. Llenya, llumins, serra manual, serra elèctrica, olis, benzina, papers, draps, un martell de ferro amb dos caps i un munt de diaris i revistes desmuntades i escampades a tort i a dret.

Sorprès i satisfet per la troballa, descendí fins tocar terra i seguí un petit caminet que s'obria entre les fustes per tal de veure fins on arribava. Curiosament, després de submergir-se uns metres en la

foscor, va palpar amb les mans una paret de totxos molt poc profunda, ja que el soroll dels seus copets no estava gens esmorteït.

Amb la curiositat del tot desvetllada, anà a buscar el martell i realitzà un parell d'escomeses per comprovar la resistència d'aquell misteriós mur. La força emprada fou molt baixa. No volia aixecar sospites. El resultat, gairebé nul. Només dues esquerdes que dibuixaren una petita teranyina. Res més. Per uns moments, dubtà alhora d'arriscar-se, però ja que estava allà sota, i possiblement seria la seva única sortida, flingantejà enèrgicament els maons fins que va poder obrir un bon forat.

Quan va treure el cap per inspeccionar l'altre cantó, una bafarada de males olors el van enretirar de seguida. Aquell tuf, pudent, nidorós, podrit, li regirà l'estómac i el va fer recular. Tot i així, en aquell curt espai de temps, havia notat una corrent d'aire que, per lògica, indicava clarament que el túnel no era tancat. Per tant, l'opció, tot i que era molt fastigosa, podia ser la que li salvés la vida.

Els pensaments de preservar l'existència, li retornaren les imatges del seu grup d'amics i la seva estimada Olga. Els esdeveniments, li feien pensar que en aquells moments, ja havien estat assassinats per aquella màfia tan ben organitzada.

Amb un sentiment d'odi profund, agafà les llaunes de benzina, la caixa de llumins, trossos de papers i diaris fàcilment inflamables, i pujà fins al primer pis per tal d'escoltar els moviments dels seus adversaris.

Tal i com s'havia pensat, tots ells es trobaven al menjador estudiant a fons els aparells d'espionatge.

La clau era passar al pis de sota, ruixar tota la deixalla amb la benzina, i calar foc com si la casa fos una olla a pressió. L'inconvenient, els goril·les que hi havia fora i que estaven reclosos dins dels cotxes. Tenia que trobar la manera de despistar-los.

Reflexionant, rumiant, pujà de nou al terrat i observà la panoràmica de la ciutat. Capficat amb l'operació, decidí estirar-se i recuperar l'alè per tal d'oxigenar les idees. Tant de moviment i pressió, l'havia atrafegat massa. De cop i volta, un colom defecà damunt del seu cap. Primer, se sentí molest i estigué a punt de tirar-li un roc que subjectava una de

les torretes més grans, però després d'aquell curt instant de rebel·lia i renecs, se li encengué la llum de l'enginy. L'au li havia dut la solució.

Agafà el roc, apuntà a la lluneta del cotxe més endarrerit, i encertà de ple en l'objectiu. Sense temps per observar les reaccions, baixà com un llamp les escales i tragué el cap per la porta, suaument, sense forçar massa l'obertura.

Els dos goril·les que custodiaven l'Olga, espantats per la trencadissa, li manaren que s'estirés damunt del seient i que no es mogués ni un pèl.

Quan en Jofre els va veure sortir del vehicle i allunyar-se del punt on es trobava, aprofità l'escena i canvià de portal en menys de dos segons.

Per precaució, s'amagà sota les escales i esperà les reaccions més immediates. Un dels que regirava el pis de dalt, va sortir al balcó i preguntà als goril·les què havia succeït.

Aquests, confosos, no van saber respondre, però l'atzar s'alià amb en Jofre, i una veïna molt empipada perquè li havien despertat al nadó, els escridassà i els amenaçà d'avisar a la policia si no marxaven del carrer.

El mafiós que estava arrepatat a la balconada increpà a la dona i li aconsellà que no emprés aquells mètodes.

-M'està amenaçant? – se sulfurà la veïna – Només em faltava això... Vostès no són d'aquest barri, per tant, no poden estar aquí amb els seus vehicles i, menys, organitzant un escàndol... Vaig a trucar immediatament als cossos de seguretat...

-Senyora! Senyora! Esperis.... Li prometo que no farem més soroll i que marxarem el més aviat possible, d'acord?

-Bé. Aquest to ja és diferent. Però si d'aquí a mitja hora encara tenen els cotxes al carrer, em veuré obligada a avisar la grua municipal. Estaria bé! Per això paguem impostos, no?

Amb la pista lliure i l'ambient descarregat de qualsevol sospita, en Jofre es dedicà a regar tot el pis de sota de benzina i va encendre primer la porta perquè els dos goril·les entressin a esbrinar.

Quan el fum s'escapà cap enfora, efectivament, els dos armaris van entrar sense adonar-se'n de què en Jofre estava just darrere la porta. Era la posició més arriscada, però també la més segura. Gràcies a les flames, gairebé no la van empentar. Com que el foc era reduït, van pujar al pis de sobre i van alertà de l'incendi ignorant que en Jofre cremava les escales per tal d'evitar la seva fugida.

Després, enfurismat, acabà d'escampar tota la benzina que li quedava, tota menys una garrafa petita, i inicià diversos focus per assegurar-se l'èxit de la seva venjança.

Tal i com s'ho havia temut, des del pis de dalt, aprofitant les escletxes de la barana del balcó, ja l'esperaven amb armes de foc, però arrambat a la paret com si fos un llangardaix, va poder passar a la casa del costat sense que tinguessin angle per veure'l ni disparar.

Sense perdre temps, va córrer fins al terrat i feu la mateixa operació per tal de bloquejar-los dins d'un parèntesi de mort segura.

Aquells mafiosos que es pensaven tan intel·ligents, sorpresos per l'atac d'un sol home, no van saber llegir els seus moviments i ara es trobaven tancats en una presó temible i cruel.

En pocs minuts, aquella casa semblava una falla valenciana impossible d'apagar. Els bombers, segurament, encara trigarien a aparèixer en escena, però per si de cas, en Jofre, es quedà la caixa de llumins i s'endinsà dins del forat misteriós del celler d'aquell habitatge abandonat.

La foscor era aterridora. Per tal de guiar-se, encengué un llumí i el protegí amb la mà perquè la corrent d'aire no l'apagués. Des d'allà sota, la perspectiva de la ciutat era molt diferent. Va ensopegar amb salts d'aigua, amb ràpids, amb gasos, amb rates; era un paratge força tètric i poc saludable.

Passats uns quilòmetres, li va semblar baixar de nivell, i la troballa que van presenciar els seus ulls, el deixaren bocabadat. Hi havia una ciutat romana sota la ciutat de Barcelona. Murs d'esglésies, necròpolis, carrers, clavegueres, pous que encara aguantaven, roques calentes i quietes, mosaics a la sorra, i fins i tot, una bugaderia i una fàbrica de vi.

En una habitació on encara i quedaven estris antics, va remenar una estanteria i de sobte el terra s'enfonsà. Era una plataforma petita de fusta que no va aguantar el seu pes. La caiguda fou brutal, de bastants metres, i un cop tocà fons, va rebre un cop al cap que el deixà sense coneixement.

Per la seva banda, el comissari, acompanyat d'en Pere, en Vinil i l'Antoni, havia arribat a la casa on la màfia i destinava les festes més elevades i demanà el suport del seu equip professional que tenia vigilant la zona.

Només entrar, es trobaren en Hans mort. Lligat com una bèstia i sagnant per tot arreu. Un mal indici. Nervios, ordenà que inspeccionessin tots els racons i demanà ajuda a la central.

Tot i la seva situació en el cos, li feren costat i li confirmaren l'enviament de cinc patrulles més.

Després d'un intens però infructífer escorcoll, anà per la part del darrere i comprovà que havien escapat per una sortida desconeguda. Just quan anava a donar la veu d'alerta, sentí uns crits ofegats que venien d'una porteta esbiaixada que feia angle amb la paret de la casa.

De seguida avisà reforços, i quan estaven llestos per assaltar la trampeta, va clavar-li un cop de peu que la feu cedir a l'instant. D'aquell cau minúscul, com si fos un niu de formigues esvalotat per un atac humà, en sortiren totes les meuques i el senyor Mestral d'una manera desordenada i caòtica.

La confusió i l'espant era considerable, i fins que no van instaurar la calma i l'ordre, allò semblava un pati de col·legi.

Després de comprovar que no en traurien res de net, i observant que l'Olga no hi era, en Torres ordenà que les vigilessin mentre ell, en Pere, en Vinil i l'Antoni, retornaven al punt d'origen tement que la noia hagués claudicat i els hagués guiat fins la casa.

El trajecte, tot i la velocitat que imprimia en Torres, se'ls va fer etern. Com si els revolts i els carrers es repetissin. Una situació angoixant.

Per tal d'aprofitar el temps, posà l'emissora d'informació amb la intenció de sentir qualsevol notícia relacionada amb el cas.

El comissari, mai s'hagués cregut que aquell fet el deixés glaçat.

NOTÍCIA DE DARRERE HORA: LA POLICIA ACABA DE DETENIR EL SENYOR J. ALTIMIRA COM A PRESUMPTA ASSASSÍ DE L'EMPRESARI LLOSTRE VILA. SEGONS LES DARRERES DADES A QUÈ HEM TINGUT ACCÉS, EL PERVERS PRESIDENT DEL COMITÈ HAVIA MANIPULAT LA GRAVACIÓ PRESENTADA COM A PROVA EN CONTRA D'EN JOFRE (EL DESCONEGUT), EN LA QUAL, DESPRÉS DE RECONSTRUIR-LA, ES POT SENTIR CLARAMENT LA NEGACIÓ D'EN JOFRE (EL DESCONEGUT) A PARTICIPAR EN QUALSEVOL ACTE CONTRA L'EMPRESARI.

DESPRÉS D'UN ESCORCOLL EN LA CASA DEL SOSPITÓS, ON LA POLICIA ASSEGURA QUE HA TROBAT SUFICIENTS PROVES QUE L'INCRIMINEN, J. ALTIMIRA HA ESTAT PORTAT A LES DEPENDÈNCIES POLICIAQUES PER TAL DE SER INTERROGAT I POSTERIORMENT SERÀ TRASLLADAT A LA PRESÓ DE CAN BRIANS SENSE FIANÇA I A L'ESPERA D'UN JUDICI POSTERIOR.

PER TANT, AQUEST FET, DESVINCULA TOTALMENT EN JOFRE (EL DESCONEGUT) DE L'ASSASSINAT I, SEGURAMENT, OBRIRÀ UN NOU DEBAT SOBRE LA SEVA PERSONA I ELS DARRERS JUDICIS QUE S'HAN FET SOBRE ELL. A VEGADES, LES COSES SEMBLEN TAN EVIDENTS, QUE ACABEN SENT ERRÒNIES.

US HA INFORMAT...

En Torres, visiblement afectat, avergonyit pels atacs indiscriminats sobre en Jofre, semblava haver perdut la veu. Com si hagués mullat els llavis en cola i estiguessin segellats de per vida. En canvi, en Pere,

eufòric, satisfet pel manteniment de la seva confiança envers al seu company, li demanà més celeritat en la seva conducció.

-Ràpid! Ràpid! Ja sabia que ell no era capaç d'un acte tan irresponsable. Espero que si estava allà, no l'hagin enxampat.

Quan s'apropaven a la zona, ja ensumaren la desgràcia. Hi havia un munt d'assistències ajudant a apaivagar el risc. Volien evitar que el foc traspasés als altres immobles.

Tots quatre deixaren el cotxe al mig el carrer i sortiren corrents per esbrinar l'entrellat d'aquell rebombori.

Quan en Pere va veure la casa reduïda a un munt de cendres, no va poder contenir les llàgrimes tot posant-se les mans al cap.

El comissari, aprofitant l'acreditació oficial, passà endins i es mirà els cotxes que estaven recoberts de sorra grisa.

La veïna que els havia increpat, i que estava essent atesa per un equip mèdic, al veure-li la placa de policia, el cridà amb una confiança pragmàtica, com si fos de la família.

-Són els vehicles d'aquells brètols.

-Com diu senyora?

-Anaven tots vestits de funeral, amb ulleres fosques i cabells enganxats amb fixador. Han aparcat sense autorització i sense respectar ningú, i han començat a trencar objectes d'aquella casa a tort i a dret. El meu nadó s'ha despertat a causa del terrabastall, i ha estat en aquell moment quan els he avisat que trucaria a la policia. Eren molt desagradables i m'han semblat gent perillosa. Quan he tornat a treure el cap, he vist les flames i he cridat als serveis d'urgències. Crec que no n'ha sortit cap. Tots deuen haver quedat socarrimats. És molt estrany, oi?

-I a part d'ells, no ha vist ningú més?

-No, no. Tots anaven iguals, com si formessin part d'un equip d'executius...

-Està bé. No es mogui. Necessitaré que m'acompanyi a la comissaria.

-Sí, sí, el que calgui.

-I el seu nen?

-No es preocupi. Se l'ha endut la meva germana. No volia que passés por.

En Pere, des del cordó de seguretat, observava detalladament tot el personal que circulava per la zona.

Tota la gent, amuntegada una sobre l'altra com si fossin cacauets dins d'un pot de conserva, eren vianants curiosos que s'aturaven per xafardejar i poder tenir una primícia per explicar al seu cercle d'amistats, però de cop i volta, esmunyint-se entre la multitud com si fos un gra de sorra de la platja que s'escapa entre els dits de la mà, va reconèixer la figura de l'Olga.

Abans que s'allunyés, la va cridà pel seu nom, i ella, com si la veu d'en Pere fos un projectil carregat de gas paralitzador, restà immòbil a l'espera d'esdeveniments.

Quan va veure que s'apropava i va distingir la seva figura, li va canviar la seva fisonomia i se li tirà al coll com si fos una criatura de cinc anys que torna de les primeres colònies i abraça als seus pares amb un sentiment d'enyorança molt pur.

-Pere... ha estat horrorós... pensava que moriríem tots... on és en Jofre?

-No ho sé... Potser era a dins quan...

-No! No! Per què? No era amb vosaltres?

-Li vam perdre la pista. Per algun motiu que desconeixem, va arribar tard i... a causa de males informacions, ens creiem que l'havia espifat... Vam desconfiar d'ell i...

Els plors i la ràbia de l'Olga es van desfermar. L'aire no arribava amb fluïdesa als seus pulmons. Era com si s'hagués instal·lat un tap al coll de l'estómac. Les extremitats se li començaren a adormir i la respiració era cada cop més alterada. Era una crisi de nervis en tota regla que va obligar a en Pere a avisar les unitats mèdiques.

Quan se la van haver endut, en Pere i en Torres intercanviaren parers.

-Potser ha estat ell. – insinuà el comissari.

-Com dius? – preguntà incrèdul davant d'aquella hipòtesi.

-Hauria pensat que tots érem morts i s'haurà volgut venjar a la seva manera. Imagina't en l'estat de confusió que devia estar submergit. A

més, després de sentir-se tan atacat, segurament tot li era igual. Sense amics, sense amor, sense esperança... Pobre Jofre... Em sento tan culpable...

-No m'ho puc creure...

-I a més, hem perdut totes les proves... Quin desastre! Ha estat una venjança incompleta...

Passades unes hores, els bombers ja havien enllestit la feina i la retirada dels cadàvers fou un procés lent i minuciós. Les tasques de reconeixement eren massa complicades per treure conclusions i tenien que esperar els filtres científics. Tot i així, el comissari va reconèixer la figura d'en Llorenç. Pels seus trets característics, en aquest, no hi havia confusió.

Després de regirar una estona més enmig d'aquell desert de sorra fosca, peces deformades, i objectes consumits per la fam del foc, intentant ensopegar amb un miracle que els ajudés a recuperar les proves que incriminaven als alts estaments de la societat, desanimats pel trist resultat de tant d'esforç, van decidir abandonar la missió.

En Vinil i l'Antoni es van oferir per acollir en Pere a casa seva. Era un gest molt noble que agrai plenament, però que va rebutjar per poder estar al costat de l'Olga quan sortís de l'hospital.

-És el mínim que puc fer per en Jofre.

En Torres, davant d'un futur incert, els recomanà que estiguessin desapareguts durant uns dies i que en cas de dificultat el truquessin al seu telèfon personal. De fet, ni ell mateix sabia per on anirien els trets. El que quedava clar, és que després d'aquella tempesta que havien provocat, s'obria un parèntesi d'un buit extraordinari. Podia succeir qualsevol cosa.

CAPÍTOL 13

El retrobament

En Jofre retornà en si amb un fort dolor al cap i diversos cops i rascades per tot el cos. Havia estat una caiguda molt ràpida, i curiosament, no gaire vertical. Segurament, el corrent d'aigua l'havia arrossegat com si fos un tros de fusta sense ànima.

Tot i haver baixat de nivell, la foscor no era tan imponent. No hi havia llum, és clar, però la nineta semblava captar un grau de claror. Com a mínim, podia veure la forma del túnel i les ombres de les parets.

Palpant amb la mà, intentà recuperar els llumins. Amb sort, deurien estar al seu costat. El terra era humit, i les parets, semblaven de terrissa, de fang. Com si fos un gos, rastrejà la zona a quatre potes fins que tocà el caixetí. No s'havia obert.

Al tercer intent, va aconseguir fer saltar la guspira.

Si tornava enrere, el túnel tenia la tendència a arrufar-se. En canvi, en sentit contrari, feia la impressió de créixer, de guanyar en amplada i alçada. Per tant, decidí avançar.

La caminada fou llarga, feixuga i pesada.

Ell mai havia patit de claustrofòbia, però tanta estona dins d'un lloc tan tancat, d'espai reduït, amb unes olors força desagradables i uns sorolls gens tranquil·litzadors, li despertaren certa fòbia d'angoixa i patiment.

Quan les forces començaven a minvar i la son demanava una treva per imposar repòs, va topar en un canvi d'escenari que el deixà palplantat.

Era un ample passadís de seixanta metres de llargada, fet a pic i pala, revestit de totxana, proveït de seients numerats, amb una farmaciola, diversos tubs de ventilació i una senzilla però molt ben dissenyada instal·lació elèctrica. A l'altre extrem, hi divisà unes escales amb barana que acabaven el seu recorregut just a tocar el sostre, el qual, semblava ser una plataforma de ferro molt gruixuda i pesant.

Eufòric per la troballa, va accelerar el pas fins al primer graó, i amb molta cura, recelós de l'estat de la mateixa, va pujar lentament fins a tocar la base quadrada.

Les primeres empeses, tímides, encongides, pusil·lànimes, amb cert recel pel que podia haver-hi a l'altre costat, no provocaren cap moviment.

Coneixent la resistència de la porta, agafà aire, s'impulsà amb les cames, i va pressionar amb tota la seva força per mirar d'aixecar-la sense contemplacions. Durant mig minut, forçà fins al límit tots els músculs que intervenien en l'operació, inflats com pneumàtics a tota pressió i amb les artèries que els embolicaven com si portessin cadenes per circular per la neu. Malauradament, no va aconseguir moure-la ni un centímetre. Com si estigués tapiada per obra i ciment.

La rendició no estaria exempt de sacrifici, per tant, ho provà cinc vegades més fins que el cansament va superar en escreix el nivell de convicció.

Esgotat, desanimat, amb una lleu angoixa que li copsava el coll i li dificultava la respiració, s'estirà damunt dels seients numerats i quedà adormit en un tres i no res.

Els somnis el transportaren en bitllet de primera classe fins una illa d'aquelles paradisiàques on la sorra sembla ser completament verge,

d'una blancor angelical, i l'aigua cristallina, suau, proveïda de corals preciosos i peixos de tots colors. Anava acompanyat de la seva Olga. Semblaven una parella de nuvis acabats de casar. S'estiraven en aquelles gandules fabricades de forma natural i s'untaven els cossos de crema com si fossin dos pastelets a punt de posar a l'aparador.

Totes les satisfaccions eren abundants. Bon menjar, diversió, relaxament, tranquil·litat, gaudiment de la parella, un oasi de felicitat que va desaparèixer de cop a causa d'un fort soroll que el despertà d'aquella son tan reparadora.

Provenia del fons de la foscor, més enllà del refugi.

Va dubtar de seguir-lo. Havia de deixar l'únic lloc espaiós per tornar-se a capbussar dins d'un cau de negror asfixiant per esbrinar un repic que potser no el portaria enlloc i amb el risc de no poder tornar enrere. Tanmateix, si es quedava allà per comoditat, possiblement mai podria obrir aquella plataforma i no el vindria a buscar ningú més que no fos la mort.

Decantada la balança, s'ajupí, es posà a quatre potes, i caminà lentament com un gat curiós per tal d'evitar sorpreses.

A mesura que avançava terreny, el so agitat i regular anava en augment. Tot i així, semblava que una remor d'aigua es barrejava la tintinabulació.

La força de les corrents humides ja l'havien sorprès anteriorment, per tant, es movia amb molta cautela.

Amb el cap cot, a causa de l'esgotament i la por, no podia veure més enllà de dos metres, però de manera sobtada, el terra va començar a agafar color. El to marró irregular tacat d'ombres grises el va fer reaccionar. Quan alçà la vista, observà que un raig de llum molt intens, de caràcter natural i permanent, lluïa a pocs metres de la seva posició. Joiós, esperançat, accelerà el pas fins topar amb la sortida. Els ulls, acostumats a la penombra, no suportaren l'impacte i els tingué que refregar una bona estona per tal que la cap interna del globus ocular recuperés la percepció de l'energia radiant.

Amb la vista regulada, estudià la zona meticulosament. Estava just davant d'un canal de residus. Era el clavegueram de la ciutat. L'aigua

corria àgilment i arrossegava tot tipus de deixalla. Segurament, poques hores abans havia plogut. A dos metres, una sortida cap a l'exterior amb la tapa aixecada. A la dreta, dos operaris que treballaven fent obres subterrànies.

Si el veien, podia ser perillós. No volia córrer aquell risc. Havia de trobar la manera de traspasar aquells escassos metres totalment desapercebut.

Com si fos un ratolí, s'arraulí el màxim possible i va fer progressar cada extremitat amb un tacte tou i modulad.

Quan estigué a punt de tocar l'escala, un crit sec i contundent el deixà congelat, com si aquella escena fos un fragment d'una cinta reproductora i algú hi hagués establert una pausa.

-Està boig! Què hi fa aquí sota? – apuntà l'operari més antic, un home alt, sec, de pell arrugada i de bigoti molsut, amb clagues blanques per tota la cara.

-Jo... He vist la tapa aixecada i...

-Què cerca? Ha perdut alguna cosa?

-La meva esposa va perdre un anell molt valuós en aquest punt. Pensava que...

-Res. Ja ho pot donar per perdut. No fa ni dues hores que ha acabat de ploure, i la corrent d'aigua, ja se l'haurà endut quilòmetres enllà.

-Ja...

-Li aconsello que no baixi mai més. Aquí hi ha molts perills. Molta gent ha mort a causa dels gasos i el metà. I quan plou, encara és més perillós. Hauria d'avisar a les autoritats...

-No, no. D'acord. Surto ara mateix. Li prometo que no tornaré a baixar mai més.

Amb un gest d'agraïment, pujà les escales com una centella desfermada i va girar un parell de cantonades com si el perseguís el diable. El temor de perdre una llibertat recuperada en un atzucac del tot efímer li donà ales per allunyar-se del punt de conflicte.

Brut, suat, descamisat, amb diverses ferides i contusions, observà que la seva figura era objecte de moltes mirades i comentaris. Ara, desproveït de disfressa, tot i l'estat en que es trobava, no era

convenient circular entre la gent. Algú, amb ull clínic, el podia reconèixer.

Després de divagar una bona estona per la ciutat cercant un lloc que pogués subministrar un mínim d'intimitat, acabà per desistir en l'intent i va asseure's a la vorera, repenjat a la paret i arraulit com una bèstia atemorida, amagant el cap sota les cames i parant la mà com si fos un pidolaire veterà. Normalment, ningú els molestava. Passaven ignorats com si portessin una epidèmia contagiosa. Una indiferència que agrai per reposar i fer una petita capcinada.

Cap al capvespre, quan la llum natural deixava pas a l'artificial, amb les ombres allargades i de diverses tonalitats a causa de la col·locació sistemàtica dels fanals i les façanes dels edificis pintades d'una gran gamma de colors intermitents, alguns, reforçats per un cartell publicitari de grans dimensions fabricat amb tubs de neó, en Jofre recobrà els sentits. La dormida, més llarga de la prevista, havia diluït bona part dels malestars musculars.

La mà, que li havia quedat immòbil, amb el braç recolzat damunt del genoll, suportava el pes d'unes quantes monedes.

Sense comptar-hi, s'havia endut una bona pesca. Quinze euros. Suficients per un bon sopar.

Afamat com un llop que busca la granja més propera, coneixedor del gran àpat que pot suposar la troballa, cercà el primer establiment de menjar ràpid per tal d'omplir l'estómac el màxim possible.

Aquests restaurants li permetien passar desapercbut entre la nombrosa clientela i, amb una mica de sort, infiltrar-se dins de les dependències dels treballadors per tal d'aconseguir una millora en la higiene personal i un canvi de vestuari.

La selecció no era fàcil. Barcelona ofería un ampli ventall del producte que buscava, però posats a escollir, en preferia un que formés part de la cadena per la qual havia treballat.

Finalment, després de vint minuts, trobà el local desitjat. L'interior, ple a vessar. Les cues de caixa arribaven fins la porta d'entrada. Tot i així, el seu aspecte de deixadesa, semblava facilitar-li el pas.

Demanà tota la consumició que el seu pressupost li va permetre i l'engolí tan salvatgement que els comensals del costat van quedar perplexos. Tirava tantes engrunes per tots els costats que semblava el monstre de les galetes, aquell personatge infantil tan entranyable que feia riure per la poca traça d'imitar la manera d'endrapar en el món real.

Satisfet, amb la panxa inflada com si estigués embarassat de tres mesos, deixà la safata en el lloc corresponent i baixà al pis de sota en direcció als serveis.

A mitja escala, sense aturar-se, mirà per l'espill l'actitud del vigilant de seguretat. Sortosament, badava. Com tots. Matava les hores de la seva jornada guaitant més a fora que a dins.

Des d'aquella posició subterrània, on gairebé no el podia veure ningú, estudià el negoci a fons. Qui era l'encarregat, qui era el de la neteja, on era la porta que donava al magatzem, etcètera.

La clau, era el magatzem. A aquelles alçades de la nit, amb tota seguretat, ja no hi hauria ningú. Si el local era similar al que ell havia freqüentat tantes vegades a causa de la seva relació laboral, l'habitació de neteja que tenia al final de les escales i que s'obria fàcilment, contactava interiorment amb el magatzem.

Sense pensar-s'ho dues vegades, i aprofitant que la feina tenia absorbida tota l'atenció dels treballadors, s'esmunyí per la porta amb rapidesa i palpà l'interior a les fosques per tal d'evitar aixecar sospites.

Tal i com esperava, al fons, després de les estanteries del material, hi havia el pas de cortines que separava les dues zones.

Era un magatzem molt gran. Espaiós i de grans finestrals, cosa que permetia l'entrada de la llum del carrer. Una visió discreta i prou detallada.

Els palets de productes estaven separats de la zona de vestuaris, per tant, va poder camuflar-se bé entre ells i esperar que tothom marxés per sortir i circular lliurement sense perill.

Al voltant de les dues de la matinada, l'activitat comercial arribà a la seva fi i l'establiment quedà desert.

Amb permís i llicència per fer tot el que li rotés, es despullà completament, es dutxà, s'afaità, improvisà un maquillatge nou amb els estris de les dones, es posà l'uniforme de l'encarregat tot desenganxant els distintius de l'empresa, preparà una bossa amb uns quants aliments de supervivència, i li feu un petó a les cintes d'enregistrament que tant havia protegit entre diaris i que, de manera miraculosa, havien aguantat a la butxaca després de tantes batzegades amunt i avall.

Pel matí, com un home nou, entre els palets d'una descàrrega, amb pas segur i discret, sense vacil·lacions, es va esmunyir cap enfora i va sortir per l'exterior del recinte.

Les preparacions i reunions matinals van propiciar que ningú estigués passejant pels contorns de l'establiment. D'aquesta manera, marxà indemne de la zona i buscà la primera boca de metro per fer-se amb els diversos exemplars dels diaris gratuïts.

Totes les portades feien referència a l'afer del qual ell n'era el principal protagonista desconegut i la confusió que aixecava la identificació dels cadàvers.

AHIR, EN PLE COR DE BARCELONA, ELS BOMBERS VAREN TENIR QUE APAGAR UN FOC PROVOCAT I MOLTS VEÏNS VAN SER DESALLOTJATS PER CAUSES DE SEGURETAT. SEGONS FONS POLICÍAQUES, VAN MORIR DOTZE PERSONES QUE PODRIEN TENIR RELACIÓ AMB MÀFIES DE L'EST. FINS I TOT, S'ESPECULA AMB UNA TRAMA DE CORRUPCIÓ EN LA QUAL HI ESTARIA IMPLICAT EL CAP TERRITORIAL DE LA POLICIA.

EL CASC ANTIC EN FLAMES. AQUEST ÉS EL TITULAR QUE DESCRIU LES IMATGES. UN INCENDI PROVOCAT QUE PODRIA

Haver significat al mort de moltes persones. Curiosament, es creu que tot podria ser a causa d'una disputa entre màfies.

L'incendi del Casc Antic i els assassinats trobats en una casa de luxe del nord de Barcelona, fan pensar en el moviment massiu de màfies. La policia creu que els dos afers anaven lligats. Tot i així, la confusió és tal, que a hores d'ara s'especula amb una xarxa de corrupció molt important. En Llorenç, cap territorial de la policia, podria estar-hi implicat com a màxim responsable, tot i que la seva mort, dificulta l'entrellat de l'assumpte.

El comissari Torres segueix un cas de corrupció pel seu compte. Aquest secretisme, permet desmantellar una màfia de l'est i descobrir la implicació de càrrecs superiors en aquestes xarxes de drogues i prostitució. El cap de la policia territorial, trobat mort en l'incendi del Casc Antic, semblava ser un dels braços executors.

Operació secreta de la policia de Barcelona. Ahir, en menys de sis hores, es van descobrir assassinats,

TRÀFIC DE PROSTITUTES, MANS BRUTES DINS DEL PROPI COS, I UN SUÏCIDI DELS PROPIS INTEGRANTS DE LA MÀFIA PER TAL DE NO CAURE EN MANS DE LA JUSTÍCIA.

CIRCULA EL RUMOR DE QUÈ ALTS CÀRRECS POLÍTICS I DE LA SOCIETAT TAMBÉ HI PODRIEN ESTAR IMPLICATS. EL COMISSARI TORRES, RECENTMENT PROPOSAT PER SER EL NOU CAP DE LA POLICIA TERRITORIAL, TÉ PREVISTA UNA RODA DE PREMSA PER TAL D'ESCLARIR ELS FETS. L'INCENDI PRODUÏT EN EL CASC ANTIC, SEMBLA HAVER CREMAT MOLT MÉS COSES QUE PARETS I OBJECTES.

Tot i l'amargor que sentia, almenys, semblava ser que el comissari estava disposat a impartir justícia.

De fet, després d'haver llegit que tota aquella colla de malparits havien mort en l'incendi, respirà de manera més alleujada.

Amb un rumb indefinit, sense un objectiu clar, diferent d'aquells executius que passaven amb les hores contades quasi sense respirar i amb la mirada fixada amb una agenda que feia la impressió que la tenien enganxada tot el dia just davant del nas, o d'aquells treballadors que robaven moviments a les agulles del rellotge per tal d'arribar a tots els llocs d'una manera quasi miraculosa, o la d'aquells joves alumnes d'institut i universitat que corrien pels passadissos amb el temps que els mossegava el cul i amb aquells auriculars a les orelles que ja eren part permanent de la seva anatomia, intentava dissenyar el següent pas de manera que encertés el final de la partida. Un acabament, que

per molt digne que l'aconseguís, mai podria compensar la pèrdua dels seus companys, i sobretot, la de l'Olga.

Assegut a l'andana, observant el pas regular i matemàtic de cada tren, veient com els passatgers pujaven i baixaven amb fredor, sense mirar-se, sense saludar-se, amb aquella olor de suor i tràfec, li venien pensaments baixos, de tristor, de repulsa al món i a l'ésser humà. Tot semblava buit. D'ànima i d'esperit. Moviments mecànics i desproveïts de retòrica. Robots programats que feien la seva tasca sense esperar res més que el pas del temps, l'esgotament de la seva bateria. Un número de sèrie que caducaria i formaria part d'un munt de ferralla de qualsevol planta de descomposició i que s'oblidaria a les poques hores d'estar fora de circulació.

Poca llibertat, poca autonomia. Des del moment de néixer, hi havia un llibre d'instruccions que s'havia de seguir al peu de la lletra, i que en el moment que algun intentava sortir-se de guió, era penalitzat i titllat d'aparell defectuós i indigne de formar part de l'engranatge.

Per què havia lluitat tant per aquella gent que canviava de pensament com de la nit al dia? Per què havia arriscat la seva felicitat per un sistema que l'havia apartat sistemàticament? Com era possible que tothom acceptés ser un titella d'escassa i limitada mobilitat? Tot era tan fals com semblava ser? No hi havia res de sinceritat en aquell fastigós planeta?

Només perquè ell restava permanent en aquella banqueta ja se'l miraven de forma estranya. Ja no quadrava dins dels esquemes. Què hi feia aquell home de mitjana edat paralitzat durant tanta estona en un lloc de tan poc profit? Quin era el seu objectiu? El cas, és que fins i tot, el servei de seguretat s'acostà a la seva posició i li preguntà si es trobava bé. Una pregunta a la qual ell va respondre molt esquifidament, amb un gest d'espatlles i un cop de cap de gran indiferència i que el va fer fugir d'escena per evitar les suspicàcies i els rumors.

Un cop a fora, respirant l'aire carregat de la ciutat, amb un Sol radiant que banyava el paisatge i que engegava la vista del que sortia de la foscor, amb una temperatura agradable i un aire suau de garbí que

acompanyava el passeig de mig matí, decidí cercar un parc i perdre's enmig de la seva natura per contrastar la grisor que entelava la seva ment.

Mai s'havia entestat a conèixer Barcelona com si fos el dibuix de la seva mà, per aquest motiu, ara, ni observant els noms dels carrers, se sabia situar.

Finalment, trobà un espai lliure, poc transitat, envoltat d'arbres nobles, com una filera de roures d'avançada edat que donaven la benvinguda, i un llac preciós on hi anaven a refrescar-s'hi moltes de les aus que cantaven a cor i que amenitzaven l'estada dels vilatans que sabien apreciar la tranquil·litat que ofería aquell àmbit natural.

La gespa, ben cuidada, recentment afaitada, proporcionava un suau coixí en el qual decidí estirar-s'hi i contemplar des de la intimitat que li regalava aquell quadrat envoltat de xiprers l'evolució dels primers núvols alts i prims que començaven a filtrar de manera intermitent la llum solar.

De sobte, entre els arbres perennifolis de capçada acabada en punta i fosca, amb fulles imbricades i amb gàlbuls arrodonits, en sortí un gat que se li apropà sense cap tipus de temor. Segurament, acostumat a rebre restes d'aliments dels assidus a aquella zona, cercava l'esmorzar de cada dia amb un caminar graciós i un gest d'amistat que feia entendre.

En Jofre, conscient del seu objectiu, obrí la bossa de les provisions i repartí l'àpat amb ell.

El petit mamífer de la família dels fèlids, de cap arrodonit i ample, de pelatge blanc, suau, amb ulls de guardiola de color groc penetrant, li agrai la donació llepant-li la mà amb la seva llengua llarga i aspre i es va quedar al seu costat per tal de realitzar una digestió dòcil i planera.

Després, sense tenir que donar comptes a ningú, s'aixecà, s'estirà totes les extremitats, jugà un parell de minuts amb les boletes que havien caigut dels xiprers, i sortí del quadrat a la recerca de noves amistats i nous coneixements. "Aquest sí que és lliure. No té horaris ni obligacions. Això és vida!". Pensà interiorment mentre observava

atentament com s'allunyava de la seva posició amb les orelles aixecades per tal de captar nous moviments que fossin del seu interès. Cap al migdia, quan la temperatura ja s'havia elevat fins un punt desagradable, on la pell transpirava i la roba s'enganxava com un paper d'alumini que fa les funcions d'embolcall d'un formatge que ja s'ha fos, retornà al món urbà amb la intenció d'entregar la cinta al comissari.

Desconeixia què en faria. Quina seria la finalitat d'aquelles proves. Si realment implicaria a les altes esferes en detriment de la seva posició. Però havia arribat un punt, que estava fastiguejat de dur-les a sobre. Les conseqüències de les mateixes pesaven massa per tenir que suportar-les més temps.

Després de caminar uns dotze minuts per tal de situar-se, s'adonà que estava a tocar de les rambles. Curiosament, a poca distància del lloc on tantes vegades havia fet de fals romà.

Per desgràcia, la plataforma era buida. El somni de retrobar la figura d'en Pere li semblà una pretensió impossible. Capbaix, amb el front arraulit, s'endinsà en el carrer de la casa socarrimada per veure les cendres del pecat.

Tot estava en runes. La casa d'en Pere i l'habitatge del costat. El celler per on ell havia escapat, havia quedat soterrat per un munt de runes. La zona, encara segellada per la cinta de la policia, era un cementiri de records que li feien sagnar el cor.

Amb els ulls humits i la cara desencaixada, girà cua i retornà a les rambles.

Atordit, marejat de tantes emocions, va asseure's damunt del petit escenari d'en Pere i va tancar els ulls per tal de concentrar la respiració i equilibrar les pulsacions.

-Escolti! Vostè no pot estar aquí! – li recriminà el figurant del davant que encara defensava el pedestal d'en Pere.

Òbviament, en Jofre, creia conèixer la situació i gairebé ni s'immutà.

-Què no em sent? Vol que li digui de més a prop?

En aquell instant, una veu coneguda, familiar, interrompí els atacs.

-Deixa'l, deixa'l... Ja hi parlo jo...

-D'acord. És el teu lloc.

La veu que havia parat el conflicte s'acostà a la seva posició i s'aturà just davant seu.

-Ho sento, però aquest petit escenari és meu. Avui no actuaré, però li prego que el deixi lliure el més aviat possible i que no me'l maltracti.

Aquell to, aquella educació, aquell tarannà, aquella pausa en la conversa, li eren uns elements tan propers, tan casolans, que no va poder evitar aixecar la vista.

Veure en Pere viu, dret, sa i estalvi, amb un aspecte imponent, autoritari, amb el mateix posat de sempre, li va congelar la parla i els sentits. Pensar que era mort i contemplar la figura el seu amic com si fos un Déu ressuscitat, li va fer trontollar tot el coneixement fins al punt de córrer el risc de desmai.

-Es troba bé? – preguntà en Pere en veure'l perdre l'equilibri.

-Pere... Pere... pensava que t'havien mort...

-Com? Qui?... Jofre? Ets tu, Jofre! Seràs cabró! Vine amic meu...

Ambdós es fongueren en una abraçada tan sentida que semblava que una cuirassa els envoltés i els protegís de tots els comentaris de la gent del voltant. Es van estrènyer tan fort que ni un huracà els hauria pogut separar. Durant cinc minuts, afloraren tots els sentiments que cadascun d'ells havia retingut al llarg d'aquelles hores de patiment i martiri. L'espectacle, fins i tot, va emocionar a més d'un vianant curiós. Era el retrobament de l'esperança, el retrobament de les il·lusions, el retrobament de la fe.

CAPÍTOL 14*Escac i mat*

Després de les mostres d'afecte, en Pere el portà de camí a l'hospital on encara estava ingressada l'Olga. El trajecte, en metro, en hora baixa, amb suficient calma i tranquil·litat, fou un reguitzell de declaracions i de descobriments. Cadascú aportà la seva experiència i les seves aventures.

-Ja sabia que darrere l'incendi hi estava la teva mà... I també em costava creure que no haguessis estudiat una sortida... Per cert, un interrogant que m'ha fet ballar el cap des que t'he vist. Vas salvar les proves que havíem aconseguit?

-Pere... Encara dubtes de mi? – li respongué amb un somriure picaresc a la vegada que li ensenyava el paquet que duia les cintes embolicades.

-Fantàstic! En Torres quedarà impressionat.

-N'estàs segur? No has vist que l'han proposat com a cap de la policia territorial?

-Sí, però... Vols dir que ens la jugarà després de tot el que ha viscut?

-No ho sé. És una decisió que deixo a les teves mans. I l'Olga, està bé?

-Ja t'he dit que sí. Només es va quedar en observació per precaució. Quan et vegi, li passaran tots els mals de cop.

Una vegada aclarits tots els dubtes, en Pere el deixà veure els diaris que es retractaven de la informació errònia on l'inculpaven de l'assassinat de l'empresari Llostre Vila. Aquelles ratlles de rectificació, encara que no eixugaven les taques profundes que havien deixat damunt de la seva persona, com a mínim, li donaven una altra perspectiva de la realitat. Ara, aquella granota bruta, indecent, embussada, que l'havia recobert durant tantes hores sumint-lo en un estat quasi depressiu, s'havia reconvertit en una sotana de pau, diafanitat i transparència.

Enmig del tràfec, els nervis i el moviment de l'hospital, sobretot, en la zona d'urgències, on cada segon semblava ser vital, únic, irrepetible, entraren en l'habitació de l'Olga.

En aquells moments dormia. En Jofre, com si hagués vist un miracle, amb la mirada emocionada, el cor accelerat, i la respiració alterada, se li acostà tímidament amb la mà tremolosa i el pols vacil·lant.

Visiblement afectat, exultant d'alegria, amb un goig incontenible i respirant satisfacció per tots els porus de la seva pell, tocà suaument el rostre de la seva estimada i li feu un petó als llavis carregat de sentiments i tendresa.

El contacte carnal la desvetllà. Sotmesa encara a la confusió entre els dos móns, ja que la seva ment seguia a la corda difosa que separava la realitat de la ficció, va reaccionar de manera aspra i arbitrària. Desconeixia el rostre i desconfiava del gest.

-Olga... Sóc jo...

La veu i el to la va calmar. Tot i així, en Jofre, per tal de dissipar els dubtes, entrà dins del bany i, arriscant-se a ser descobert, es va desprendre de la disfressa.

L'Olga, desperta, posada al dia per en Pere amb tots els detalls possibles, no s'acabava de creure que el seu amor seguís viu.

Quan el va veure sortir, un pessigolleig sensible, agut i fogós va recórrer totes les parts del seu cos i es van concentrar en la gola, obturant el pas de l'aire i recargolant el tub fins fer-li un nus de mariner. Era incapaç d'articular paraula i d'oferir sons.

En Pere, per tal d'animar l'escena, ja que semblava que els dos fossin un parell d'espantaocells inserits de manera contundent en les profunditats de la terra, marxà de l'habitació llençant un consell a l'aire. -Us deixo sols. La intimitat és clau, però no dura sempre. Aproveiteu el temps. No som a casa. Si jo fos al vostre lloc...

L'Olga recobrà els sentits i se li tirà al coll besant-lo de manera apassionada.

En Jofre, bojament enamorat d'aquella dona, de la seva bellesa, del seu tarannà, es deixà arrossegar per la passió i es confessaren amor etern enmig de fluids i tocaments. Si no hagués estat per l'entrada d'en Pere, segurament, aquella trobada després de tant de temps, hauria acabat en una escena eròtica de grans dimensions.

-He dit aprofitar, no abusar... Va Jofre... Torna't a disfressar. Aviat passaran els metges. Possiblement, avui et donin l'alta.

Mentre esperaven el pas dels facultatius, en Pere trucà al comissari per posar-lo al corrent de les novetats.

De manera sorprenent, accelerada, potser precipitada segons el criteri d'en Jofre, ja havia acceptat el càrrec. Ara, ja era el nou cap territorial de la policia. Tot i així, es mostrà molt content per les notícies i els cità per l'endemà. L'escenari, el trià en Pere. El banc de les rambles.

Vora les dues de la tarda sortien tots tres de l'hospital. El cel s'havia ennuvolat i s'escapaven quatre gotes carregades de fang que pintaven tot el mobiliari urbà. L'aire, fresc, intermitent, augmentava la sensació d'incomoditat i molèstia.

Cansats, amb l'estómac buit i el cos sacsejat, decidiren anar a dinar a casa de l'Antoni i en Vinil. De fet, hi passaren tot el dia i s'hi quedaren a dormir. L'ambient festiu, de celebració pel retrobament i l'èxit de l'operació, els deixà exhausts i amb un punt d'excessiva alegria a causa del consum desmesurat de cava. Un estat d'inconsciència que

per moments els situà en una altra òrbita i que els allunyà de tots els fets que havien viscut darrerament.

L'endemà, amb una certa pressió al cap, emboirats per la ressaca, en Pere i en Jofre sortiren de la casa amb l'objectiu de reunir-se amb en Torres.

Dies enrere, la situació no hagués generat cap dubte, cap desconfiança, cap dilema, però en la conjuntura actual, els interrogants, les incògnites sobre la posició de l'antic comissari, despertaven cert recel en les ments dels nostres protagonistes. Un aspecte que quedà prou reflectit durant la conversa que mantingueren en una cafeteria situada al costat del lloc de trobada.

-Si ens enganya, si destrueix les proves un cop les hi haguem entregat, no pararé fins fer justícia. – declarà en Pere.

-Jo estic cansat. Molt. No voldria perdre l'Olga. N'estic fart de la justícia. Només desitjo viure en pau, lliure, sense cadenes, sense lligams. – respongué en Jofre.

-T'entenc. Jo faria el mateix. De fet, t'ho aconsello. Hauries de marxar ben lluny i començar una nova vida amb ella. Aquí correu massa perill. No pots estar sempre a l'ombra. Et tornaràs boig. Si no fas el teu paper, t'acabaràs convertint en la disfressa que portes.

-I tu?

-Ja ho veurem. Seguiré el camí que em marquin els esdeveniments...

En Torres fou puntual. L'observaren durant uns minuts des de dins del local. Semblava anar sol i sense equips de comunicació. Tot i així, es mostraren molt cauts. Passat un quart d'hora, i veient que podia marxar en qualsevol moment, sortiren de la cafeteria sense que l'altre se n'adonés.

Després, com si vinguessin del fons de la rambla, se li presentaren amb les excuses del retard.

Les salutacions foren molt cordials. Encaixades de mans i una forta abraçada amb en Jofre. Realment, s'alegrava de veure'l viu. Més tard, començaren a aflorar els assumptes més punxeguts.

-Així doncs, cap territorial de la policia... – apuntà en Pere amb un to de cert sarcasme.

-Sí. Finalment he acceptat.

-Sense condicionaments?

-Pere... Ja em coneixes...

-És que tot a succeït tan ràpid...

-Pels esdeveniments. Ja ho saps. La mort d'en Llorenç ha precipitat les coses.

-Hi denunciaràs a qui t'ha col·locat?

Aquell interrogant anà acompanyat d'una pausa molt llarga i silenciosa. Un mutisme taciturn que impregnà l'encontre de tensió i rigidesa. Les mirades, afilades, de punta fina, com un ganivet recentment esmolat, s'entrecreuaven a una velocitat diabòlica.

En Jofre, que fins llavors havia romàs amb la boca tancada, trencà el compàs d'espera amb unes declaracions clares i sentides.

-Insinueu que tot continuarà igual després dels esforços i les víctimes que hi han hagut en aquest cas? Que seguiran existint les màfies encobertes pel poder? Que ens hi hem jugat la pell per res? Per un ascens immerescut?

En Torres, amb un gest d'intentar apaivagar els ànims, amb els palmells de la mà que pujaven i baixaven com les d'un jutge de tennis que demana calma al públic assistent, agafà el torn de paraula i es dirigí directament a en Jofre.

-Et recordo que ets un assassí... I dels més buscats del país. Pensa que si et volgués trair, ara mateix estaries detingut i en mans de la justícia, enfrontant-te cara a cara amb una pena de presó de la qual ja no en sortiries viu. Amb això no vull justificar res. Només dic que el poder sempre serà el poder. Si no sóc jo, serà un altre. En canvi, amb mi, teniu l'oportunitat de treure'n profit. Per tu, he aconseguit un compromís dels alts estaments per tal de facilitar-te una nova identitat, una llar en un poble de la Cerdanya, i una feina còmoda i tranquil·la que et permetrà tenir una vida somniada al costat de la teva estimada Olga. I per tu, Pere, tinc preparat un futur professional en el món del maquillatge realitzant tasques dins del cos policíac i una ferma promesa d'anar canviant les coses amb seny, de manera pausada, a poc a poc, amb intel·ligència i a la meva manera. Ja sé que costa de

creure, que potser és una maniobra per deixar passar la perdiu i marejar-la fins l'esgotament, però et juro pel que més estimo, els meus fills, que és una jugada perfecte per poder canviar les coses sense fer vessar més sang. Una aliança amb el dimoni per arribar a les seves entranyes i destruir el seu món; lentament, sí, però amb seguretat i fermesa.

-I si no ho fem? Si no et donem les cintes? Què passarà? Ens mataràs? – preguntà en Pere amb la cara vermella i els fums carregats.

-Pere...

-Què! Què no provem sort? Què no comprovem fins on pots arribar? Ets un cínic! Marxem Jofre... Aquí ja no hi tenim res més a fer...

Tots dos s'aixecaren com si portessin una molla molt premsada sota el paner i enfilaren rambla amunt en direcció a la Plaça Catalunya.

-No sigueu ingenus! No podeu canviar el món! Això són utopies! – cridava en Torres de manera desesperada a causa de la decisió que havien pres. –Pere! Jofre! No avanceu més! Us estan vigilant...

Aquella darrera advertència els aturà en sec. En Pere, enfurismat, fora de control, es dirigí cap a la posició d'en Torres i li clavà un cop de puny al nas que el deixà fulminat contra el terra.

-Malparit! Pòtol! Traïdor! Aquesta és la teva paraula? De veritat tens fills? Ets un desgraciat!

-Jo... Era això o l'enfonsament... M'havien amenaçat i...

-Ens has venut. Estem llestos, oi? On està la teva dignitat? On està el teu jurament a la justícia? Què se n'ha fet d'aquell policia honest i valuós? No ho veus que amb el temps també acabaràs podrit? Jo, prefereixo morir amb noblesa, amb decòrum, que viure enmig d'infàmies i abjeccions. Recorda com ha acabat en Llorenç. Vols produir tan fàstic?

El cop, dur, contundent, acompanyat d'aquell petit sermó, semblava haver-li giravoltat el pensament. Amb la boca tapada per la mà, com si es calmés una ferida del llavi que era inexistent, parlà fluix i a cau d'orella dels dos.

-Marxeu! Sortiu per cames! No vindran fins que rebin el meu senyal. Fes veure que em passes alguna cosa. Quan em registrin, ja podeu ser lluny. El vostre carrer, on tenies la casa, és una sortida lliure.

-I tu?

-No ho sé... Té importància? Aneu!

En Pere, amb molta habilitat, va desfer el paquet des de dins la butxaca i li donà el paper que feia d'embolcall. Després, se'l mirà fixament, amb una expressió plena d'interrogants, estirà en Jofre per la màniga i girà cua en direcció al carrer esmentat.

Cada cinc metres, en Pere observava de reüll els moviments d'en Torres. Aquest, palplantat, amb el cap cot i la vista clavada en el terra, semblava haver quedat paralytitzat, mort. Una rigidesa que anava acompanyada de temor. Al seu voltant, una multitud de policies vestits de carrer s'apropaven amb to amenaçador.

De sobte, arrossegat per la tensió, amb la ment copsada entre l'espasa i la paret, apuntà en Pere i en Jofre i els intimidà amb un diàleg nou i contundent.

-Atureu-vos! Ni una passa més!

Aquelles dues frases concises i de to elevat, de comminació profunda, els deixà fora de context. Una jugada d'atac supressiu que no saberen com defensar.

En Torres carregar l'arma i accelerà els moviments. Amb un gest ràpid, disparà contra un dels policies secrets i es llençà pel terra tot giravoltant sobre si mateix com si fos una roda de molí.

En pocs segons, la Rambla passà de ser un passatge de lleure a convertir-se en un camp de batalla campal. La policia ordenà a tots els vianants que s'apartessin de la zona conflictiva i un reguitzell de trets banyà l'encontre de ferides sagnants i crits ensordidors.

Fins i tot, francitadors situats en punts estratègics obriren foc sobre els objectius marcats.

Aquell minut de confusió es feu etern. Un caos intens que desordenà la partida i la convertí en una olla de grills. Després del guirigall, la claredat del desenllaç fou brutal. En Pere, en Jofre i en Torres eren morts. Cosits a trets. Foradats com un colador.

-Registreu-los! – ordenà un home ceapat, contundent, de rostre seriós i semblant fred.

-Ens han enganyat senyor... Aquí només hi ha un embolcall...

-Com?

-En Torres només dur papers...

-Maleïts!

-Esperi senyor... – digué un altre agent que escorcollava el cos d'en Pere. – Les cintes són aquí.

-Molt bé. Netegeu la zona i feu els informes corresponents. Recordeu les consignes de tancar l'expedient amb lògica. Jo me n'encarrego de les proves. – sentencià l'oficial desconegut que semblava dur la veu cantant.

Tot seguit, pujà al cotxe i es dirigí a la seu del govern. Sense preàmbuls, com si estigués passejant per dintre de la seva llar, entrà en el despatx del ministre i cità de manera eufòrica el resultat de l'operació.

-Llest ministre. Aquí tenim les proves desitjades.

-Perfecte. No esperava menys de vostè. Comprovarem les imatges.

Orgullós i satisfet, el ministre agafà les cintes i les inserí en l'aparell de reproducció. Al principi, la neu allargà l'espera. Un suspens que durà un minut. Després, de manera sorprenent, aparegueren les peripècies d'en Vinil i l'Antoni durant unes vacances realitzades a París.

-Què és aquesta broma! On són els vídeos conflictius? – exclamà el ministre esverat per les circumstàncies.

-Senyor... Jo...

Enmig de l'embolic i el desconcert, la secretària trucà al despatx per informar de les noves notícies. El cas, de manera sorprenent, anava agafant cos i es desviava del camí traçat pel ministre. Aquest, malhumorat per la interrupció, agafà l'aparell amb molta ràbia i enuig.

-Què vol?

-Senyor. Posi el canal tres. L'escàndol és aterrador.

Amb un gest de còlera, llençà el telèfon pel terra i va prémer el botó del canal indicat. Les imatges, el deixaren glaçat, sense aire, sense reacció. Eren les gravacions íntegres i sense talls dels esdeveniments

captats per en Pere, en Jofre, el comissari, l'Olga, en Hans, l'Antoni i en Vinil. Una reproducció que va caure com una bomba damunt de la sala i que va esfondrar al ministre a causa de la gran sotragada.

-Estic llest...

Efectivament, la jugada era d'escac i mat. L'endemà, els diaris i la premsa en general n'anaven plens.

UNA PROSTITUTA ENTREGA LES PROVES DE LA CORRUPCIÓ MÉS ESCANDALOSA DEL NOSTRE SEGLE.

EL MINISTRE D'ECONOMIA, JUNTAMENT AMB CÀRRECS I PERSONES CÈLEBRES DE L'ALTA SOCIETAT, SURTEN IMPLICATS EN EL TRÀFIC DE DONES I L'EXISTÈNCIA DE MÀFIES CORRUPTES QUE OPERAVEN LLIUREMENT DINS DEL NOSTRE PAÍS.

UNA NOIA DE L'EST, ATRAPADA DINS DE LES MÀFIES QUE TRAFIQUEN AMB DROGUES I PROSTITUCIÓ, LLIURA AL CANAL TRES UNES CINTES MOLT POLÈMIQUES ON ES PROVA PER MITJÀ DE CÀMERES OCULTES LA IMPLICACIÓ EN EL CAS DEL MINISTRE D'ECONOMIA I DE PERSONATGES FAMOSOS DE LA NOSTRA SOCIETAT.

L'ESCÀNDOL HA SUPOSAT EL CESSAMENT IMMEDIAT DEL MINISTRE I LA DETENCIÓ DE TOTS ELS PERSONATGES

*CONEGUTS QUE SURTEN COM HA IMPLICATS EN
L'ESCANDALÓS CAS DE LES MÀFIES DE L'EST.*

En Jofre, intuïnt les complicacions, havia fet el canvi de cintes i les havia lliurat a l'Olga perquè les entregués a la premsa en el cas de què les notícies de l'encontre fossin adverses.

En Vinil, que els havia seguit des de la distància, l'informà del fatal desenllaç. Tot i el desencís i el dolor que patí, la noia seguí les instruccions d'en Jofre i entregà les proves a canvi d'una gran suma de diners que ja havia pactat amb anterioritat el seu estimat.

Ara, damunt del tren, camí de retorn al seu país, plorava la mort d'en Jofre amb el cor desmanegat. Possiblement, aquella profunda i dolorosa ferida mai arribaria a cicatritzar, però l'esperança de recuperar els seus fills i poder-los proporcionar una vida millor, suposava un calmant que alleugeria el sofriment i el martiri.

Després del primer aniversari de la mort d'en Jofre, aparegué un nou personatge que seguí les seves passes. Es feia dir: Josep (el desconegut), i també deixava una nota reivindicant els assassinats i el perquè de les seves accions. Com ell, castigava els empresaris i encarregats que abusaven dels treballadors i lluitava per la llibertat de la classe obrera. Al segon any, ja n'havien sortit tres més. Sense voler, havia creat escola. Per uns, era una escola d'assassins, per altres, una escola de justícia, d'esperança i de llibertat.

En Jofre, continuava viu dins la memòria de la classe obrera i dins el cor de l'Olga. Havia mort amb dignitat, lliure, tal i com sempre havia desitjat viure.

-FI-